Tko želi ljubiti Život, taj mora živjeti Ljubav. (D. Pejačević)

KONTESA DORA PEJAČEVIĆ

tragovima prve hrvatske skladateljice

www.kontesadora.hr | kontesadora@gmail.com | godište I., broj 1, 10. rujna 2013.

- Daniel Kopri: DORINA EUROPSKA DUŠA UVIJEK SE VRAĆALA U NAŠICE
- Ivana Duić: KONCERT TOMOHIRO ADACHI - 20 godina diplomatskih odnosa Japana i RH
- Silvija Lučevnjak: LIKOVNA BAŠTINA OBITELJI PEJAČEVIĆ
- Robert Rigo: SVEČANI KONCERT ZA DAN GRADA
- Ivana Ostrički i Branka Hajek: AD LIBITUM - Do posljednjeg zbora
- Renata Bošnjaković: UZ 90. OBLJETNICU DORINE SMRTI
- Marina Kopri: SEDAM GODINA SAMOSTALNOSTI OGŠ KONTESA DORA
- Kristina Brkić: OD NASTUPA UZ JOSIPU LISAC PREKO NORVEŠKE DO NAGRADE KONTESA DORA
- Andrea Kopri Lončarić i Dean Kopri: LEGENDA RUŽICE GRADA - hrvatski mjuzikl
- Emin Osmanović i Nataša Bučić: 51. EUROBÖSEL POD MOTOM DOBRODOŠLA HRVATSKA

Nakladnici:
TAMBURAŠKO DRUŠTVO DORA PEJAČEVIĆ NAŠICE
OSNOVNA GLAZBENA ŠKOLA KONTESA DORA NAŠICE

Za nakladnika:
DANIEL KOPRI, prof.
MARINA KOPRI, prof.

Urednik:
DANIEL KOPRI, prof.

Lektorica:
IVANA OSTRIČKI, prof.
MIRTA LULIĆ, prof.

Korektor:
MARIJAN BAKAČ, prof. savjetnik

Tehnički urednik:
ZVONKO PINTER

Naslovnica:
"DORA" - milenijska fotografija
Autor: DRAGOLJUB SILJANOSKI, Foto-centar Našice, Studio 8

Tisak:
TISAK d.o.o. Našice
Kralja Tomislava 4

Zahvaljujemo Gradu Našice koji je omogućio
tiskanje ovog izdanja.

Rujan 2013. godine

Osnovna glazbena škola Kontesa Dora Našice
Tamburaško društvo Dora Pejačević Našice
Zavičajni muzej Našice
Hrvatska narodna knjižnica i čitaonica Našice

Do kojeg se izvorišta vlastitog smisla postojanja vratiti kako bi shvatio emocije koje te vode kroz razumijevanja i prihvaćanja i ovog projekta, zatitranog kroz frekvencije životnog iskustva?

Slijediti tragove prve hrvatske skladateljice životna je MISIJA svih nas koji hodimo u energetskim harmonijama koje je Dora ostavila u našičkim dvorcima, parkovima, a napose u glazbi i bezvremenskim filozofskim mislima o smislu - aforizmima života.

Vratiti se u 1931., godinu rođenja moje majke Marije, u mjestu Lila, nazvanom po Dorinoj majci Lili Pejacsevich, znači vjerovati kako je to prvi sinkronicitet koji nas veže s Dorom, čak i preko njihovog mogućeg fizičkog susreta?! Bilo je to vrijeme velikih obiteljskih tragedija, koje su zasigurno ostavile emocionalne posljedice, pa su Dorinu majku Lilu sklanjali pred posjetima europskog plemstva našičkoj gospodi u mjesto pored Našica.

Možemo se vratiti generacijama unazad do legende o plemićkoj obitelji Kopri iz Ostrogana u Mađarskoj ili supruzinim brojnim moreplovcima i kapetanima brodova obitelji Dujmić iz Kostrene pored Rijeke ili jednostavno krenuti od trenutka u svemirskoj oazi mogućnosti kada su 1985. godine prof. Marijan Slakić i prof. Branko Plechinger došli u posjet tada tročlanoj obitelji Kopri u Vinkovce. Tek utemeljena glazbena škola vapila je za profesorskim glazbenim kadrovima pa je potreba za bračnim parom mladih glazbenika, što se vidjelo kasnije, bila pun pogodak.

U početku bijaše RIJEČ

U glasilu Hrvatskog društva skladatelja Cantus, broj 111. iz 2001. godine, naš je uvaženi glazbeni pedagog Mihael Ferić iz Slavonskog Broda na gotovo dvjema stranicama teksta o velikom koncertu tamburaškog orkestra pod nazivom „Stop“ zaključio sljedeće: „Što sve može učiniti dvoje ambicioznih i sposobnih glazbenih pedagoga u malom gradu kroz desetak i nešto godina rada, dakako, uz podršku vodstva Škole i mještana, najbolje svjedoči našički fenomen, prof. Marina i Daniel Kopri.“

Koncerti, natjecanja, putovanja, seminari, snimanja, druženja s ljudima s istom ili višom energetskom frekvencijom tijela, usponi i padovi koji su sastavni dio života jer te usmjeravaju upravo tvom biću u ovoj dimenziji, doveli su nas do ove točke iz koje još uvijek želimo i znamo kako graditi Memorijal Dore Pejačević, Glazbenu školu Kontesa Dora i Tamburaško društvo.

Sto dvije nagrade dvadesetčetverogodišnjeg odjela tambure, koje u sljedećoj obljetničkoj godini pod motom ”Dvadeset pet do sto pet” želimo zaokružiti na nevjerojatnih sto pet, dodatna su motivacija prof. Andrei Kopri Lončarić, Deanu Kopriju, Marini Dujmić Kopri, Korani Peršić, a naravno i mojoj malenkosti!

Prva zlatna plaketa našičkog zbornog pjevanja, koju je u Varaždinu polučio dječji zbor naše glazbene škole, titran u genetskom dvojcu magistara glazbe Deana i Andree Kopri Lončarić, samo je bila svjetlosna naznaka HRT-ove medijske uspješnice “Do posljednjeg zbora”, u kojoj je naš Ad libitum kroz vokalno- plesne točke i pozitivnu energiju ujedinio cijeli grad Našice, što nikome prije nije uspjelo! Ovakva promidžba Našica, između svih ostalih uspješnica u školskoj godini 2011./2012., nepobitno je rezultirala Godišnjom nagradom Grada Našica dirigentici Andrei Kopri Lončarić, uručenoj na svečanoj sjednici povodom Dana grada uz emotivni nastup Ad libituma.

Vrhunac energetskog umrežavanja i pripetavanja s lajtmotivom 49. hrvatsko natjecanje učenika i studenata glazbe i plesa u disciplini komorni sastavi, Opatija 2011. godine, materijalizirao se u vidu prvog mjesta naše škole ispred svih osnovnih i ukupno trećeg, što je i vidljivo na stranici Iz medija. Uz dvije prve nagrade, koje potvrđuju kvalitetu ustaljenosti odjela tambure, te jedne prve i jedne druge klavirskih dua, svoj pedagoški kapacitet potvrdili su profesori Rajko Lončarić, Sanja Petrović i Darija Vlajnić!

Kako dalje razvijati Školu u uskim i zapečaćenim okvirima koji ograničavaju mogućnosti kreativno-intiuitivnog djelovanja? Istrgnuti se iz kutije razuma, koji nam je nametnut kroz tamnu stranu sebičnog ljudskog gena i kroz želju za vladanjem nad drugim ljudima, mora biti cilj i smisao života.

Povrat našičkih dvoraca zakonitim nasljednicima usporio je daljnji razvoj Škole pa čak i otvaranje srednje glazbene škole, čije se osnivanje, slijedom iznimnih rezultata naših učenika i profesora, prirodno nameće. Projekt obnove dvoraca je u pričuvi te je spreman biti realiziran kada pravno-politička pitanja vlasništva budu riješena.

Hoditi trnjem kroz cjelokupnu povijest je značilo pronalaziti put ka duhovnosti, a ne materijalističkim prolaznim zatupljivanjima.

“Kapetan broda”, ravnateljica OGŠ Kontesa Dora prof. Marina Kopri, diplomirala je na muzičkoj akademiji 10. rujna 1985. godine na 100. rođendan prve hrvatske skladateljice Dore Pejačević i datum otvorenja Glazbene škole, te će kao prva ravnateljica osamostaljene Glazbene škole i uz svjesnu, vrijednu i vjernu posadu broda (kapetan uvijek sam sebi slaže posadu) znati kormilariti i po savršenim božansko-svemirskim harmonijama mogućnosti. Zar i sam dan diplomiranja ne nagovješćuje simboliku i mogućnost?

Jer „u početku bijaše Riječ“, a Riječ je ljubav, energija, frekvencija, GLAZBA!

P.S. Riječ urednika pisana u titrajima hrvatskog Svetog pisma.

Dorina europska duša uvijek se vraćala u Našice!

Manifestacija Memorijal Dore Pejačević ponovo s koncertima umjetničke glazbe u misiji *Našice - grad kontese Dore, prve hrvatske skladateljice*! Dva koncerta iznimne ljepote u jednom danu: 25. svibnja 2012. Zagrebački gudački kvartet u dvorcu Pejačević i koncert pjevačkih zborova Capella Odak i Capella Zinka iz Zagreba u crkvi sv. Antuna Padovanskog s dirigenticom Jasenkom Ostojić!

Memorijal Dore Pejačević i glazba u misiji očovječavanja ljudi!

Ovako sročen poziv na koncerte nadopunjava umjetnički buket sadržaja koji su prštali tijekom cijele godine vođene, za našičku kulturnu jezgru, nezaobilaznim light-motivom: devedesetom godišnjicom smrti skladateljice Dore Pejačević.

Naznake ozbiljnosti cjelogodišnjeg projekta zablještile su već u rujnu prošle godine koncertom izvrsnog riječkog violončelista Petra Kovačića i talijanskog klavirista Daniela Espena. Na programu je, nezaobilazno, izvedena sonata (op. 35 u e-molu) za violončelo i klavir Dore Pejačević, „skladateljičino zrelo djelo, suvremeno u tehničkom pogledu i impresivno u svom romantičnom zamahu i kantabilnosti“ (Koraljka Kos).

Listopad 2012. obilježen je koncertom mlade lihtenštajnske pijanistice Kassandre Wyss i glazbom švedskog skladatelja Carla Wilhelma Eugena Stenhammara.

Nezaobilazan doprinos na popularizaciji imena i djela Dore Pejačević već desetljećima ustrajno promiču profesori - djelatnici OGŠ Kontesa Dora i Tamburaškog društva iz Našica, kroz redovite školske programe i svoj proslavljeni tamburaški orkestar. Takve je prigode bio i koncert tamburaških orkestara iz Samobora i Našica koji je, pod nazivom Gala koncert upriličen u studenom 2012. godine

Svakako se u mislima treba vratiti u ne tako davnu 1996. godinu kada je maestro Josip Peppi Klima

darovao dio svog umjetničkog renomea mladim učenicima tamburašima iz Našica svirajući Dorine violinske minijature uz pratnju Tamburaškog orkestra i dirigentsku ruku Marine Kopri, prve ravnateljice osamostaljene OGŠ Kontesa Dora. Peppijev prvi korak čiste ljubavi, koju je nesebično širio oko sebe, prihvatili su mnogi eminentni hrvatski glazbenici: Katja Markotić, Lidija Horvat Dunjko, obitelj Rucner, Danijela Pintarić, Maja Dešpalj, Anđelko Krpan, Mario Ivelja, Krunoslav Cigoj...

Vođen rezonancijama Dorine ostavštine, koja titra u našičkim dvorcima, parkovima, oko mauzoleja u tempu andante religioso, gdje je Dorin grob, našički tamburaški orkestar sa svojim voditeljima Marinom Kopri, dirigenticom i Danielom Koprijem, aranžerom, menađerom i skladateljem i ovako grandioznim solistima, upriličuje nebrojene koncerte po cijeloj Lijepoj našoj u gotovo svim koncertnim hramovima glazbe (Zagreb, Osijek, Rijeka...), kao i u gotovo svim europskim državama!

Iza Tamburaškog orkestra Glazbene škole tri su nosača zvuka, brojne televizijske i radio emisije, tiskanje nota s obradama skladbi Dore Pejačević, odabir zadanih kompozicija za međužupanijska i državana natjecanja tamburaša, među kojima su nerijetko svoje mjesto pronalazile i obrade Dorinih minijatura, kako je bilo i na 51. hrvatskom natjecanju učenika i studenata glazbe i plesa u veljači ove

godine, po treći put održanog u OGŠ Kontesa Dora u Našicama u okviru obilježavanja devedesete godišnjice smrti.

Ovo je tek kratki slikoviti opis upornosti s kojom našički entuzijasti, glazbeni zaljubljenici u neprocjenjivu umjetničku ostavštinu prve hrvatske skladateljice, nesebično grade brend u misiji Našice - grad kontese Dore Pejačević, prve hrvatske skladateljice!

Predstavljanje knjige Milane Vuković Runjić *Proklete Hrvatice - od Cvijete Zuzorić do Ene Begović: deset životopisa*, s posebnim osvrtom na poglavlje *Dora Pejačević: u dubokoj beskonačnosti tražila je svoju glazbu*, uz gosta dr. Slavena Leticu, savršeni je retorski sadržaj velike obljetnice!

Vrsni pijanist Ante Blažević oduševio je brojnu našičku publiku djelima Franza Liszta i Dore Pejačević, uz predavanje dr. sc. Dinka Župana (Hrvatski institut za povijest - podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje u Slavonskom Brodu) o Dori kao čitateljici, oslikavajući Dorinu erudiciju kroz dnevnik pročitanih knjiga, uz dodanu opasku pored naslova svake knjige.

Orguljaški koncert, na sam dan skladateljičine smrti, upriličio nam je skladatelj, dirigent, orguljaš i pedagog Josip Magdić izvodeći svoje autorske skladbe na netom restauriranim crkvenim orguljama na kojima zasigurno nikad prije nisu zatitrale takve suvremene harmonijske i melodijske forme.

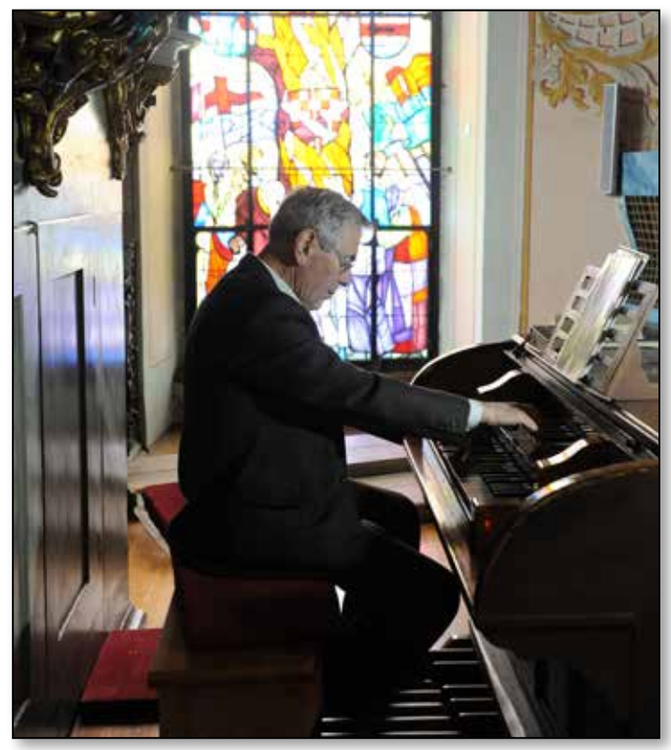

Romantični dueti, uz sudjelovanje sopranistice Klasje Modrušan, mezzosopranistice Katje Markotić i klavirske pratnje Danijele Petrić iz Zagreba, savršeno su se uklopili u travanjsko buđenje prirode i nas ljudi! Uz Mendelssohn-Bartholdia, Krežmu, Brahmsa, Rossinia i Saint-Saensa, svoju bis minutažu zatitrale su i tri Dorine solo pjesme!

Svibanj je, također, obilovao glazbenim sadržajima dostojnim grada u kojem je našička princeza provela gotovo cijeli svoj život: diplomskim koncertom nekadašnje učenice našičke glazbene škole Franke Umiljanović i sopranistice Jelene Čilaš te snimanjem milenijske fotografije (u prilogu) sa sadašnjim i nekadašnjim učenicima i njihovim roditeljima za naslovnicu notnog izdanja himne OGŠ Kontesa Dora Omnia vincit amor, autorice teksta Krune Fürst Medić i moje malenkosti Daniela Koprija kao autora glazbe!

Dvama koncertima apostrofiranim na početku teksta, Zagrebačkog gudačkog kvarteta te zborova Capella Odak i Capella Zinka, zatitrale su duše iskonskim zaljubljenicima u umjetničku glazbu, sretnicima koji su bili na koncertima i koji ne boluju od "poremećaja kriterija vrijednosti". Oni su znali u džungli dvadesetpetosvibanjskih sportsko-televiziskih i inih događanja, ponuđenih građanima i malograđanima, pustiti emocije da ih odvedu na sadržaj kompatibilan s njihovom emocionalnom intelegencijom.

I to su teme o kojima sve manje raspravlja zbor rastočenih filozofskih kružoka! Dora je bila, a sada je još i više, naša glazbeno-kulturna poveznica s kulturnim miljeom Europe. Naime, svjedoci smo izlaska većeg broja nosača zvuka sa skladbama snimljenim u njemačkoj produkciji te emitiranja istih i ranije snimljenih putem europskih radio postaja. Hrvatski glazbenici također na svojim koncertima izvode djela naše sugrađanke. Naš pokojni prijatelj Zvonimir Berković snimio je prekrasan film Kontesa Dora, čija je premijera bila, naravno, u Našicama. Kako ostvariti proces digitalizacije ovog filmskog bisera, još nismo dokučili.

Bili smo ushićeni nesvakidašnjom gestom sina Dore Pejačević Theodora Lumbea, darom hrvatskoj kulturi portreta njegove majke. Riječ je o raskošnom ulju na platnu slikara Maksimilijana Vanke. Na tragu tih emocija predložili smo Theodora Lumbea za počasnog građanina Našica, što u konsternaciji političkih odnosa, a u vrtlogu zapetljanih sudbeno-pravnih događanja oko povrata dvorca zakonitim nasljednicima, nije prihvaćeno. Netom poslije političke odbijenice naša najbliža genetska poveznica s toliko jedinstvenim umjetničko-duhovnim bićem je preminula: Theodor von Lumbe, sin prve hrvatske skladateljice, otišao je gotovo šaptom, bez ikakvog odjeka u medijskoj javnosti, ali s gorčinom u našim grlima! U nekoliko je navrata bio u posjetu našoj školi i koncertima. Bio je i među inicijatorima kupnje koncertnog klavira na kojem je Rubinstein odsvirao svoj posljedni koncert u Zagrebu, o čemu

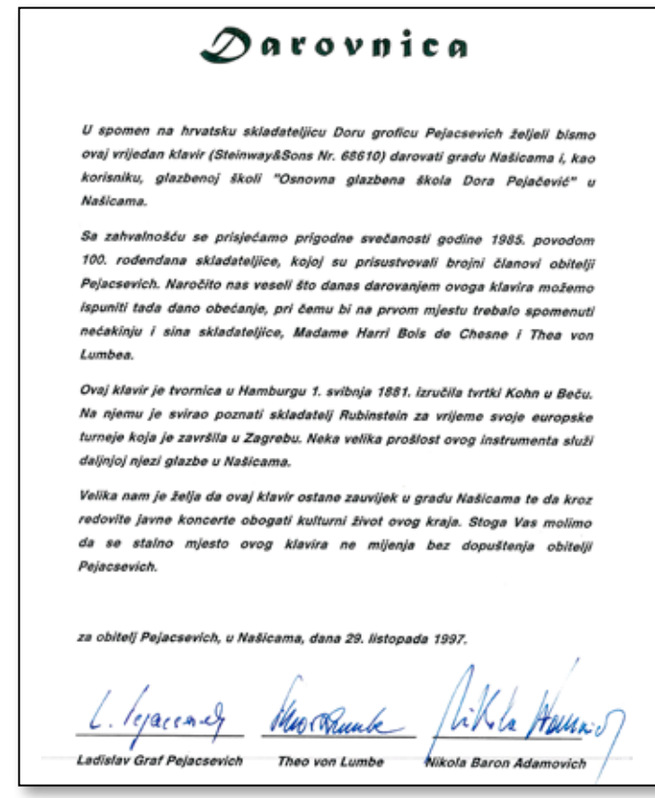

Darovnica

U spomen na hrvatsku skladateljicu Doru groficu Pejacsevich željeli bismo ovaj vrijedan klavir (Steinway&Sons Nr. 68610) darovati gradu Našicama i, kao korisniku, glazbenoj školi "Osnovna glazbena škola Dora Pejačević" u Našicama.

Sa zahvalnošću se prisjećamo prigodne svečanosti godine 1985. povodom 100. rođendana skladateljice, kojoj su prisustvovali brojni članovi obitelji Pejacsevich. Naročito nas veseli što danas darovanjem ovoga klavira možemo ispuniti tada dano obećanje, pri čemu bi na prvom mjestu trebalo spomenuti nećakinju i sina skladateljice, Madame Harri Bois de Chesne i Thea von Lumbea.

Ovaj klavir je tvornica u Hamburgu 1. svibnja 1881. izručila tvrtki Kohn u Beču. Na njemu je svirao poznati skladatelj Rubinstein za vrijeme svoje europske turneje koja je završila u Zagrebu. Neka velika prošlost ovog instrumenta služi daljnjoj njezi glazbe u Našicama.

Velika nam je želja da ovaj klavir ostane zauvijek u gradu Našicama te da kroz redovite javne koncerte obogati kulturni život ovog kraja. Stoga Vas molimo da se stalno mjesto ovog klavira ne mijenja bez dopuštenja obitelji Pejacsevich.

za obitelj Pejacsevich, u Našicama, dana 29. listopada 1997.

Ladislav Graf Pejacsevich — Theo von Lumbe — Nikola Baron Adamovich

svjedoči darovnica na zidu OGŠ Kontesa Dora i fotografije s tih nezaboravnih susreta!

Jedan veliki hrvatski skladatelj, prilikom dugogodišnjeg prijateljevanja s nama Našičanima, zaključio je vidjevši u kakvom je derutnom stanju dvorac Marka Pejačevića u kojem obitava Glazbena škola i Tamburaško društvo, kako bi renoviranje dvorca mogao potaknuti samo duh Dore Pejačević, čije bi pojavljivanje, po uzoru na zapadne medijske nebuloze, potaknulo obnovu istog. Duh se i pojavio u obrisima vodene mrlje na zidu učionice za solfeggio u kojoj je tada radila profesorica rođena 10. rujna, kao i našička kontesa. U nekoliko navrata mediji su popratili zanimljivu mrlju s pundžom i trepavicama koje se, poput sjene, savršeno poklapaju s profilom Dore Pejačević!

Pripreme za jesenski Memorijal i proslavu 128. rođendana Dore Pejačević-Lumbe duboko su uronile u sadržaj. Pripremamo koncerte umjetničke glazbe s, od struke priznatim i poznatim, ali i neafirmiranim umjetnicima, kojima želimo pomoći, u skladu s Dorinom posljednjom željom, prikupljanjem novčane pomoći siromašnim glazbenicima!

Još mi uvijek odzvanjaju u ušima riječi moje profesorice koja je odlaskom u mirovinu podijelila s nama svoje životno iskustvo: "Cijeli sam život učila

ljude koja je dobra glazba i nisam u tome, kao pedagog, uspjela!". U današnje vrijeme, kada smo zatrpani nametnutom digitalizacijom zvuka koja ne prenosi energiju nego zatupljuje emocije, još se više nameće potreba slušanja žive glazbe. Temeljem takve životne spoznaje punim jedrima plovimo dalje u misiji: **Našice - grad Dore Pejačević, sa zadaćom očovječavanja ljudi...**

...jer Dorina europska duša uvijek se vraćala u Našice!

Predsjednik Tamburaškog društva i
manifestacije Memorijal Dore Pejačević - Našice
Daniel Kopri, prof.

SVETA Cecilija
Časopis za sakralnu glazbu

Podsjet na zaboravljenu priredbu obljetnice smrti Dore Pejačević

Branko Krmpotić

Iako se činilo da se u Našicama nitko neće sjetiti da se ove godine navršava 55. obljetnica smrti hrvatske skladateljice Dore Pejačević (1885—1923), to je ipak u povodu 50. obljetnice njene smrti održano u Našicama KONCERTNO VEČE kao memorijalni koncert ili glazbena spomen-priredba. Na tom su koncertu izvedene neke Dorine kompozicije 15. lipnja 1973. godine, kao drugoga dana lokalnog Festivala »Dani slavonske šume«, u 20 sati u Kino-dvorani, ispunjenoj našičkim građanstvom. Taj se lokalni Festival održava nekoliko dana od druge nedjelje mjeseca lipnja svake godine, i to već nekoliko puta, pa u tome vremenu organizatori predvide, uz ostale atrakcije, i po jedan dan za kazališne, glazbene i druge kulturne manifestacije. Tako su postupili i te godine, pa je glazbena priredba u počast godišnjice smrti Dore Pejačević bila vrlo zapažena, primjerno posjećena i muzički programski bogato ilustrirana i stoga zaslužuje i danas našu pažnju zbog notifikacije, makar je od toga mjesnoga kulturnoga događaja odmaklo već nekoliko godina. Ta glazbena manifestacija, s vremenskim zakašnjenjem, neka stoga bude poticaj za daljnje memorijalne priredbe kao naš današnji mali dug zahvalnosti Našičanki Dori Pejačević za njezino značajno muzičko sudjelovanje u povijesti hrvatske glazbene prošlosti.

Hrvatska je skladateljica Dora Pejačević porijeklom i rođenjem Našičanka i velik je dio njezina skladateljskoga rada usko povezan s Našicama, njenim obiteljskim ambijentom i umjetničkim inspiracijama. Program je toga memorijalnoga koncerta bio podijeljen u dva dijela, od kojih je prvi dio posvećen isključivo još neizvedenim skladbama Dore Pejačević, a drugi je dio obuhvaćao muzičke opuse iz glazbenog stvaranja njenih suvremenika, kao i muzičke dijelove od nekih slavonskih skladatelja, a sve je bilo koncepcijski zajednički povezano u umjetničku cjelinu vrijednih i zapaženih glazbenih dostignuća svoga vremena.

Stručni je voditelj KONCERTNE VEČERI bio prof. Hugo Borenić, iz Osijeka, skladatelj, muzički pedagog, pisac i melograf narodne melodike i folklornih napjeva, inače dugi niz godina zborovođa Hrvatskog pjevačkog društva »Lisinski« i Gradske duhaće glazbe u Našicama. Njegova umjetnička naklonost prema Našicama i njegovo uspješno glazbeno djelovanje u Našicama skoro su ga učinili starosjediocem, kako je to u uvodnoj riječi na KONCERTNOJ VEČERI ponosno izgovorio i samosvjesno istaknuo. On je zapravo inicijator te KONCERTNE VEČERI kako bi se i zaspale savjesti Našičana konačno trgnule i postale svjesne one umjetničke veličine Dore Pejačević, koja je kao rođeno dijete ovoga kraja umjetnički stvarala, dio kratkotrajnog života u njemu provela i koje posmrtne ostatke krije našička gruda u svojoj skromnosti i tišini stoljetnih slavonskih stabala, pa je u sjeni tih bujno razgranatih krošnja našla svoj zadnji zemaljski počinak i u njemu svoj konačni mir i vječni pokoj. Uspomena i sjećanje na skladateljicu Doru Pejačević obvezuje nas da je se sjetimo, pa makar i ovako prigodno, kao u ovome glazbenom memorijalu, kojemu je prisustvovao velik broj i to onih građana koji je željan koncertne glazbene umjetnosti kao ugodnog umjetničkog doživljaja.

U Uvodnoj je riječi KONCERTNE VEČERI njen umjetnički voditelj Hugo Borenić govorio o skladateljici Dori Pejačević pregledno, iznijevši najznačajnije biografske momente iz njezina života i naglasivši umjetničku vrijednost njenih skladba, pogotovo onih što se izvode u memorijalnome dijelu KONCERTNE VEČERI. Razlaganju je pristupio stručno i analitički, koliko je to vrijeme dozvoljavalo. Na koncertu su izvedene solo-pjesme: *Spinet, portret, sonet*, zatim *Zbogom* i *Plodovi rascvjetanosti* a pjevala ih je prvakinja opere Hrvatskog narodnog kazališta iz Osijeka sopranistica Branka Galić uz zanosnu umjetničku kantilensku interpretaciju, divno glasovno uranjanje bogatog tonskog nijansiranja i suptilno podvlačenje onih emotivnih kadenca kao završetka muzičkog stavka što nose obilježja romantičkoga glazbenoga stvaranja. Skladba *Romanca* Dore Pejačević za klavir izvela je profesorica Muzičke škole »Franjo Kuhač« iz Osijeka pijanistica Beatrica Janson osjećajnom interpretacijom reproduktivnog pijanista na izvođačkoj umjetničkoj visini, dočaravši slušaocima divne ugođaje suptilnosti i nježnosti bogatstva umjetničkog osjećaja njezine skladateljice. Tim se točkama memorijalnoga programa divno uklopila i kompozicija *Scherzo* za violinu uz pratnju glasovira mladog osječkog skladatelja Franje Krežme (1860—1881) što ju je izvela profesorica, već spomenute muzičke škole iz Osijeka, Eva Hühn, sigurnim potezom gudala, proćućeno, zanosno i briljantno u tonskoj lepršavosti ushitrene melodičnosti. Učenici iste škole: Ivica Šeregle, na violini i Ksenija Katić, uz glasovirsku pratnju, skladno su izveli *Uspavanku nerođenom djetetu* Dore Pejačević. Skladba se ističe ljupkošću, nježnošću i konsordinskom blagošću, toplih i zanosnih tonova, uz blago naglašenu čežnju za nekim priželjkivanim i željno očekivanim. Tom je skladbom završen taj memorijalni dio Programa i na posjetioce je ostavio veoma snažan umjetnički utisak jer su po prvi put čuli koncertantno izvođenje nekih Dorinih skladba.

U drugi dio memorijalnoga programa KONCERTNE VEČERI umjetničkim je probirom uvrstio Hugo Borenić poznate i češće izvođene neke glazbe iz muzičkog stvaranja njenih suvremenika: I. Zajca *(Ostavljena)*, J. Hatzea *(Majka)* kao i V. Lisinskoga *(Predivo je prela)*, u divnom i zanosnom s dubokim osjećajem i profinjenim suptilnim izvođenjem Branke Galić i prvaka osječke opere baritonista Ivana Fehera. Od slavonskih su skladatelja izvedene dvije skladbe Huga Borenića *(Nepoznata pjesma o pjesniku i proslavljenom humanistu Ivanu Česmičkom ili Janusu Pannoniusu*, te *Lijepa ciganka)* i R. Rajtera *(Poleg jedne vel'ke gore)*, u izvođenju glasovno disponiranih i na doličnom koncertantnom izvođenju Branke Galić i Ivana Fehera, uz sigurnu i čuvtsvenu glasovirsku pratnju profesorice Božice Sitarić-Miler. Izrazito je snažan utisak ostavio duet iz Zajčeve opere *Nikola Šubić Zrinski*, u izvođenju Branke Galić i Ivana Fehera, na brojne posjetioce, uz izazvano popratno oduševljenje i burno odobravanje.

Ovaj koncertni memorijal Dore Pejačević, kao KONCERTNO VEČE drugoga dana Festivala »Dani slavonske šume«, ostavio je divan utisak na posjetioce, koji su s velikom pažnjom pratili umjetničko izvođenje vrsnih interpreta iz Osijeka. U njihovu vokalnom i instrumentalnom izvođenju proživjeli su posjetioci ugodan koncertantni doživljaj i s njega su ponijeli ono umjetničko zadovoljstvo što obuhvati čovjeka za ugodno provedene večeri uz dugotrajno sjećanje nakon toga. Priređivačima moramo time iskazati našu punu zahvalnost uz napomenu da to ne bude završetak nego tek početak dijela jednoga kulturnog, zabavnog i umjetničkog života u Našicama.

P.S. Prof. Hugo Borenić bio je moj prvi učitelj, djelatnik u Glazbenoj školi Franje Kuhača u Osijeku, a harmonika moj prvi instrument koji me je uveo u božanski svijet Glazbe (op.ur.)

In memoriam...

Theo von Lumbe

sin Dore Pejačević

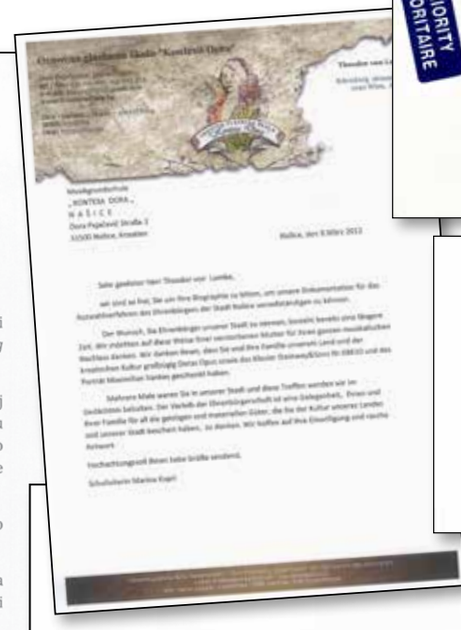

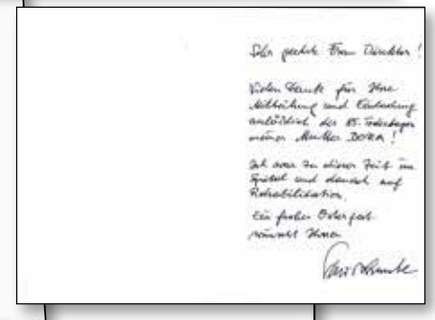

OSNOVNA GLAZBENA ŠKOLA

„ KONTESA DORA „

N A Š I C E

31500 NAŠICE, CROATIA

Poštovani gospodine Theodore von Lumbe,

slobodni smo vas zamoliti vaš životopis kako bismo mogli upotpuniti dokumentaciju potrebnu za *Natječaj na koji Vas predlažemo za počasnog građanina Grada Našica.*

Ova želja već duže vrijeme tinja u našim njedrima. Želimo preko Vas na ovaj način i ovim putem zahvaliti Vašoj pokojnoj majci za svu glazbenu ljepotu koju je svima nama ostavila. Hvala Vama i Vašoj obitelji što ste nesebično cijeli Dorin opus donirali našoj Državi i hrvatskoj kulturi, kao i poklone klavir Steinway&Sons Nr.68610 i portret Maksimilijana Vanke.

Više puta ste bili u našem gradu i to su uvijek bili susreti s Vama koje ćemo uvijek pamtiti.

Ovo je prigoda kojom želimo ovjekovječiti Vas kao počasnog građanina Našica kako bismo se Vama i Vašoj obitelji zahvalili za sva duhovna i materijalna dobra koja ste usadili u kulturu naše države i našega grada.

Očekujemo Vaš pristanak i brzi odgovor.

S poštovanjem, uz izraze najljepših želja.

U Našicama, 08. ožujka 2012. godine

R A V N A T E L J I C A

Marina Kopri, prof.

OSNOVNA GLAZBENA ŠKOLA "KONTESA DORA" NAŠICE

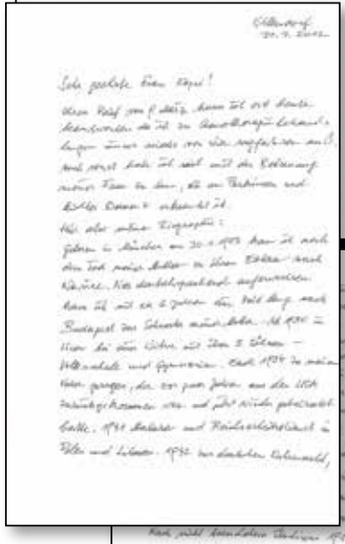

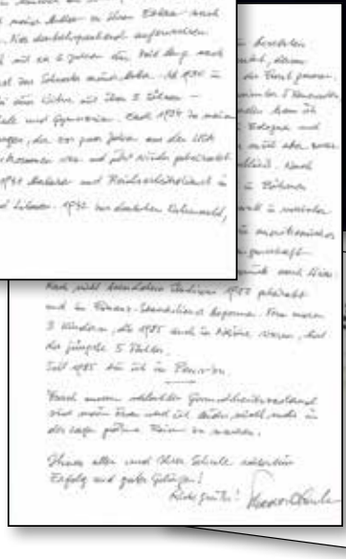

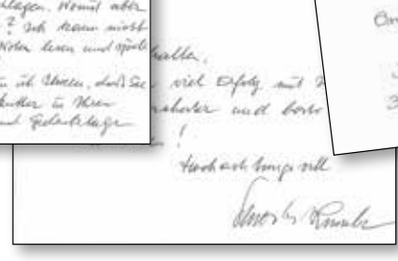

Willendorf, 31.3.2012

Poštovana gospođo Kopri!

Na Vaše pismo od 9.ožujka mogu tek danas odgovoriti budući da zbog kemoterapija moram često odlaziti iz Beča. I inače sam vrlo zauzet zbog brige oko svoje žene koja je oboljela od Parkinsonove bolesti i blaže demencije.

Evo dakle moje biografije:

Nakon rođenja u Münchenu 30.1.1923. došao sam nakon smrti svoje majke k njezinim roditeljima u Našice. Odrastao govoreći samo njemački jezik, otišao sam s oko 6 godina na neko vrijeme u Budimpeštu k sestri svoje majke. Od 1930. u Beču kod jedne udovice s tri sina – osnovna škola i gimnazija. Krajem 1934. preselio k ocu, koji se nekoliko godina ranije vratio iz SAD-a i ponovo oženio. 1941. matura i rad u službi Reicha u Poljskoj i Litvi. 1942. u njemačke Obrambene snage (*deutsche Wehrmacht*) unovačen i u okupiranoj Francuskoj ratna obaveza na radarskim uređajima, zatim 1944. u Italiji. Stoga nikada nisam bio na frontu. Zbog znanja o planovima drugova istomišljenika, koje je vojni sud osudio na smrt strijeljanjem, dospio sam u kaznionicu Obrambenih snaga u Bolonji, a zatim i pred vojni sud, koji me nije oslobodio, ali me otpustio. Nakon daljnjih premještaja dezertirao sam 1945. u Češkoj. Ozljede glave, bolnica u ruskoj zoni, u Saskoj onda ilegalno došao u američko područje, tamo kraće zarobljeništvo i nakon nekoliko mjeseci iz Bavarske povratak u Beč. Nakon nezavršenog studija vjenčao se 1952. i stupio u državnu službu – financije. Od naših troje djece, koja su 1985. također bila u Našicama, najmlađi ima pet kćeri. Od 1985. sam u mirovini.

Zbog našeg slabog zdravstvenog stanja supruga i ja više nismo u stanju ići na duža putovanja.

Svima Vama i Vašoj školi puno uspjeha!

Srdačni pozdrav

TL

Silvija Lučevnjak

Dorini portreti na izložbi Likovna baština obitelji Pejačević

U Galeriji likovnih umjetnosti u Osijeku otvara se 19. rujna 2013. izložba „Likovna baština obitelji Pejačević". Pod pokroviteljstvom predsjednika Republike Hrvatske, Ive Josipovića, hrvatskoj će javnosti biti predstavljen rezultat desetogodišnjeg intenzivnog istraživanja sudbine likovnih djela koja su vezana uz Pejačeviće. Autorice izložbe, Jasminka Najcer Sabljak iz Galerije likovnih umjetnosti Osijek i Silvija Lučevnjak iz Zavičajnog muzeja Našice, kroz postav će izložbe i stranice opsežnog kataloga rekonstruirati ne samo važne dijelove njihovih umjetničkih zbirki, već i povijest likovnih događanja u vremenu i prostoru kojem su se kretali članovi ove značajne hrvatske plemićke obitelji. Uz pomoć nekolicine vrsnih stručnjaka za povijest obitelji Pejačević u inozemstvu (Yordanka Gesheva iz Sofije, Đorđe Bošković iz Rume i Franjo Pajrić iz Šoprona) bit će upotpunjene spoznaje o dosezima obitelji Pejačević, ne samo na području likovne umjetnosti, već i njihov doprinos u političkim, gospodarskim, društvenim i kulturnim zbivanjima Bugarske, Srbije i Mađarske. Tijekom višegodišnjih pripremnih radova Ministarstvo kulture RH, Osječko-baranjska županija i drugi sponzori uložili su velika financijska sredstva na restauraciji umjetnina, od kojih će mnoge poslije dugih desetljeća bljesnuti punim sjajem, a poneke biti i po prvi puta predstavljene u javnosti. Tim će zahtjevnim restauracijskim radovima biti posvećeno posebno poglavlje u katalogu.

Na izložbi će biti izloženo oko 150 umjetnina, pretežno slika, te nešto minijatura, grafika i skulptura. Većina ovih predmeta potječe iz konfiscirane građe obitelji Pejačević iz Našica te obitelji Normann iz Valpova, gdje je završio dio inventara iz podgoračkog dvorca obitelji Pejačević. Veliko iznenađenje za publiku bit će i predstavljanje nekolicine umjetnina iz retfalačkog dvorca obitelji Pejačević, koje su nakon devedeset godina opet u Hrvatskoj. Umjetnine su vlasništvo pretežno domaćih muzejskih institucija, ponajviše djela iz fundusa Galerije likovnih umjetnosti u Osijeku i Muzeja Slavonije u Osijeku, a ostali dio građe posuđen je iz drugih javnih i privatnih zbirki. Za našičku će publiku najzanimljiviji dio zacijelo biti onaj dio izložbe na kojem će moći vidjeti umjetnine koje su nekada bile sastavni dio interijera našičkih dvoraca obitelji Pejačević. Među tom građom posebnu pozornost privlače dva portreta Dore Pejačević. Zanimljivo je da se radi o djelima nastalim u samo dvije godine, a danas su to jedini poznati Dorini portretni prikazi nastali za skladateljičinog života. Riječ je o jednom kiparskom i jednom slikarskom djelu.

Dorina portretna bista nastala je 1916. godine i rad je njemačko-hrvatskog kipara Davida Jelovšeka (1879. - oko 1955.), koji je prvotno bio đak Obrtničke škole u Zagrebu, a zatim je u Münchenu polazio umjetničku školu i Akademiju. Radio je biste, me-

dalje, grobne spomenike i plakete. Izradio je figure na mostu u Bugu kod Bamberga, kao i reljef sa sv. Jurjem za dvorac Babenhausen. Pretpostavlja se da je njegovo školovanje, kao i niza drugih mladih hrvatskih umjetnika, pomagao Dorin otac, Teodor Pejačević. Njenu je portretnu bistu Jelovšek izradio u Münchenu, u sadri koju je bojao i glazirao. Danas je ta bista vlasništvo Hrvatskog povijesnog muzeja u Zagrebu, a darovao ju je 1974. godine Dorin suprug, Ottomar von Lumbe (1892. - 1978.). Od otvorenja Dorine spomen-sobe u Zavičajnom muzeju Našice (1985.) ova se bista nalazi na posudbi u ovoj ustanovi.

Lik Dore Pejačević u formi portretne biste oblikovan je na način akademskog realizma. Predstavljeno je poprsje mlade žene, glave malo ulijevo. Valovita kratka kosa i blage crte lica nose jasne Dorine portretne karakteristike. Historicističke utjecaje odaju sporedni detalji: ovalni oblik i plitka profilacija plinte skulpture s dekorativnim motivom obiteljskog grba u središtu njezine prednje plohe, kao i odjevni akcesorij – haljina širokog obruba uz vrat s detaljem plašta na ramenu. Pomnijom pozornošću razrađena je frizura portretirane, a u samome se portretu ne prodire ispod površine verističke deskripcije fizionomije. Bista podsjeća na ženska poprsja poznatog renesansnog kipara i medaljera Franje Vranjanina (Francesca Laurane).

Drugo umjetničko djelo na kojem je prikazan Dorin lik slika je poznatog hrvatskog umjetnika Maksimilijana Vanke (1889. - 1962.). Ovaj se slikar školovao u domovini i inozemstvu (Akademija u Bruxellesu). Do 1934. bio je profesor na Akademiji u Zagrebu, nakon čega je otišao u Ameriku, gdje je i umro. Vanka se u svome slikarstvu približio ekspresionističkom načinu rada, a u domovini je poznat po kompozicijama velikih dimenzija u kojima obrađuje folklorne i religiozne sadržaje s naglašenom stilizacijom. Radio je i krajolike te portrete, a u Americi je imao izrazito bogatu produkciju radova, bavio se fresko-slikarstvom i skulpturom.

Dorin portret izveden je kao ulje na platnu u formi ovala. Danas je slika vlasništvo Moderne galerije u Zagrebu, a poklonio ju je 2011. Dorin sin Theodor von Lumbe.

Dora je portretirana do koljena, lica i tijela u tričetvrt desnom profilu. Glava posjeduje izrazite portretne karakteristike s prepoznatljivom frizurom iz tog životnog perioda (crna, kratka kosa). Odjevena je u nabranu satensku haljinu bijele boje, poludugih rukava i dubokog V-dekoltea. Oko vrata joj visi dugačka biserna ogrlica. U lijevoj ruci drži violinu, koju oslanja na krilo, a u desnoj ruci, položenoj u krilu, drži gudalo. U pozadini je slikan pejsaž u kojem prepoznajemo detalje iz perivoja našičkog dvorca. Lijevo je poklonac sa slikom Majke Božje na velikom stablu, a desno se otvara ravničarski pejsaž. Nebo je slikano uslojeno zakrivljenim linijama boje. Slikarske distorzije i impulzivni potezi u prikazu nekih elemenata slike (haljina, nebo) odraz su subjektivnog raspoloženja autora, a naglašen suodnos svjetla i sjene pridonosi ekspresivnosti izraza. Verističke crte lica, mirnoća i odlučnost pogleda odaju čvrst karakter portretirane, a slikarski su predočeni u suprotnosti s pozadinom, slikanom u duhu ekspresionističkih stilskih strujanja. Portret je Vanka naslikao, ili barem skicirao u Našicama, a s portretiranom je bio u višegodišnjoj osobnoj vezi. Djelo je iz njegove rane stvaralačke faze, u kojoj je bio zaokupljen portretistikom, dok kasnije u njegovu opusu prevladavaju pejsaži i mrtve prirode. Ovo je jedini poznati nam slikarski portret Dore Pejačević nastao za njezina života.

Uz ove Dorine portrete, na izložbi će se moći vidjeti i ostali portretni prikazi članova njene obitelji, koji će zacijelo pobuditi pažnju posjetitelja i omogućiti uvid u bogatu likovnu baštinu obitelji Pejačević.

Marina Kopri

Sedam godina samostalnosti Osnovne glazbene škole Kontesa Dora

Biti jednim od djelatnika novoutemeljene Glazbene škole Dore Pejačević, pri Osnovnoj školi 17.travnja, prihvatila sam kao životni izazov i mogućnost izgradnje svog životnog projekta koji će ostati naraštajima iza nas i, vjerujem, biti moje duhovno zadovoljstvo u postradnom vijeku.

Prisjetiti se rada u tri učionice, u staroj našičkoj građanskoj školi gdje smo životarili s odjelima razredne nastave, uz peći na drva i zadimljene učionice, te kišnih proloma oblaka i sklanjanja pijanina i drugih instrumenata pred kišnicom koja se nesmetano slijevala kroz napuknute crjepove na krovu, ali i koncerata naših malih "biserčića", sjećanja su koja želim podijeliti s vama!

Sijede i mudre našičke glave znale su koji je smisao otvaranja glazbene škole u Našicama i zasigurno se kroz 30 godina našeg ustrajnog djelovanja taj smisao i vidi. Statistički gledano to su neprocjenjivi rezultati. U prvom redu stotine djece obuhvaćeno je umjetničkim obrazovanjem od kojih je veliki broj nastavio školovanje i završio visoku školu te našao zaposlenje u glazbenoj struci, pa i u našoj školi. Za našičku, slavonsku, hrvatsku, a evidentno i europsku glazbenu scenu dali smo, a sada još i više ugrađujemo, glazbene sadržaje koji su prepoznati kao posebnost! Kroz nastavne planove i programe obrazovali smo veliki krug ljubitelja umjetničke glazbe i glazbe neprolazne vrijednosti (evergrine) što je najteži dio profesorske djelatnosti i učitelja glazbe.

Preseljenjem tri odjela Glazbene škole iz stare škole u dvorac Marka Pejačevića, uvjeti u stoljetnim prostorijama dvorca bili su bolji samo zbog plinskog grijanja. Svi ostali su ostali isti: tri učionice, vlažni zidovi, bez koncertne dvorane i koncertnog klavira s oskudnim instrumentarijem, a dio nastave izmješten je u prostorije HKD-a Lisinski. Izgradnjom Osnovne škole kralja Tomislava iz dvorca je preseljena razredna nastava. Tek tada se Glazbena škola proširila na veći dio Novog dvorca. Vlastitim sredstvima uređeno je sedam učionica, koncertna dvorana, hodnici, podovi (izvađen je pijesak, izvršeno je betoniranje i postavljanje parketa), rasvjeta, obojena je drvenarija ... i konačno se moglo reći da je glazbena škola zasluženo dobila primjeren prostor.

Podaci govore da je upisano 54 učenika prvog naraštaja a broj je postupno rastao. Npr. školske godine 1990./91. broj se popeo na 81. Broj učenika nije se bitno mijenjao do početka šk.god.1999./2000., ali ipak je bio u stalnom porastu. Prosječan broj upisanih učenika iznosi 104. Ove školske godine 2013./2014., sedme godine samostalnosti, upisano je ukupno 168 učenika.

Zašto osamostaljenje?

Gledati kako se škole u našem okruženju razvijaju prostorno, po broju odjela i učenika bilo je bolno i neodrživo. Tek otvorene škole u nekoliko godina prestigle su nas. Desetke godina bili smo "osuđeni" na tri instrumenta i tri djelatnika. Zar našičkoj djeci ne možemo priuštiti raznovrsnije glazbeno obrazovanje? Imali smo vidljive i neosporne rezultate svoga rada. Lobiranja, okrugli stolovi, dopisi, razgovori s dobronamjernim ljudima iz grada, županije i ministarstva rezultirala su razdvajanjem u dvije ustanove. Neobično je što je osnovna škola zadržala ime Dore Pejačević, a nama je ostalo da na domišljat način imenom sugeriramo na stvaralaštvo prve hrvatske skladateljice. Osnovna glazbena škola Kontesa Dora osnovana je 1. siječnja 2008.godine.

Osamostaljenjem i proširenjem mogućnosti učenja drugih instrumenata povećao se broj učenika na 155 i proširio se program pojedinačne nastave sa 6 na 11 instrumenata: klavir, violina, gitara, flauta, klarinet, saksofon, harmonika, truba, rog, eufonij i tambure. Rješenjem MZOS-a opremljen je pripremni razred – prvi i drugi početnički solfeggio (glazbene igraonice) sa oko 25 polaznika. Osim nastavnog kadra ostalo osoblje čine tajnica, računovotkinja i spremačica. Školske godine 2012./2013. pojavila se potreba za osnivanjem novih radnih mjesta. Od osa-

mostaljenja 7 zaposlenika isključivo nastavnog kadra proširio se na ukupno 16 stalno zaposlenih osoba (12 nastavnika i 4 nenastavna djelatnika) i 2 vanjska suradnika.

Popis radnika i vanjskih suradnika od osamostaljenja do danas (zvjezdicom su označeni bivši djelatnici): Marijan Slakić, Daniel Kopri, Marina Kopri, Darija Vlajnić, Kristina Brkić, Ivan Krajačić, Andrea Kopri Lončarić, Dolores Košćak*, Dean Kopri, Rajko Lončarić, Romana Borš- Mačak, Ileana Sucala Matei*, Miloš Grubić*, Ivana Nikolin (Slamek)*, Teodor Sucala Matei, Sanja Petrović (Vazdar), Mario Huj, Korana Perlić, Martina Stošić, Jelena Galić, Nada Bošnjaković i Tatjana Stehlik (Pernicki).

Za potrebe škole dodatne napore uložili smo u uređenje koncertne dvorane, jedine u Našicama za komorno muziciranje. Posebno se treba zahvaliti velikom broju roditelja – prijatelja i volontera čije nabrajanje u ovom tekstu uvijek nosi opasnost da se nekoga ispusti, a također i sponzorima koji su materijalno i radom kroz svoja poduzeća pomogli uređenju. Dvorana je skromnog izgleda, ali u funkciji koja zadovoljava uvijete koncertiranja i najvećih umjetnika. U njoj je smješten vrijedan Yamaha koncertni klavir kupljen po cijeni od 250 000 kuna! U akciji prikupljanja sredstava za kupnju klavira nemjerljiv doprinos dali su profesori Glazbene škole, učenici i roditelji (ponajviše odjela tambure) te hrvatski umjetnici nizom vrijednih koncerata: Kristina Brkić, Andrea Kopri, Dean Kopri, Kristina Minarik, Daniel i Marina Kopri, Danijela Pintarić, Gibonni, Ana i Snježana Rucner, Stela Javorček...i dr. Sufinancirao je i Grad Našice sa 50.000 kn te Osječko-baranjska županija sa 80.000 kn.

Kako smo otvarali nove odjele, potrebe za proširenjem instrumentarija same su se nametale. Nabavljeno je desetak violina, tri gitare, od kojih je jedna koncertna, dva električna klavira i jedan klasični pijanino, trube, saksofoni, tambure... Plan je pojačati instrumentarij puhačkog odjela. Prilikom osamostaljenja škole gradonačelnik mr. Krešimir Žagar donirao nam je, uz sve druge višegodišnje financijske donacije, prvo računalo uz koje smo sami nabavili ostalu informatičku opremu: printere, fotokopirni uređaj, telefone...i tri računala. Odgovarajući radni stolovi, ormari, ladičari, stolice... donacija su obitelji Bulat na čemu sam im neizmjerno zahvalna. Tako smo našeg osnivača poštedjeli materijalnih ulaganja, a nama se znatno poboljšao radni prostor. Novim učeničkim klupama i stolicama uređena je učionica za solfeggio. Primjereni stakleni ormari i 120 stolica za potrebe koncertne dvorane posuđeni su na revers od Hrvatske narodne knjižnice i čitaonice Našice.

Sedam godina samostalnosti škole dug je period pedagoškog rada, pogotovo za vrijedne profesore i njihove učenike čiji se nebrojeni koncerti i aktivnosti odvijaju ustaljenim djelovanjem kroz koncerte, javne glazbene sate, natjecanja, smotre, susrete glazbenih škola, seminare, putovanja... Gotovo svake školske godine od 2008. godine osvojili su pregršt vrijednih nagrada iza kojih stoji nesebični dodatni rad mentora i učenika. Na našoj mrežnoj stranici (www.kontesadora.hr) o svakom se uspjehu možete dodatno informirati pod stavkom „Odjeli“ ili „Natjecanja“.

U ovom trenutku svog postojanja Glazbena škola djeluje u dvorcu Marka Pejačevića u prostoru od 580 m2 s ljupkom, akustičnom, nezavršenom koncertnom dvoranom, novim koncertnim klavirom, sedam učionica... Povrat dvoraca zaustavio je njegovu restauraciju i usporio naš željeni daljnji razvoj škole, ali i u takvim nedorečenim uvjetima profesori i učenici postižu vrhunske pedagoško - stručne rezultate na ponos sebi, roditeljima, školi i cijelim Našicama. Prošle školske godine 164 učenika pohađalo je glazbenu školu.

Ponosna sam što je moj izbor na mjesto prve ravnateljice samostalne Osnovne glazbene škole Kontesa Dora plod uspjeha prepoznatih u mom pedagoškom radu!

Dora Pejačević (1885. - 1923.)
U dubokoj beskonačnosti tražila je svoju glazbu

Na obiteljskoj fotografiji u tonu sepije, vidimo cijelu obitelj Pejačević: Dorina djeda Ladislava Pejačevića (1824.-1901.) koji je bio hrvatski ban od 1880. do 1883. godine. Vidimo njegovu suprugu, Dorinu baku Gabriellu, rođenu barunicu Dory, potom njezinu majku Lillu Vay de Vaya, mađarsku barunicu (1860.-1942.) te njezina oca grofa Teodora Pejačevića (1855.-1928.) koji je bio veliki župan Virovitičke županije, ban Hrvatske, Slavonije i Dalmacije od 1903. do 1907. te ministar za Hrvatsku i Slavoniju od 1913. do 1917. Vidimo njihovu djecu, sinove Markusa (1882.-1923.) i Elemera (1883.-1927.), kćeri Doru (1885.-1923.), Lilly (1891.-1897.) i Gabriellu (1894.-1977.).

Pritom uočimo i tužnu činjenicu: grof Teodor i njegova supruga od petero, nadživjeli su četvero svoje djece. Markus i Elemer umiru u svojim ranim četrdesetima, Markus, dapače, iste godine kad i Dora, koja umire s trideset i sedam godina zbog komplikacija nakon poroda. Mala Lilly umire sa svega šest godina. Od svih će jedino Gabriella dočekati starost. Nekoć nije bilo takva rijetkost da roditelji pokapaju svoju djecu, pogotovo onu nejake dobi, ali smrt je kosila djecu Teodora Pejačevića u samom zenitu zrelosti, a u Dorinom slučaju, u punom zanosu zrelog stvaralaštva. Možemo utvrditi da se nekoć češće umiralo i u tridesetima i u četrdesetima pa tako i protagonisti neke druge priče u ovoj knjizi, Antun Gustav Matoš, Ivan Dežman, Ljerka Sram, umiru u svojim tridesetima ili tek navršivši četrdesetu. Možemo sve to napomenuti, ali i dalje taj obiteljski portret u promatrača pobuđuje nelagodu jer na njoj je i djed Ladislav što će nadživjeti unuku Lilly koja stoji u bijeloj haljinici, duge kose i veselog lica jer ona će prva napustiti zauvijek dvorac u Našicama, a za njom i svi ostali. I koliko god ljudi prošlih vremena možda bili izdržljiviji u najtežim trenucima, promatraču ipak upada u oči da grof Teodor Pejačević umire godinu dana nakon sina Elemera, nakon što je nekoliko godina ranije ostao bez Dore i Markusa, kojemu je sagradio poseban dvorčić na imanju u Našicama. I što su, na kraju, grofu Pejačeviću značili njegovi krasno namješteni dvorci i otočić na jezeru u obliku labuda? Što mu je značio njegov perivoj, kad su oni koji su u tome trebali uživati pomrli? Je li ga u posljednjoj godini života mogla tješiti misao na vlastitu blistavu karijeru, na čast i slavu koje su pratile njegovu funkciju? Ili uspomena na vlastiti ponos, kad odstupa s banske dužnosti zbog zakona kojim se na svim ugarskim željeznicama pa tako i u Hrvatskoj, uvodi obvezni mađarski jezik? Ili njegova supruga Lilla, mađarska barunica, i sama, poput Dore, nadarena za glazbu, mecena i pokroviteljica Hrvatskog glazbenog zavoda, koja je nastupala kao pjevačica i pijanistica? To su pitanja na koja odgovore tek pretpostavljamo, no koliko god roditelji nekoć bili vičniji gubitku djece, ne znači da ih je to manje boljelo.

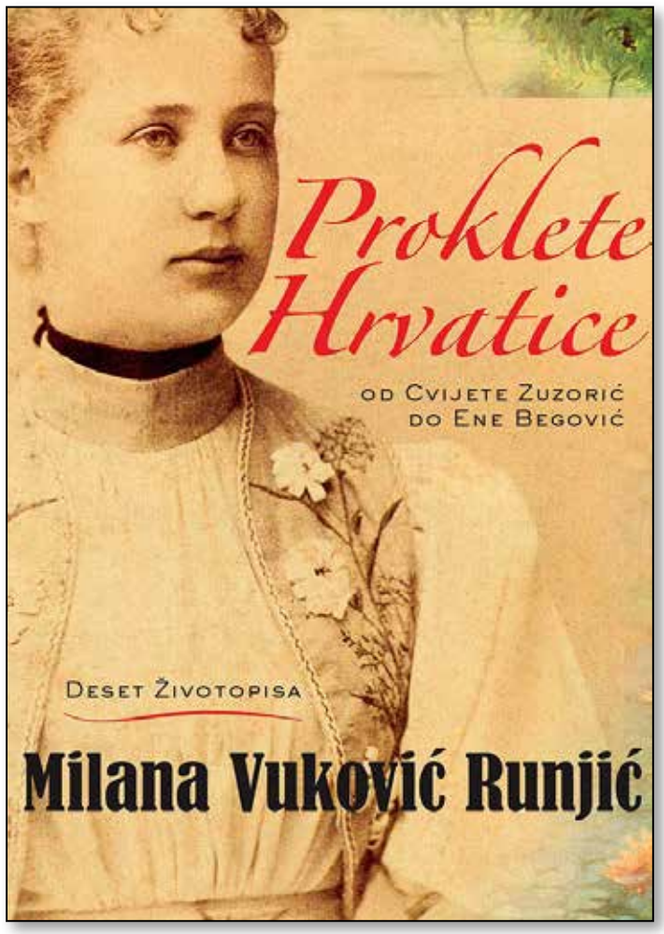

DJETINJSTVO U SIGURNOM OKRILJU DVORCA

Dora se rodila 10. rujna 1885. u Budimpešti, a rasla je u Našicama, u dvorcu sagrađenom 1812. godine, u engleskom parku s umjetnim jezerom i otočićem u obliku labuda te s drvenim paviljonom u koji se kao djevojka tako rado povlačila da bi u njemu čitala, pisala pjesme ili sanjarila o vlastitoj glazbi. Peja-čevići su među najstarijim hrvatskim plemićkim obiteljima, podrijetlom iz Bugarske, a među njima je mnoštvo uglednih ljudi: župan, rektor isusovačkog kolegija i pisac povijesnih djela te nekoliko uspješnih "biznismena" (što su se bavili eksploatacijom slavonskih šuma). Mlada kontesa živjela je u materijalnom, ali i duhovnom obilju: majka ju je ohrabrivala na bavljenje glazbom, doslovce je "gutala" knjige iz dvorske biblioteke, a stranim jezicima podučava ju je guvernanta, miss Davidson. Od svoje sedamnaeste godine, Dora piše svoj "dnevnik pročitanih knjiga", među kojima se

nalaze gotovo sva važnija djela literature - proze i poezije - kao i filozofije, poput Goethea, Zole, Schillera, Kanta, Schopenhauera, Sha-kespearea, studija o Wagneru, političkih spisa, ali i putopisa, rasprava, povijesnih članaka kakve je čitao njezin otac, doktor prava. (Nakon Dorine smrti, u dnevniku je ostala rubrika

"knjige koje bih željela čitati" a medu njima su i djela Feuer-bacha, Rose Luxemburg, Bakunjina...možda bi kontesa, da je poživjela postala "crvenom groficom" poput još nekolicine svojih plavokrvnih suvremenika). Time ona prerasta okvire malenih Našica i postaje još zarana kozmopolitkinjom koja će se ravnopravno družiti s poznatim intelektualcima onodobne Europe. U glazbenom smislu, Dora započinje u konzervativnoj maniri, no s vremenom ona radi sve veće iskorake. Isto tako, ona na početku nema neke osobite potrebe skladati svoje pjesme na stihove hrvatskih pjesnika, ali tijekom i nakon rata kao da postaje svjesna svoje nacionalne pripadnosti pa se u nekim njezinim djelima naslućuju pa i ističu tragovi lokalnog folklora.

Takva je i "Sonata za violinu i glasovir u b-molu, op.43, Slavenska", iz 1917. , koja završava smionim, rustiklanim, antiromantičnim "Allegrom molto vivace".

Osim dara za glazbu, kontesa i piše poeziju te recitira i slika. Znatiželjna je, upija s radošću sva nova znanja na koja nailazi krstareći očevom bibliotekom i poslije pišući svoje dojmove u kućici na jezeru. Ishodišta njezine glazbe su, naravno, Richard Wagner i Gustav Mahler, a na kasnija će njezina klavirska djela utjecati Brahms, svojim načelom "razvojne varijacije".

OD JEDNOSTAVNIH PJESMICA DO SIMFONIJE

Već s dvanaest godina Dora počinje skladati. Najprije su to jednostavne pjesme za glas i klavir, sasvim u duhu onodobne romantičarske glazbe, pod velikim utjecajem Chopina, Gri-ega i Schumanna. Njezine rane klavirske skladbe, objavljene pod imenom "Šest glasovirskih komada", već i samim svojim imenima - "Pjesma gondolijera", "Leptir", "Menuett", pokazuju kako su te minijature još uvijek čvrsto ukorijenjene u prošlosti. Tradicije se Dora ne odriče ni u ranim svojim komornim djelima, kao što je "Kvartet za glasovir, violinu, violu i violončelo u d-molu op. 25", (1908.) iz kojeg se vidi da je autorica i vrsna poznavateljica violine.

Obitelj je rano spoznala njezin talent i poslala je na usavršavanje u inozemstvo. U Dresdenu tako Dora uči kontrapunkt i skladateljstvo te violinu, a u Munchenu kompoziciju i sve to kod poznatih onodobnih učitelja. Osim što boravi u tim gradovima, ona mnogo putuje te često odlazi u Beč, Prag, Budimpeštu, s guvernantom 1912. čak posjećuje Egipat. Često boravi kod svoje dugogodišnje bliske prijateljice grofice Sidonije Nadherny von Borutin u Janovicama u Češkoj, a ona je upoznaje s nekim od najvažnijih umjetnika tog vremena: Reinerom Mariom Rilkeom, Karlom Krausom te kiparicom Clarom Rilke Westhoff i pijanisticom Alice Ripper. Pogotvo je na nju djelovao austrijski književnik Karl Kraus (1874.-1936.), koji je sa groficom Sidonijom bio u ljubavnoj vezi, a u svojim pismima njoj često spominjao zajedničku prijateljicu, kontesu Doru. Ona i Karl upoznali su se 1914. godine; on je njoj posvećivao pjesme, a ona je njegove pjesme uglazbljivala. Prvi svjetski rat ozbiljno je potresao Doru te se nije mogla, poput mnogih pripadnika svoje klase, tek skloniti pred strahotama u zavjetrinu svoga dvorca: u Našicama se ona angažira kao njegovateljica ranjenika. To je i vrijeme njezina intenzivnog skladanja, kada nastaje znamenita "Simfonija u fis-molu". Godine 1918. sastavlja spis "O programnoj glazbi", u kojem se zalaže za autonomiju glazbenog djela, a protiv naivne opisnosti. Koliko god njezina glazba nije toliko avangardna ni atonalitetna (premda u godinama koje neposedno prethode ratu dolazi do "velikog loma" u svjetskoj glazbi te autori poput Schonberga i Stravinskog počinju stvarati glazbu prema novim estetskim načelima, od čega se salonskoj publici diže kosa na glavi) ona u nju unosi brojne inovacije te odbacuje "balast salonskih manira" kako piše autorica Dorine biografije, Koraljka Kos. Uz to, ona uporno ispisuje svoje partiture, dotjeruje rukopise, prerađuje mjesta koja joj se čine nedorečenima. Bez obzira što stvara kao u transu, ona je marljiv i predan radnik koji se, čim završi jedno djelo, zaokupi idućim.

RASKID SA SALONSKIM MUZICIRANJEM

Njezine zrele klavirske kompozicije poput "Capriccia" iz 1919. nisu ni sentimentalne niti romantične poput onih skladanih u djevojaštvu. Svoja znamenita, impresionistička "Dva nokturna", ona komponira 1918. i 1920.

O drugom Nocturnu, ona piše prijateljici Rosi Lumbe Mladota:

"Sinoć između 10 i 11 sati skladala sam drugi Nocturno. To je svibanjska noć s pjevom slavuja. Pisala sam ga u veoma 'mekom' raspoloženju...treba ga svirati kao da se ispreda, nježno, tiho, glasanje slavuja..."

Tijekom rata, Dora proučava političke spise, autore poput Aleksandra J. Hercena i Karla Kautskoga. Njezin se odnos prema aristokraciji polako pretvara u gađenje te se ona od vlastite klase ograđuje, što se vidi iz pisma Rosi:

"Pred mnogo godina, kada smo još živjeli u Pešti, promatrala sam način života gornjih 10.000 i morala sam ustanoviti užasno tužne stvari. Većina muškaraca i mladih ljudi nisu znali, a ne znaju još ni danas, druge i više svrhe života nego 'poker' i 'bridge'; ni nakon iskustava jednog četverogodišnjeg svjetskog rata i suočeni sa svjetskom bijedom kakve još nije bilo, ne dolaze ni do kakve druge misli i samo se onda uzbuđuju kad njima prijeti opasnost da izgube dio svog imetka - dok se nad najbjednijim sramotnim djelima u ratu nisu uzbuđivali/' Istodobno, dok se zgražava nad vlastitom klasom i proporcionalno tome kao da se emotivno udaljuje i od svoje obitelji, Dora poput rijeke ponornice tone u svoje kreativne svjetove, što se vidi i iz još jednog njezinog pisma Rosi:

"Zapravo sam samo tjelesno ovdje, sve što u sebi osjećam kao življenje i doživljavanje lebdi iznad prisutnoga i vidljivoga i u nekoj dubokoj i lijepoj beskonačnosti vidim u zrcalu svoga osjećanja pokretačke snage u liku ljubljenih bića i tisuće sjećanja izranja poput vodencvjetova na glatkoj površini jezera... Odlebdjevši u taj najnevidljiviji svijet naj-osobnije unutarnjosti, postajem tek tada posvema svoje Ja, i to Ja, koje se tada u toj nebeski dalekoj skrovitosti osjeća previše ispunjeno sobom samim, traži izraz, traži odtereće-nje od toga visokog duševnog pritiska, koji je sam po sebi neka vrsta oduševljenja - i to se oslobođenje ostvaruje kada nastaje skladba!"

Kada bi riječi bile glazba, onda bi upravo naveden kontesin citat bio najvjerniji ne-notni zapis njezine muzike. To putovanje u onostrano, nevidljivo, na mjesto gdje cvate glazba, Dorine je želje da bude "socijalistkinja" ili "revolucionarka" pretvorilo u puke fantazije ili u materijal za neku nenapisanu operu. Godinama je razmišljala o svojoj operi te tražila prikladan libreto: u toj joj je potrazi pomagao čak i Rilke, koji je predlagao neko Calderonovo djelo. No, premda nije uspjela komponirati operu, Dora je bila dosljednja u stvaranju solo pjesama, tipičnoj glazbenoj vrsti s kraja 19. i početka 20. stoljeća, koje je komponirala sve do kraja života: "Tri dječje pjesme" nastale su tako ni dvije godine prije autoričine smrti. "Preobraženje" iz 1915. skladala je na stihove Karla Krausa, a trebalo je biti izvedeno na vjenčanju njezine prijateljice Sidonije, do kojeg, međutim, nije došlo. Skladala je i na stihove Reinera Marie Rilkea (ciklus "Djevojački likovi" ili "Li-ebeslied" - "Ljubavna pjesma"), kao i Friedricha Nietzschea. Na njegove je stihove skladala ciklus po imenu "Tri napjeva", koji se zasebno zovu "Osamljen" (1919.), "Venecija" (1920.) i "Najosamljeniji" (1920). Već po nazivima i atmosferi tih pjesama, vidimo da je Dora bila, bez obzira na svoja putovanja i obitelj, osamljenik, koji se neprekidno povlačio od života u svoje zanose i meditacije. Upravo u "Tri napjeva" ona se približava "kršu i lomu" ekspresionizma, kao i majstorima orkestralne pjesme, Schonbergu, Mahleru i Richardu Straussu. Dora sazrijeva u doba cvata Moderne (između 1890. i 1920.), te se ona zrcali u njezinim djelima, pod raznim kutevima, u raznim nijansama i s raznolikim intenzitetom. S autorima Moderne ona dijeli svoju intelektualnu glad za knjigama i spoznajom, kao i vlastiti unutrašnji, bujni svijet koji kao da diše u suglasju s prirodom što je okružuje u perivoju vlastita dvorca. No, za razliku od dokonog i idiličnog aristokrata -"umjetnika" Orlanda iz istoimenog romana Virginije Woolf, još jedne modernističke umjetnice, Dora pred svojim dvorcem savršeno osjeća glazbu novih sfera. S Karlom Krausom, Rilkeom i Nietszcheom ona je uvučena u "čarobni krug sna, ljubavi i smrti, tjeskobnih stanja svijesti, samoće i odvajanja od stvarnosti". (Koraljka Kos)

VRHUNAC KARIJERE, ALI I NJEZIN SUMRAK

Velika djela za orkestar Dora počela pisati tek kao zrela skladateljica, u dobi od 28 godina. Njima će se zaokupljati do smrti, bez obzira što će za sobom ostaviti samo četiri "čiste" orkestralne skladbe. Jedna će od njih, "Simfonija u fis-molu za veliki orkestar op. 41" na kojoj je radila pune četiri godine od 1916. do 1920., praizvedena u Dresdenu 10. veljače 1920., pred oduševljenom publikom i kritikom, obilježiti sam vrhunac Dorine karijere. Bez obzira na to što se u njoj naslućuju Dorini veliki uzori, poput Wagnera, Debussyja, Straussa pa i Čajkovskog, "Simfonija" je djelo njezine pune zrelosti i samosvojnosti.

No, nakon tog vrhunca, kao da se prilično brzo spustio sumrak. Dorina se djela sve manje izvode, da bi nakon njezine smrti zavladala potpuna stagnacija, sve do 1985. godine.

Isto tako, njezine skladbe su joj za života mnogo češće objavljivane nego kasnije, kada njezin opus kao da tone u potpuni zaborav.

Posljednje godine života Dora uglavnom provodi u paviljonu na jezeru ispred svog dvorca, razočarana ljudima i svijetom oko sebe te vrlo malo putuje. Odlučuje se udati u prilično zreloj dobi: kao da se cijelo mladenaštvo opirala tom "konvencionalnom" činu. U jesen, 14. rujna 1921. godine, nekoliko dana nakon svog 36. rođendana, u Našicama je Dorino vjenčanje s Ottomarom von Lumbeom, bratom Dorine prijateljice Rose Lumbe.

Onome tko pažljivo promotri sliku s tog vjenčanja, osim Dorinih roditelja (majke ponešto prominentna nosa koji je Dora naslijedila od nje) i obitelji, mnoštva djece kako i pristoji u takvim prilikama te otmjenih gostiju, za oko će zapeti i ponešto neveseo mladenkih osmijeh. Doima se ona na toj slici sitnom, bez obzira što je odrasla žena, poput neke djetinje mlade, a suprug joj je naočit i stasit muškarac, koji ju je, nadamo se, bio spreman podržati u njezinim ambicijama i snovima - ili, možda, nije? Svakako, neće proći ni dvije godine od te fotografije s vjenčanja, a Dora će biti mrtva.

Krajem iste godine, Dora sa suprugom odlazi živjeti u Minchen. Nakon što je početkom 1923. godine rodila dječaka Thea, ona umire nakon nekoliko tjedana u minhenskoj ženskoj klinici uslijed zatajenja bubrega. Kao da je slutila takav događaj, u listopadu 1922. piše suprugu pismo u kojem ga upućuje kako bi trebao odgajati dijete: "...prije svega, daj mu slobodu kada je bude tražilo. Jer zbog ovisnosti o roditeljima, rođacima, slama se mnoga nadarenost - to znam iz vlastitog iskustva - i zato postupaj jednako bude li se radilo o djevojčici ili dječaku; svaki talent, svaki genij zahtijeva podjednaki obzir - spol tu ne smije doći u pitanje!"

Posljednja želja Dore Pejačević jest da počiva izvan obiteljske grobnice, a umjesto cvijeća na sprovodu, željela je novčane priloge za obitelji siromašnih glazbenika.

Njezina umjetnička ostavština obuhvaća 57 registriranih opusa, koji su uglavnom svi pohranjeni u arhivu Hrvatskog glazbenog zavoda kao dar umjetničine obitelji. Prve njezine skladbe su iz 1897., s posljednje iz 1922., dakle godinu dana prije njezine smrti. Najplodnija je između svoje sedamnaeste i trideset i sedme godine, a najviše tijekom i neposredno nakon rata, kada nastaju njezini najveći radovi: već spomenuta "Simfonija", "Kocertantna fantazija", "Ouvertura". Nakon 1902., ona u prosjeku komponira po jedno veće djelo godiš-nje. Ali, uvijek se vraća violinskim i klavirskim minijaturama i solo pjesmama uz glasovir i orkestar, u kojima njezina lirska i meditativna duša kao da uživa potpunu slobodu: prostor je to i Dorinih iznijansiranih eksperimenata, koje ne čuje baš svako uho.

Matoš je, tako, za Dorinu ranu glazbu bio prilično gluh te ju je nakon nekog njezinog koncerta u Glazbenom zavodu 1911., prozvao "diletantskom kontesom". No, isti će Matoš biti mrtav u trenutku najvećih Dorinih glazbenih uzleta. Posljednje njezino dovršeno djelo jest "Gudački kvartet u C-duru" iz 1922., čije premijerno izvođenje nije dočekala.

Šteta je što nikada nećemo otkriti do kojih bi se visina njezin duh doista uzdigao da je poživjela: no možda je i u smrti pronašla onu nevidljivu zemlju u kojoj glazba cvate poput lopoča na jezeru u slikarstvu njezine prerano preminule suvremenice - Slave Raškaj.

Renata Bošnjaković

Uz 90. obljetnicu Dorine smrti

Svake godine, tijekom mjeseca ožujka, u Našicama se obilježava obljetnica smrti Dore Pejačević (10. rujna 1885. – 5. ožujka 1923.). Dora je umrla 5. ožujka, a obiteljska povijest bilježi da je oko tog datuma, u različitim vremenskih razdobljima, preminulo i nekoliko njoj bliskih članova obitelji - Dorin brat Elemer (Velimir), Dorina baka Gabrijela i brat Dorina djeda Julijan. Obilježavanje 90. obljetnice Dorine smrti prigoda je da se prisjetimo ovih događaja i navedenih članova njezine obitelji.

Dora je preminula u Münchenu gdje je i pokopana 7. ožujka 1923. godine. U skladu s Dorinom željom njezini su posmrtni ostaci prevezeni 4. svibnja 1923. u Našice. Prerana smrt mlade grofice i njezin posljednji dolazak u Našice detaljno je opisan u tadašnjim novinama Hrvatski list od 6. svibnja 1923. godine: *Dana 4. o. mj. u pol 6 sati ujutro stiglo je iz Münchena u Našice mrtvo tijelo pokojne Dore pl. Lumbe rođene grofice Pejačević u pratnji pokojničina muža Otta. Mrtvo tijelo ostalo je na kolodvoru do pol 8 navečer, a onda je uz pratnju vatrogasnog društva, vlastelinskih lugara, rođaka, braće, sestara, muža i mnogobrojnog građanstva prevezeno u rimokatoličku župnu crkvu. Ovdje je postavljeno na katafalk, koji je bio okićen cvijećem, kojeg je položilo nešto građanstvo, a većinom rodbina. Danas* (5. svibnja, o.a.) *prije podne u 10 sati održan je u župnoj crkvi requiem. Kod requiema otpjevalo je pjevačko društvo „Lisinski" pod ravnateljem g. dra Zvonimira Hadžije: „Requiem aeternam", „Čuj nas Gospodine", „Sanctus" i „Agnus Dei". Na orguljama je svirao maestro Kamnikar. Poslije requiema u tričetvrt 11 krenuo je sprovod*

do grobnice grofova Pejačević. Sprovodu je prisustvovalo oko 1500 školske djece iz Našica i okolnih mjesta. Sokolsko društvo, Vatrogasno društvo, Obrtničko našičko društvo, predstavnici mjesnih vlasti, Veteransko društvo iz Osijeka i mnogobrojno građanstvo. Bilo je prisutno preko 4000 osoba (...) Na groblju je pjevačko društvo „Lisinski" pod ravnjanjem g. dra. Hadžije otpjevalo: „Čuj nas Gospodine!" Nadgrobni govor: „Nek počiva u miru" održao je g. Storov, informator grofa Pejačevića."Pokojnica je pokopana u neposrednoj blizini grobnice grofova Pejačević. Po sprovodu bio je zajednički objed kod grofa Teodora Pejačevića.

Dorin grob je u zemlji, izvan obiteljske kripte u Crkvi Uzašašća Gospodnjega u neposrednoj blizini našičkog groblja.

Istog datuma, dakle 5. ožujka, četiri godine kasnije preminuo je Dorin brat Elemér (Velimir) grof Pejačević (26. srpnja 1883. – 5. ožujka 1927.). Bio je diplomat s međunarodnom karijerom u službi Austro-Ugarske Monarhije, a službovao je u Bukureštu, Berlinu, Parizu i Londonu. Njegova je karijera završila raspadom Monarhije. Naslijedio je obiteljsku zbirku strica Julijana Pejačevića iz Beča pa je dio umjetnina nakon njegove smrti preneseno u Našice. Poznat je kao kolekcionar umjetnina, pa je u Knjižnici obitelji Pejačević u Našicama pronađena knjiga s aukcije Elemérove ostavštine održane u svibnju 1927. godine u Berlinu. Na aukciji je ponuđen namještaj, skulpture i umjetnički predmeti.

Krajem travnja 1927. godine obitelj je zadesila još jedna tragedija kada je umro Dorin i Elemérov nećak Ladislav (1911. – 1927.), sin njihova brata Marka. Obojica su pokopani u obiteljskoj kripti u Našicama.

Baka Dore i Eleméra, Gabrijela Döry de Jobaháza (6. studenoga 1830. – 7. ožujka 1913.) preminula je 7. ožujka 1913. godine. Bila je poznata dobročiniteljica, istaknuta članica Hrvatskog crvenog križa i pokroviteljica Hrvatskog glazbenog zavoda. Njezin suprug Ladislav, Dorin djed, u spomen na preminulog sina dao je u Našicama podići 1881. godine neogotičku kapelicu Uzašašća Gospodnjega s obiteljskom kriptom u kojoj su pokapani članovi obitelji.

Julijan Vicencije Marko grof Pejačević (25. travnja 1833. – 3. ožujka 1906.) preminuo je 3. ožujka 1906. godine u Beču. Bio je brat Dorinog djeda Ladislava, pijanist i skladatelj, carski i kraljevski komornik. Naslijedio je obiteljsku palaču u Šopronu. Bavio se povijesnim istraživanjima i obiteljskom poviješću drugih plemićkih obitelji. Povijest svoje obitelji obradio je u svom rukopisnom djelu, koje prikazuje porijeklo obitelji, njezino doseljenje iz Bugarske te prilagodu na području Habsburške Monarhije. Uz istraživanje obiteljske povijesti, naručivao je portrete članova svoje obitelji te dao izraditi i kopije baroknih obiteljskih potreta. Ovo je bio izuzetno važan potez, jer mnogi su likovi ostali sačuvani upravo zahvaljujući tim kopijama. Kao veliki bibliofil imao je pečat sa svojim inicijalima koji je stavljao na knjige. Dio knjiga, rukopisa i nota sačuvano je do danas i čine posebnu cjelinu unutar cjelokupne knjižnice obitelji. Kako su u Našice stigle, vjerojatno nakon njegove smrti 1906. godine, možemo pretpostaviti da je Dora odrastala učeći o povijesti svoje obitelji iz njegovih knjiga i stvarala svoja djela proučavajući i svirajući njegove skladbe.

Ovi zanimljivi podaci, iz kojih su vidljive brojne podudarnosti datuma smrti, potiču na razmišljanje o povezanosti ljudskih života i njihovih sudbina. Uočljivo je da su se brojni tragični događaji zbivali u datumima koji imaju brojku tri. Naime, uz ožujak kao treći mjesec u godini, za obitelj je bila tragična i 1923. godina. Uz Doru, te je godine preminuo i njezin najstariji brat Marko (1882. – 1923.) te dvoje njegove malodobne djece Eleonora (1920. – 1923.) i Nikola (1906. – 1923.). Tako su Dorini roditelji, grof Teodor i grofica Elizabeta (Lila), za svog života doživjeli velike obiteljske tragedije u kojima su od petero, izgubili četvero svoje djece (Lila, Dora, Marko, Elemér) i troje unučadi (Eleonora, Nikola, Ladislav). Osim Dore, svi su pokopani u obiteljskoj kripti u Našicama.

Ivana Duić

Koncert Tomohiro Adachi - 20 godina diplomatskih odnosa Japana i Republike Hrvatske

Ovdje i tamo

Jutros mi se pokvario bicikl i dok sjedim u tramvaju broj 12 misli mi lutaju, kao i obično, dalje od tramvajske pruge, Maksimirske ceste i onih labudova što tako otmjeno savijaju vratove kao da su potpuno svjesni svoje lijepote dok klize po jezercu Maksimirskog parka.

Pogled mi se zaustavio na mlađem gospodinu koji se prekrižio prolaskom kraj raspela na kraju Druidova gaja. Opet se pitam ono što se i mnogi pitaju ponekad: "Da li je tzv. Bog izmislio (stvorio) nas ili smo mi izmislili njega?", zapravo pitala sam se o čemu je ovaj gospodin razmišljao dok se križao, ima li značenje kretnja u obliku križa preko njegovih prsa, u njegovom ili mom svijetu, svejedno.

Svijetova je puno, čak i unutar jedne osobe. Ne, nije mi bila namjera započeti vjersku raspravu ili neka dublja pitanja povezana sa smislom postojanja, ni najmanje. Ono što je u tom trenutku prolazilo mojim mislima je povezanost onoga u što gledam sada, gospodina koji se križa, i onoga u što ću gledati za manje od 10 dana, a to je: dva pljeska, naklon pa još jedan pljesak, dio uobičajenog protokola pri posjetu shinto svetištu u Japanu.

Moj prvi posjet Japanu dogodio se prije više godina, ali moj prvi fizički posjet Japanu dogodio se u travnju 2012. godine. Za manje od 10 dana naći ću se u Japanu po treći put. Za sve čime se u životu počnemo baviti pitaju nas „Zašto?", pogotovo ako vas zanima nešto što izlazi iz okvira nekih uobičajenih stvari. Pripremite se na pitanje „Zašto?" . Nakon nekoliko iskustava odgovaranja na to pitanje počela sam paziti sa kime razgovaram o Japanu i zašto.

Moram priznati da je moje zanimanje za Japan nailazilo na mnoštvo reakcija, a to mi je, na neki način, dalo priliku „istražiti" kako ljudi ovdje doživljavaju zemlju izlazećeg Sunca.

U većini slučajeva razgovor na tu temu nije se odmicao daleko od klasičnih pitanja zašto, prevrćući uvijek iste stereotipe o Japanu, borilačkih vještina i stripova (manga). Nakon nekog vremena postane

vam jasno da ćete temu o toj zemlji (koja u vama vrišti da sa nekim bude podijeljena) većinom prešutiti. Nedostatak informacija je prva karika u beskonačnim lancima otkrivanja ove čudesne zemlje i još čudesnijih ljudi. Osim toga, srećući ljude koji dijele sa mnom istu strast dobila sam dojam da je na pitanje 'zašto' nemoguće odgovoriti. Odgovor je negdje unutra i ne poprima formu rečenice, izjave, objašnjenja, baš kao i sam Japan. Japan je osjećaj.

Da bih opisala svoje prve susrete sa Japanom i čitav proces zaljubljivanja bilo bi potrebno puno više stranica, ili usudim se reći, knjiga. 15. travnja 2012. godine zakoračila sam prvi puta na japansko tlo u zračnoj luci Narita u Tokyu. Nakon niza godina provedenih u sanjarenju, čitanju, učenju, razmišljanju i maštanju, misleći da je dan kada ću biti u Japanu jako daleko, nakon dva dana putovanja na relaciji Budimpešta-Zurich-Tokyo, eto me u snu na javi. Nakon prolaska kontrole putovnica i sakupljanja prtljage, shinkansen (poznat i kao „Bullet Train", vlakovi koji dostižu i 300km/h) me je 'odbacio' do Osake, glavnog grada Osaka prefekture u Kansai regiji na otoku Honshuu. Priznajem, na ostatak svijeta potpuno sam zaboravila, sve što je odzvanjalo u mojoj glavi bilo je „Ovdje sam". Tog proljeća moj posjet Japanu obuhvaćao je relacije Osaka-Kyoto-Nara-Kobe-Hiroshima-Tokyo.

Što za mene predstavlja putovanje, posebice u drugu kulturu, kako volim reći u drugu galaksiju na istom planetu kada se radi o Japanu? Što je to što želim ili tražim? Putovanje je zaisto osobna stvar. Pokušat ću biti što kraća: Putovati znači učiti, najviše o sebi. Upoznati nečiju kulturu za mene znači upoznati ljude. Ako mi nudite da izaberem posjet jednome od muzeja ili razgovor sa slučajnim prolaznikom, odabirem prolaznika. U muzeju ćete pronaći nijeme svjedoke prošlosti, u prolazniku ćete pronaći i prošlost i sadašnjost i iskru budućnosti. Upoznati ljude, najobičnije ljude, znači upoznati zemlju. Kultura su ljudi. Japan su Japanci.

Moj drugi posjet Japanu dogodio se u veljači ove godine kada sam bila udomljena kod obitelji Nakajima u Yokohami. Usuđujem se reći da su ljudi koje sam upoznala u Japanu na neki način zaista promijenili moj život, moj unutarnji život. Pokušati shvatiti Japance, (kažem pokušati jer živjeti u Japanu i desetljećima znači samo zagrebati površinu), je kao otkrivanje jednog dijela sebe za koji niste bili svjesni da postoji.

Ispod stereotipne pretpostavke hladnog i zatvorenog Japana krije se nevjerojatan svijet. Krenem li objašnjavati zašto tako mislim morat ću zamoliti za još jedno posebno izdanje „Dore".

Što sam više ljudi upoznavala to sam češće morala odgovarati na to teško pitanje „Zašto?". Primjetila sam da moj odgovor lakše shvaćaju Japanci nego zapadnjaci.

Međutim, pojavilo se još jedno teško pitanje, što bih izdvojila i koje mjesto/grad je ostavio na mene najznačajniji dojam. Svako mjesto, svaki grad u Japanu je na neki način potpuno drugačiji. Ako bi morala Japan opisati jednom rječju odabrala bi riječ paradoks. Za Tokyo se kaže da je najružniji najlijepši grad na svijetu. Taj megalopolis, koji broji preko 35 milijuna stanovnika (Tokyo regija) je najbolji primjer paradoksa. U mreži nebodera, prometa, rijeka ljudi, jurnjave, zvukova i boja bez problema naići ćete na kutak koji kao da nije u tom istom gradu. Potpuno mirno shinto svetište između nebodera ili čak na krovu zgrada odvući će vas u neki drugi svijet.

Svaki grad koji sam posjetila zbog nečega volim, Tokyo zbog 'ludila', svaki pridjev koji opisuje Tokyo je superlativ, Osaku zbog otvorenih ljudi, toplog osmijeha i najfinije hrane, Naru i Kyoto zbog ulica

zavijenih u duh prošlosti, zvukove gejšinih haljina i najpričljivijih tišina zen vrtova , ah taj prekrasni Kyoto, magični Kyoto, Hiroshima...Hiroshima zauzima posebno mjesto, i o njoj ne govorim kao o gradu, mjestu, Hiroshima je osoba, nekada žena, nekada muškarac. Rođena sam u Vukovaru, iako sam u tom najhrabrijem gradu provela samo 7 godina svog života, to je moj dom i to se nikada neće promijeniti, a sada nakon 22 godine poslije upoznala sam još

jedan najhrabriji grad, prijateljicu moga grada Vukovara, Hiroshimu.

Malo ljudi u Hrvatskoj zna da su Hiroshima i Vukovar zaista prijatelji, jeste li znali da se tamo daleko u Japanu održavaju mise zadušnice za Vukovarske žrtve i Vukovar svake godine 18.11.?

Tako sam najviše vremena provedenog u Hiroshimi razmišljala zapravo o Vukovaru, o mojim roditeljima i svemu strašnome što su ova dva grada preživjela, ne, nisu preživjela, uskrsnula.

Ne znam koju riječ odabrati koja bi opisala moje osjećaje nakon posjeta Memorijalnom centru. Jesam li zaista pripadnik vrste koja sebe naziva ljudima? Jesam, i sada u ovom trenutku sramim se toga. Čitajući tekstove planiranja gdje i kada će biti bačena atomska bomba jednostavno nešto se u vama skupi, kao jeftini pulover nakon pranja. Onaj 'homo sapiens' ponos postane gruda srama. Isto tako, sjećajući se Vukovara, gdje su mi roditelji i hoću li ih ikada više vidjeti? Teško pitanje za 7-godišnje dijete, a danas 22 godine poslije na hodnicima Memorijalnog centra pitam se pitanja koja nisu daleko od toga pitanja 1991.

Hiroshima je danas prekrasan grad, 68 godina nakon što su Zračne snage SAD-a ispustile najstrašniju stvar koji je ljudski um mogao izmisliti. Ipak, kada ste na ulicama, ljudi žive, rade, raduju se, plaču, imaju djecu...ipak, život je ovdje. Iako, moram priznati da sam cijelo vrijeme osjećala ono nešto, možda sam samo ja to osjećala, jer isti osjećaj imam i u Vukovaru.

Nebo je i dalje plavo, cvijeće poklanja boje, ribe i dalje zijevaju u rijeci Ota. I u Vukovaru je nebo plavo, Dunav je i dalje najponosnija rijeka. I to vam nitko ne može uzeti.

Gdje sam ja? Ovdje i tamo, lutam ovdje i tamo, spajam komadiće duha ovdje i tamo.

Kažu da je dom tamo gdje je srce, dom je osjećaj, nije kuća od cigli jer ona nestane, proguta ju vatra, slome je bombe.

I eto, vozim se u tramvaju broj 12, a misli su u samo nekoliko minuta obišle svijet, zakačile su se za onaj oblak iznad Dubrave, zapele za rep aviona iznad Sljemena, skočile u Savu, preplivale Dravu, ulile se u Dunav. Grlile ga dugo pa na njegovim leđima uzvodno namignule Budimpešti, plesale u švicarskim alpama, beljile se babuškama u izlozima Moskve i sletile u Yokohami.

Yokohama mi pruža ruke i dozvoljava da ju na kratko zovem svojim domom.

Dođite 26. rujna u Dvorac Dore Pejačević u Našicama, neka vas glazba povede u Dorin svijet, ravno iz prstiju japanskog pijanista Tomohiro Adachia. Kada sam prvi put kontaktirala gospodina Kopria u vezi Tomohirove želje da održi koncert u Našicama odmah sam znala da sam 'kod kuće'. Tomohiro Adachi rođen je u Kyotu, a završio je Muzičku akademiju u Zagrebu. Zavolio je djela hrvatskih kompozitora, a

posebno Dore Pejačević. Gospodin Kopri je sa velikim zanimanjem saslušao moju priču sa druge strane telefonske linije.

Budući da sam i sama završila osnovnu glazbenu školu za glasovir, za mene je ovaj koncert spoj mojih najvećih ljubavi, spoj moje prošlosti i sadašnjosti. Hvala vam gospodine Kopri što ste spojili komadiće: Slavoniju, Doru i Japan.

Marina Kopri

Odlazak na studijsko putovanje kolektiva OGŠ u Vukovar

Unajmljenim kombijem Čačinci-trans krenuli smo u posjet Vukovaru. Započeli smo obilaskom obale Dunava koja još ima naslage vreća s pijeskom zbog opasnosti od poplave u lipnju. Kažu da je vodostaj bio kao i 1965. godine, ali ovoga puta je grad uspješno obranjen. Osobno sam doživjela hodanje po skelama u gradu i kupanje na poplavljenoj Olajnici, jer živjela sam u Vukovaru do 1982. godine. Dvorac Eltz predivno je obnovljen nakon razaranja 1991. g. U njemu smo posjetili Muzej grada Vukovara kao i prostorije za buduće eksponate. Moj suprug i ja vjenčali smo se 1982. u prostoru dvorca. Obradovali su nas djelatnici fotografiranjem u Mramornom predvorju i uz isti kamin i ogledalo uz gratis ulaznicu. To im je jedan od projekata – fotografirati bračne parove koji, nakon niza godina, posjete dvorac, mjesto gdje su rekli sudbonosno DA! Poslije razgledanja centra grada otišli smo se fotografirati ispod vodotornja – simbola razaranja grada Vukovara. Nakon ručka u restoranu Megaron na Mitnici, odvela sam kolektiv u Adicu, poznato izletište Vukovaraca, zatim na Dobru vodu i Vuku. Adica nas je dočekala zapuštena i poplavljena, a tamo gdje se voda povukla ostao je smrdljivi trag truleži. Mjesto gdje sam u mladosti rado šetala, po stoljetnoj šumi i uz Vuku, rekreirala se, brala mirisne ljubičice, nestrpljivo očekivala kirvaj sa štandovima i ringišpilima, a građani slavili prvomajski praznik... zaista nije reprezentativno, usprkos novosagrađenom restoranu. Zaista žalim nove generacije što ne uživaju u ljepoti prirode kao što sam ja uživala.

Do sada je kolektiv barem jednom godišnje odlazio u posjete mjestima, znamenitostima, koncertima, kao npr.u Virovitici gdje smo prisustvovali koncertu Izvrsnosti u organizaciji HDGPP-a (domaćin Glazbena škola Jan Vlašimsky, Virovitica), pogledali prigodnu izložbu i posjetili pustaru Višnjica.

Marina i Daniel Kopri

Hrvatska tamburica otputovala u Japan

Prvo Međunarodno klavirsko natjecanje Dora Pejačević, 7. - 12. studenog 1993. godine

Na prvom Međunarodnom klavirskom natjecanju Dora Pejačević, koje je u organizaciji mladog glazbenog menadžmenta Music play i svestranog poslovnog direktora prof. Josipa Burjana ostvareno u osvit hrvatske države i buđenja svijesti o fascinantnom opusu prve hrvatske skladateljice, pobijedila je mlada japanska pijanistica Musica Myazawa.

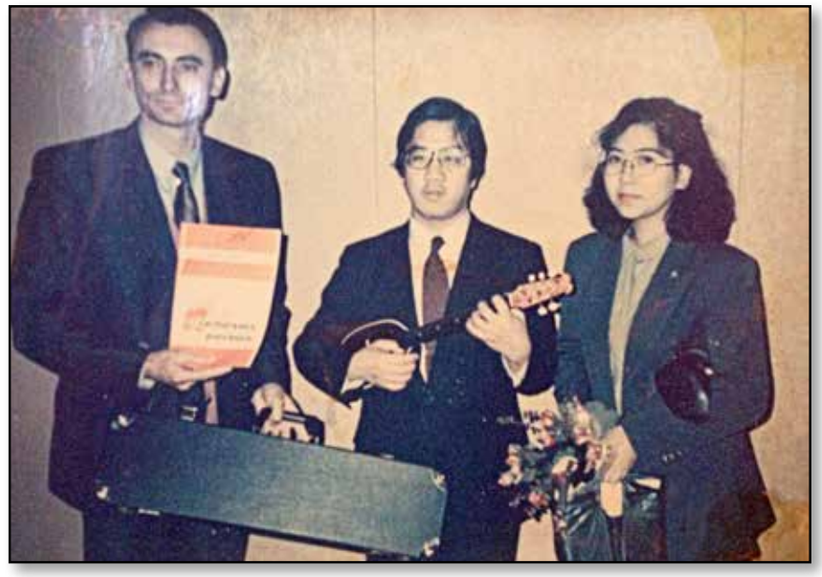

Poslije svečanog koncerta, u Maloj dvorani Lisinski

Svečano otvaranje tako značajnog natjecanja, upriličeno u Maloj koncertnoj dvorani Lisinski, atraktivnim je programom obogatio Tamburaški orkestar naše Glazbene škole, tadašnjeg naziva Dora Pejačević, te u gostiju iz Japana pobudio zanimanje za naše nacionalno glazbalo - tamburu!

Nakon nezaboravnog koncerta pobjednika Natjecanja, održanog u Velikoj koncertnoj dvorani Lisinski, u znak sjećanja na ovaj značajni glazbeni događaj, koji je pokrenuo kulturnu lavinu o našim hrvatskim temeljima i neprolaznosti Dorine glazbene ostavštine, bili smo ushićeni mogućnošću transcendencije naše bisernice u drugi kulturni prostor. Stoga se potpuno prirodno nametnulo darovati našu tamburicu ponosnom ocu pobjednice ovog međunarodnog natjecanja.

Koncert Tamburaškog orkestra na svečanom otvaranju Natjecanja, klarinet solo Ivan Krajačić

Drugo smo Međunarodno klavirsko natjecanje planirali trajno utemeljiti u gradu Našicama - gradu prve hrvatske skladateljice, ali zbog svih nepremostivih okolnosti koje su nas desetljećima ograničavale (koncertna dvorana i primjeren prateći prostor, koncertni klaviri, samostalnost građenja projekata čiju pripremu može odraditi jedino glazbena struka, kulturna, turistička i politička svijest prihvaćanja Našica kao svjetskog glazbenog centra,...) zasada ga, nažalost, nismo u mogućnosti ostvariti.

Ivana Ostrički i Branka Hajek

Ad libitum
Do posljednjeg zbora

U suvremenom užurbanom svijetu svaki čovjek traga za mjestom spokoja na kojem će pronaći duševni mir, ispuniti srce radošću i podijeliti s ljudima sličnog svjetonazora ugodne trenutke koji će mu obogatiti život i kojih će se uvijek sjećati. Upravo je ovaj motiv bio poticaj nastanku Mješovitog pjevačkog zbora Ad libitum.

Našički zbor Ad libitum, kojim ravna maestra Andea Kopri Lončarić, službeno je osnovan 25. travnja 2010. godine, iako je do tada iza sebe imao tridesetak proba. Činilo ga je dvadeset sedam pjevača koje je ujedinila želja da probaju nešto novo, do tada rijetko viđeno i slušano u Hrvatskoj: obrade popularne glazbe uz pratnju benda ili a cappella uz plesne koreografije. Iskreno smo željeli upustiti se u nešto novo, zakoračiti u slobodnije pjevanje, pjevati po svojoj volji pjesme koje su se do tada rijetko mogle slušati u zborskim izvedbama. Tako smo i odabrali ime zboru: "slobodno, po volji".

Naša je budućnost bila jako neizvjesna; nismo znali hoćemo li opstati, hoće li nas publika prihvatiti te, prvenstveno, gdje ćemo održavati probe. Neizmjernu zahvalnost dugujemo Tamburaškom društvu Dora Pejačević i Osnovnoj glazbenoj školi Kontesa Dora Našice koji su nas rado udomili kao sekciju Tamburaškog društva. Prvo naše pojavljivanje na pozornici bilo je 25. travnja 2010. godine na Izbornoj skupštini Tamburaškog društva Dora Pejačević gdje smo se, kako bismo bili priznati kao sekcija istog društva, predstavili dvjema skladbama.

Biti mješoviti pjevački zbor u malom, ali glazbenom tradicijom bogatom gradu, pravi je izazov. Uskladiti sve obiteljske, poslovne, učeničke i studentske obveze ljudi različite životne dobi, uistinu nije jednostavno. Najviše nas žalosti što smo tijekom godina izgubili neke prekrasne ljude koji su, zbog školovanja ili zapošljavanja, preselili u veće gradove. Svatko je od njih ostavio neizbrisiv trag u našem malom pjevačkomom društvu.

Iza nas su desetci nastupa u Našicama, Osijeku, Slavonskom Brodu, Bilju, Zagrebu i Šopronu. Svoje smo pjesme darivali za različite prigode poput Dana grada, Božića, maškara, memorijala, humanitarnih koncerata i sl., a želja nam je sudjelovati na što više smotri i natjecanja, koja će nas, u glazbenom smislu, osnažiti. Imali smo zadovoljstvo pjevati s brojnim zborovima koje smo ugostili ili koji su nas srdačno primili u svojim mjestima. Velika nam je čast bila pjevati uz poznata glazbena imena kao što su Gibonni, Danijela Pintarić, Zoran Mišić, Goran Karan i Max Hozić te našičke glazbene zvijezde Kristinu Brkić, Kristinu Minarik, Dječji zbor i Tamburaški orkestar Glazbene škole.

Jedno od najneobičnijih i najzanimljivijih glazbenih iskustava bilo je sudjelovanje na HRT-ovom natjecanju Do posljednjeg zbora 2012. godine, na kojem smo od pedeset pet prijavljenih zborova osvojili četvrto mjesto. Na natjecanje smo se prijavili sa željom da široj javnosti predstavimo svoj način na-

stupa, odabir glazbe i koreografije. Budući da smo bili svjesni da su ovakvi zborovi u našoj zemlji još uvijek malobrojni, shvatili smo ovo kao izazov koji će nam potvrditi jesmo li na pravome putu i hoće li nas publika prihvatiti. Pri tome nismo znali kakvi nas izazovi iščekuju. Naučili smo da pod pritiskom moramo i možemo dobro funkcionirati kao cjelina te da smo se, na naše veliko iznenađenje, sposobni brzo prilagoditi novim situacijama. Naučili smo da svatko od nas ima jednaku odgovornost u oblikovanju zbora kao jedinstvene cjeline u kojoj smo svi jedno. Provodeći puno vremena zajedno zbližili smo se međusobno i bolje upoznali sami sebe, okruženi opuštenom, ali i stresnom atmosferom. Tijekom tri mjeseca sudjelovanja u natjecanju gotovo smo svakodnevno održavali probe, a posljednja tri tjedna od ponedjeljka do srijede večeri smo provodili uvježbavajući potpuno nove i nepoznate skladbe i koreografije. Srijedom u noći putovali smo u Zagreb, vježbali u autobusu, hotelu i studiju HRT-a, da bismo, nakon povratka iz Zagreba nedjeljom sljedećeg tjedna nastavljali istim intenzitetom. Bez velike potpore i razumijevanja naših poslodavaca, ali uz potporu navijača koji su nam dali vjetar u leđa i svojim glasovima omogućili da naše male Našice stanu rame uz rame sa Zagrebom i Rijekom te, posebice, naših obitelji, ne bismo imali priliku pokazati svoju radost uživanja u glazbi. To je bio naš jedini cilj: pružiti i drugima one osjećaje koji nas ispunjavaju u trenutku nastupa.

Uistinu nas raduje što su naš entuzijazam i ljubav prema glazbi prepoznali ljudi širom Hrvatske, ali i šire. Zahvaljujući našoj mrežnoj i Facebook stranici, upoznali su nas organizatori Internationale Musiktage Bösel, glazbene smotre koja će se održati od 5. do 8. rujna 2013. godine pod sloganom "**Willkommen Kroatien**", gdje ćemo uz Tamburaški orkestar Osnovne glazbene škole Kontesa Dora predstavljati Hrvatsku. Radujemo se ovom novom glazbenom iskustvu jer svaki susret s drugim zborovima, orkestrima i zaljubljenicima u glazbu čini nas glazbeno i duhovno bogatijima i ispunjenijima.

Neizmjerna je radost kada nakon bezbrojnih probi i ponavljanja neke pjesme u tek nekoliko trenutaka na pozornici pokažete svu raskoš glazbe koju darujete publici. U tom trenutku zaboravite sate naoko nepotrebnih vježbi i postajete sigurni da vaš trud i odricanje nisu uzaludni i da ste na pravome putu.

Prvi red: Dora Dragić, Sanja Matković, Jelena Ostović, Danijela Mendroš, Andrea Kopri Lončarić, Maja Devald, Bojana Husnjak, Jelena Šimunović, Kristina Borbaš

Drugi red: Petra Digula, Ana Pinter, Ankica Fak, Mirjana Gelenčir, Melita Husnjak, Brigita Kukuruzović, Branka Hajek, Marija Ivanković, Jelena Gerendaj, Željka Greganić, Veronika Suk, Ivana Ostrički, Mirta Lulić, Kristina Patila

Treći red:Josip Uremović, Robert Čaćić, Miroslav Mendroš, Antun Mendroš, Mario Huj, Marko Kilibarda, Dražen Koprivčić, Antonio Antunović, Rajko Lončarić, Dean Kopri

Mjuzikl Legenda Ružica grada

ZAGREB - Stopivši se sa srednjovjekovnim uvjetima življenja, kišom, blatom, netaknutom prirodom i kamenim zidinama orahovačkog Ružica grada odvažna je skupina glazbenika i vitezova statista iz Udruge Red vitezova Ružice grada snimala, u samom izvorištu vilinskog ročišta, materijale za spot mjuzikla LEGENDA RUŽICE GRADA.

DANIJELA PINTARIĆ: "Mjuzikl je sjajan, a moja uloga Ružice velik izazov"

Autori mjuzikla su magistri glazbe Andrea Kopri Lončarić i Dean Kopri, sestra i brat, djelatnici u Osnovnoj glazbenoj školi Kontesa Dora iz Našica i voditelji proslavljenog našičkog pjevačkog zbora Ad libitum.

"Neprocjenjivo bogatstvo i ponos svakog naroda su: njegove legende i priče! Ovo je zasigurno jedan novi put trajnog zapisa i mogućnosti pripovijedanja drevnih legendi koje su usmenim predajama doplovile do nas jer u njima živi čovječnost koja je bit samog postojanja nas ljudi, pogotovo u trenucima ulaska Hrvatske u Europsku uniju, kada treba znati sačuvati svoj identitet" - rekli su nam autori mjuzikla.

SESTRA I BRAT IZ NAŠICA: Andrea Kopri Lončarić i Dean Kopri, autori mjuzikla

Glavne vokalno, plesačke i glumačke uloge u priči vezanoj uz srednjovjekovnu utvrdu Ružica grad, dodijeljene su Maximu Hoziću i osječanki Danijeli Pintarić, koja je, u spomenutim srednjovjekovnim uvjetima snimanja spota, s neviđenom energijom ispisala još jednu lijepu priču u svom, i tako uspješnicama ispunjenom, životu.

Na samom snimanju spota, pod redateljskom palicom Veslina Krstovskog, sudjelovali su i mladi, talentirani pjevači iz ansambla mjuzikla: Ivan Mihaljević, Doris Teur, Ivana Mrduljaš, Tina Bukić, Mladen Rakas, Dejan Roginić te Ivica Luka Škaro, najpoznatiji gutač vatre u Hrvatskoj i Kristina Minarik.

"Projekt zasad teče prema planu. Mi ne odustajemo unatoč stanju u državi. Svjesni smo da je teško, ali i da nitko od nas ne može čekati nekakva obećana bolja vremena jer samo jedan život imamo" - riječi su Andree Kopri Lončarić.

Premijera spota snimljenog na glazbu Stani olujo planirana je za rujan, a samog mjuzikla u Kazalištu "Komedija" u Zagrebu početkom slijedeće 2014. godine, uz već vidljiv interes upućenih u ovaj zanimljiv i jedinstven projekt.

P.S. S velikim nestrpljenjem iščekujem završnu verziju i javno prikazivanje. (op. ur.)

Glavne uloge u priči dodijeljene su Danijeli Pintarić i Maxu Hoziću

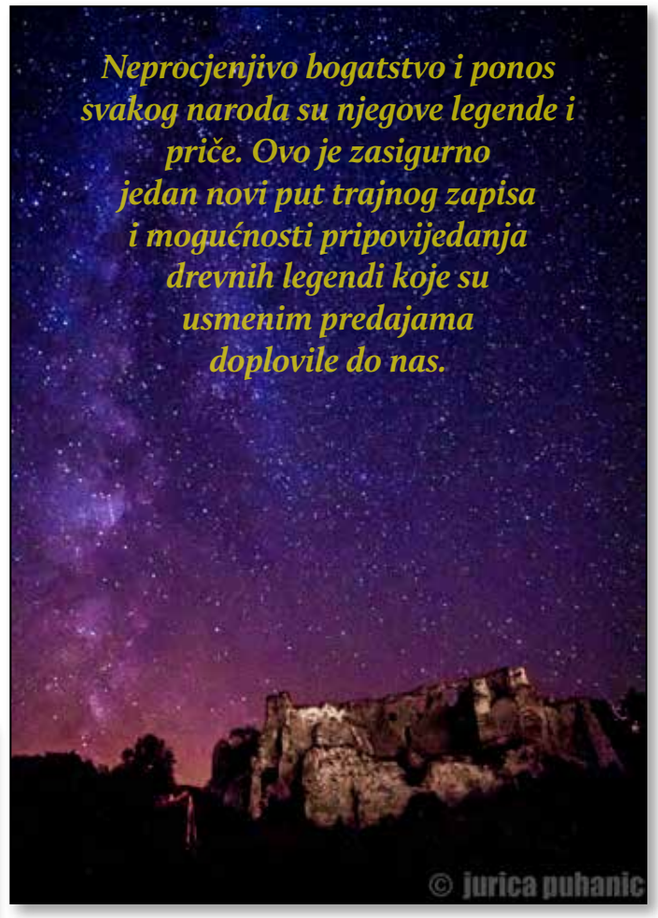

Svi sudionici na snimanju spota za mjuzikl Legenda Ružice grada

Emin Osmanović i Nataša Bučić

51. Eurobösel pod motom "Dobro došla Hrvatska"

Sljedeće godine odjel tambure kojeg su stari Našičani utemeljili 1989. godine obilježava 25 godina svog postojanja, a isti je u tom periodu polučio preko 100 nagrada na svim razinama – regionalnim, županijskim, državnim.

U tako velikoj obljetnici željeli smo 105. nagradu 25 godišnjeg odjela tambure uz nemjerljiv doprinos tamburaškog društva osvojiti na Europskoj razini te smo stupili u kontakt s organizatorima međunarodnog festivala „Eurobösel" u Njemačkom gradu Böselu. Naime, festival „Eurobösel" održava se po 51. Put, te je vrlo poznat i ima dugu i bogatu tradiciju u Njemačkoj, te bi kao takav bio odlična prilika da se 2014. godine uputimo u Njemačku i upravo tamo osvojimo 105. nagradu tamburaškog odjela i tamburaškog orkestra.

Ideja da se uputimo na neko međunarodno natjecanje rodila se nakon dugotrajnog rada, marljivog sviranja i osvajanja nagrada, te smo odlučili po tu 105. nagradu otići upravo u Europu kako bi dokazali da smo spremni i za taj veliki i odgovoran pothvat.

Na redovnoj godišnjoj izvještajnoj, a ove godine i izbornoj skupštini dogodile su se neke promjene i donesene neke nove odluke te je skupština tamburaškog društva zapuhala nekim novim vjetrovima koji su u rad upravnih tijela tamburaškog društva i samog tamburaškog društva vratili „stare" tamburaše, čiji život bez tog društva i orkestra uz kojeg su gradili svoje emocije i shvaćanje smisla života ne bi bio tako bogat kakav je danas. Na skupštini tamburaškog društva koja je održana u travnju ove godine izabran je prof. Daniel Kopri za predsjednika, te moja malenkost za dopredsjednika tamburaškog društva „Dora Pejačević". Upravo na godišnjoj skupštini je službeno potvrđena ideja o osvajanju 105. nagrade u Europi i od tada smo krenuli ozbiljno u taj projekt kojeg smo planirali za iduću, 2014. godinu.

Prvi kontakt sa organizatorima bio je putem e-maila gdje smo izrazili interes za festival kako bismo samo pobliže saznali više detalja, te o kakvom je festivalu riječ. Kada smo dobili odgovor ostali smo pomalo zatečeni njihovom radošću što im se javio netko iz Hrvatske te su organizatori festivala srdačno prihvatili naše zanimanje i izrazili su želju da stupe u telefonski kontakt s nama. Kontaktiranje i razgovor s organizatorima festivala „Eurobösel" preuzela je Nataša jer bez njenog izvrsnog poznavanja njemačkog jezika komunikacija ne bi bila moguća. Organizatori su izrazili veliku želju da upravo ove godine sudjelujemo na festivalu i da svojim dolaskom posebno obilježimo 51. Eurobösel festival. Naime, ova godina je posebna za Hrvatsku i Europsku uniju jer smo postali punopravna članica, 28. po redu, te su

organizatori ovaj festival vidjeli kao dobru priliku da zajedno s njima proslavimo ulazak u EU uz zvuke tambure - hrvatskog nacionalnog glazbala.

Pravo iznenađenje bila je vijest da će 51. Eurobosel festival nositi službeni naziv „Dobro došla, Hrvatska" i da je naš orkestar jedini predstavnik Hrvatske, što su organizatori i službeno potvrdili dopisom. Pod tim naslovom posluživat će se hrvatska tradicionalna jela i pića te će se na taj način pokušati svim sudionicima približiti ljepote Hrvatske. Sve to nam čini čast i zadovoljstvo i daje osjećaj posebnosti nama, jedinim predstavnicima lijepe naše.

Kao što je svima dobro poznato, živimo u vrijeme „krize" u kojoj je vrlo teško dobiti financijsku pomoć za realizaciju projekata u kulturi, a pogotovo ovako velikog i zbog toga su se organizatori nesebično ponudili financijski nam pomoći koliko god mogu samo da dođemo i da se ostvari želja za sudjelovanjem, budući da smo jedini predstavnici Hrvatske na festivalu te da ulazak hrvatske u EU zaokružimo ovim događajem.

I tako su počele pripreme za još jedno novo iskušenje na kojem ćemo pokazati ono najbolje što znamo i možemo i u najboljem izdanju predstaviti Hrvatsku. Unatoč školskim praznicima i godišnjim odmorima i kada su svi već umorni od probi, sviranja, natjecanja, koncerata koji su ispunili cijelu proteklu godinu, naši učenici zajedno sa profesorima smogli su snage i volje da odrade još jedan ovako veliki i značajan projekt, najveći ove godine.

Oduševljeni audio i video materijalima koje smo poslali, organizatori su spoznali čime se mi bavimo i vidjeli da u sviranju nemamo granica što se repertoara tiče. Iznenađeni time što sve tambura može izvesti, nedolazak orkestra već ove godine bio im je nezamisliv, naravno i uz želju da i iduće godine sudjelujemo kako smo to u početku i planirali. Uz njihove pozitivne stavove i široka srca dobili smo još više poticaja i snage da radimo cijelo ljeto i pripremamo taj projekt. U nadi da će s nama nastupati i zbor na jednom tako velikom događaju, poslali smo audio i video materijale mješovitog pjevačkog zbora „Adlibitum" koji djeluje u sklopu tamburaškog društva, kako bi im pokazali da imamo i kvalitetan zbor koji nas svojim izvrsnim glasovima i koreografijama prati na skoro svakom koncertu.

Uz repertoar Ad libituma koji nema granica u stilovima glazbe i njihovim izvrsnim pjevačkim sposobnostima i izvođenju koreografija, organizatori su ostali oduševljeni njihovim umjetničkim sposobnostima te su jako željeli da na festivalu „Eurobösel" uz tamburaški orkestar nastupa i zbor! Tako se na put sprema i orkestar i zbor koji se već cijelo ljeto pripremaju za nastupe u Njemačkoj. Orkestar će nastupiti na nekoliko revijalnih koncerata tijekom boravka u Böselu koji će imati zabavni karakter i gdje ćemo pokazati što sve možemo izvesti na tamburi počevši od slavonskih tradicionalnih pjesama pa sve do svjetskih pop i rock hitova. Zbor će se također na nekoliko revijalnih koncerata dokazati svojim glasom, širokim repertoarom i koreografijama koji su ih doveli do visoke razine natjecanja i televizijskih zabavnih emisija u Hrvatskoj. Također, orkestar sudjeluje i u natjecateljskom dijelu programa na kojem će sviračke sposobnosti odmjeriti sa ostalim raznim orkestrima iz Europe. Na natjecanju ćemo izvesti odabranu skladbu profesora Daniela Koprija pod nazivom „777" koja je skladana za 777. obljetnicu Grada Našica kojom smo se već dokazali i osvojili mnoge nagrade na županijskim i državnim natjecanjima, a sama skladba dobila je nagradu „Srebrna plaketa tambura Paje Kolarića" 2006.g. Nadamo se da će nam ova skladba i ovoga puta donjeti uspjeh i neku novu nagradu u nizu.

Uz nadu da ćemo se dobro pripremiti kako bi sve koncerte odradili što bolje, te sa velikom željom i upornošću da dostojno i u najboljem ruhu predstavimo Lijepu našu, svakim danom uz naporne probe bližimo se tom cilju. Kako bi nam se i dalje otvarala vrata Europe, prihvaćamo ovaj novi izazov i ispunjeni pozitivnim vibracijama veselimo se ovom festivalu.

Jesu li se naša i njihova očekivanja ispunila, moći ćete saznati u idućem broju kada ćemo pisati o doživljajima iz Bösela.

Marina Kopri i Daniel Kopri

Hrvatski stijeg Gorana Ivanišević s Tamburaškim orkestrom po cijeloj Europi

Hrvatski stijeg, koji je Goran Ivanišević ponosno nosio na prvim Olimpijskim igrama u Barceloni, na kojima su prvi put nastupali hrvatski sportaši, ponosno stoji u Koncertnoj dvorani Osnovne glazbene škole Kontesa Dora.

Prava borba za opstojnost jednog naroda počinju onoga trenutka kada zašute topovi, jer se moraju pokazati i dokazati temelji na kojima su nastali i izgradili viziju daljnje izgradnje svog naciona u okruženju naroda koji su emotivno zaokruženi kroz sva povijesna iskustva što ih čine desetljećima ispred nas!

Na Olimpijskim igrama 1992. prvima u Barceloni, hrvatska povijesna družina sportaša, na čelu s velikanom Goranom Ivanišević̂em, odvažila se sudjelovati na srazu najboljih i osvojiti prva olimpijska odličja za novoutemeljenu nam državu Hrvatsku! Na svečanom predstavljanju sudionika igara hrvatski je stijeg nosio Goran Ivanišević. Nastavak emotivnog serijala o hrvatskom stijegu dogodio se šest godina kasnije, upravo u Barceloni 1998. godine kada je junačka skupina tamburaša osnovnoškolaca i srednjoškolaca te solista, sudjelovala na 5. Festivalu europske glazbene mladeži. Od prvog trenutka našeg dolaska na tako značajan skup, televizija Barcelone pratila nas je u svim ponuđenim događanjima: koncertima, izletima, posjetu Muzeju Picasso, nogometnim utakmicama, ručcima, pješčanim plažama itd. Nezaboravan je trenutak kada Johny, reporter s televizije Barcelona koji je sudjelovao i u organizaciji Olimpijskih igara u Barceloni 1992. godine, nekoliko trenutaka prije ulaska u autobus donosi hrvatsku zastavu, jer mu emocije govore da je trebamo vratiti u domovinu Hrvatsku odakle i potječe! Stijeg koji resi našu Koncertnu dvoranu je svetinja bez koje više nismo odlazili na putovanja izvan Lijepe naše, pa je s nama proputovala Mađarsku, Njemačku, Norvešku, Švicarsku, Slovačku, Italiju, a ponosno se vijorila i na audijenciji kod Svetog oca, blaženog Ivana Pavla II.

Otvorili smo pripreme za novo životno dokazivanje, znamo tko smo i koji je smisao naše želje za sudjelovanjem na 51. Europskom festivalu Eurobösel u njemačkom gradu Böselu. Ponosni smo što možemo pokazati tko smo, koji su naši kulturni temelji i znamo da će 51. natjecanje glazbenika u Njemačkoj, pod sloganom **Dobro došla Hrvatska**, biti obilježeno našim atraktivnim nastupima titranim na "svetim hrvatskim glazbalima" – tamburama, atraktivnim solistima i vokalnim bravurama zbora Ad libitum.

Priprema za nastup na audijenciji kod sv. oca pape, bl. Ivana Pavla II., 1999.

Smisao ove naše povijesne epopeje upotpunit će hrvatski stijeg koji je light-motiv naših europskih putešestvija, a koji je Goran Ivanišević prvi put službeno pokazao sportskim i inim krugovima Europe i svijeta. To su putokazi koje ćemo pratiti s poniznošću, ali i samopouzdanjem!

Tamburaški orkestar Osnovne glazbene škole Kontesa Dora i Tamburaškog društva Dora Pejačević i Mješoviti pjevački zbor Ad libitum - posljednje probe pred odlazak na 51. Eurobösel u Njemačku

Kristina Brkić

Od nastupa uz Josipu Lisac preko Norveške do Nagrade Kontesa Dora

Čitajući knjigu Poncije Pilat, našeg poznatog književnika Mire Gavrana, dvije rečenice potaknule su me na duboko promišljanje o sebi i o onome što radim: „Griješimo kada preuzimamo mjerila drugih ljudi“ i „Griješimo svaki put kada ne slušamo svoje srce.“

Kao djevojčica maštala sam o karijeri pjevačice i na neki način dotaknula sam taj svijet. Uz oca samoukog gitarista i majku, koja je ponekad zapjevala dok smo mi muzicirali, rodila se moja neizmjerna ljubav prema glazbi.

Osim što u Osnovnoj glazbenoj školi Kontesa Dora u Našicama poučavam predmet solfeggio, od samih početaka prije četrnaest i pol godina, počela sam i pjevati uz dječji tamburaški orkestar kojeg vodi bračni par profesora Kopri.

Svoj rodni grad na Dravi, prekrasni Osijek, napustila sam u travnju 1999. godine. Nakon osnovne i srednje Glazbene škole Franje Kuhača te ekonomske škole, završivši Pedagoški fakultet smjer Glazbena kultura u Osijeku, pošla sam u novu pustolovinu na relaciji Feričanci-Našice. Feričanci, rodno mjesto (ne)poznatog skladatelja Edmunda von Mihalovicha, postali su moje prebivalište, a Našice, rodni grad naše prve hrvatske skladateljice kontese Dore Pejačević, gradić u kojem uz svoje kolege poučavam svu prekrasnu djecu koja žele naučiti ući u tajnoviti svijet glazbe. Glazba je svud oko nas i ona je dio nas. Od pradavnih je vremena.

Moj prvi nastup s orkestrom dogodio se u svibnju 1999. godine u kino dvorani u Orahovici. Bila sam jako uzbuđena, pomalo i uplašena, razmišljajući kako će me publika prihvatiti, hoću li zaboraviti riječi skladbe ili hoće li mi pobjeći koji ton. Učenici često misle da smo mi profesori imuni na doživljaj treme, ali nismo. Jednom zgodom, nakon cjelovečernjeg koncerta na kojem nam je gost bio naš poznati operni pjevač gospodin Krunoslav Cigoj, dotaknuli smo se teme - trema. Gospodin Cigoj mi je rekao da uvijek mora postojati pozitivna trema, jer nije dobro ako nam je svejedno kako ćemo nešto izvesti. Tada zasigurno nismo dobri glazbenici niti umjetnici. Nakon nastupa u Orahovici otvorila su se sva vrata mom daljnjem razvoju. Koncerti su zaredali, publika mi je uvijek čestitala i osmijeh na mom licu bio je neizostavan. Kolege i učenici koji su me pratili uvijek su bili i ostali dio zajedničke suradnje i dio mojih nastupa na čemu im se srdačno zahvaljujem. Također se zahvaljujem i svom suprugu Igoru te djeci Donati i Fabijanu koji su me uvijek podržavali i pratili svaki moj nastup. Od svog prvog nastupa, pa sve do dana današnjeg, često sam nastupala kao solistica i prateći vokal, uz drage prijatelje i kolege Andreu Kopri Lončarić i Deana Koprija, iz svoje velike ljubavi prema glazbi i želji za doživljajem novoga, jer za mene je svaki nastup, svaki koncert nova priča kojom počinjem i završavam krug. Sudjelovala sam i na snimanju trećeg cd-a našeg Tamburaškog orkestra na kojem sam pjevala skladbe Always on my mind te Tell him u duetu s Danijelom Pintarić.

Uslijedio je niz nastupa diljem Lijepe naše, pa sve do Norveške, koju smo posjetili 2000. g. i nastupili na Međunarodnom festivalu europske glazbene mladeži. Nastupala sam uz naše eminentne umjetnike, estradne solo pjevače: Gorana Karana, Gibonnija, Danijelu Pintarić, Jelenu Radan, Tonyja Cetinskog, Vannu, Blanku Došen i mnoge druge.

Nastup u Trondheimu, Norveška, 2000. g.

Dragi gosti bili su nam i Josipa Lisac, Lidija Horvat Dunjko, Krunoslav Cigoj, Katja Markotić, ali jedan od dražih koncerata bio mi je s našom divom Josipom Lisac 1999. godine. Dobila sam zadatak pjevati njenu skladbu Blijede sjene. Ne moram ni objašnjavati koliko sam bila preplašena što će me baš Josipa slušati, ali na moje oduševljenje pohvalila me je i upitala zašto nisam na estradi. Nasmiješila sam se i rekla kako radim u glazbenoj školi i kako je to moj poziv. Kada pjevam, uvijek nastojim dati svoj maksimum, doživljaj skladbe prenijeti publici i interpretirati doživljeno na svoj način. Često smo surađivali s Goranom Karanom, pa se uvijek iznenadim kako vrijeme brzo prolazi. Naime, Goran je, prije nego što smo otpjevali duet Kada jesen dođe u jesen 2011. godine, rekao publici kako se poznajemo već desetak godina. I zaista, vrijeme brzo prolazi. Koncerti se ne mogu svi nabrojiti i ne mogu baš svaki opisati, jer mi za to ne bi ni stotinu stranica bilo dovoljno. Bilo je puno humanitarnih koncerata, a kada bi me mnogi upitali zašto toliko trošim svoju energiju, uvijek bih odgovorila da je to moja ljubav, ali i moralna obveza, pogotovo ako je trebalo nastupiti za potrebite u nevolji.

Kumovi naše Glazbene škole, Danijela Pintarić i Gibonni uvijek su nam dragi gosti i u mom sjećanju posebno mjesto zauzima koncert s našim Gibom organiziran za kupnju našeg koncertnog klavira. Gibo mi je čestitao nakon izvođenja njegove skladbe I ja ću budna sanjati. S Danijelom sam nekoliko puta pjevala skladbu „hen you believe (iz glazbenog animiranog filma Princ od Egipta) te smo uz učenicu Stelu Javorček i naš „zlatni“ Tamburaški orkestar, pod ravnanjem dirigentice Marine Kopri, nastupili i na našoj nacionalnoj televiziji u glazbenoj emisiji Svirci moji.

Naša velika Dora Pejačević govorila je kako trebamo slušati otkucaje srca drugoga. Uvijek je bila u svom glazbenom svijetu i naša je škola posvećena njoj. Učimo djecu, i s djecom, ali katkad nam je teško, pogotovo u današnje vrijeme, predočiti i prenijeti, ne samo naše znanje, već ih usmjeriti u glazbenom pravcu. Pokušavam i dalje u svakog svog učenika utkati djelić svoje ljubavi prema glazbi i nevidljive glazbene niti koje će im otvoriti dušu za doživljaj, spoznavanje i uživanje u glazbi. Nadam se da u tome i uspijevam, ali taj glazbeno-razvojni put ne ide kod svakog jednako. Polagano, ali sigurno, svi skupa kročimo u čaroban svijet glazbe. Puno je učenika završilo našu školu, osvojilo nagrade na natjecanjima, nastavilo svoje srednjoškolsko glazbeno obrazovanje u drugim gradovima, a poneki od njih su krenuli i našim pedagoškim stopama. Sretna sam zbog toga. Dio sam jedne velike umjetničke obitelji, ne pojedinaca, i neću ih sve nabrajati. Sve su to Vaša i naša djeca ili će to tek postati. Jedna velika glazbena obitelj.

Slijedeći glazbeni put, koji mi je predodređen, nekoliko godina nastupam i na Međunarodnom festivalu hrvatske tamburaške glazbe s Tamburaškim orkestrom koji svake godine osvaja samo prve nagrade na natjecanjima. Nastupila sam i uz tamburaški orkestar iz Vipave (Slovenija), a prošle godine (2012.) osvojila sam Dorin kipić, djelo našeg umjetnika, profesora Marijana Slakića, za najbolju vokalnu izvedbu na MFHTG-e. Nagrada je bila za skladbu Sjećaš se, Đula. Stihove Krune Fürst Medić uglazbio je naš skladatelj, profesor Daniel Kopri. Skladba me se posebno dojmila jer govori o našem Đuli, gospodinu Juliju Njikošu i o mom Osijeku. Nagradu mi je uručio i sam autor spomenutog Dorinog kipića. To mi je posebno draga nagrada. Svatko voli priznanje struke, a ocjenjivački sud je izabrao mene na čemu im se svesrdno zahvaljujem.

Nadam se da sam čitateljima bar donekle dočarala svoj glazbeni svijet i život u našičkom Malom dvorcu. Za kraj moram izdvojiti meni najdraži koncert na kojem sam nastupila uz svoju kćer Donatu i tamburaški orkestar u HNK-u u Osijeku, 2008. godine. Pjevale smo prekrasnu skladbu Once upon a December iz glazbenog animiranog filma Anastasia. Donata je tada bila svega četiri godine i suvereno je „vladala“ scenom kako ja nikada nisam.

Djeca su zaista posebna bića. Mi odrasli uvijek previše analiziramo, propitkujemo i bojimo se neuspjeha, dok su djeca iskrena i znatiželjna bića koja mi samo trebamo usmjeriti na pravi put. Nadam se da će naša i vaša Osnovna glazbena škola Kontesa Dora postojati i za 200 godina, u kojoj će se i dalje njegovati životni rad i djelo naše prve hrvatske skladateljice Dore Pejačević i obilježavati svaka njena obljetnica te održavati česti koncerti. Iskreno se nadam da će se i tada razgovarati o postignućima svih naših učenika i profesora te pripremati neke nove klince za život uz glazbu i u glazbi.

Izložba fotografija/portreta
autora Dragoljuba Siljanoskoga

S Tamburaškim orkestrom na pozornici...

Prikazane fotografije djelo su fotografa Dragoljuba Siljanoskoga iz Našica, nastale kroz duže razdoblje, u suradnji s Osnovnom glazbenom školom Kontesa Dora i Tamburaškim društvom Dora Pejačević, a bile su izložene u zgradi Općine Našice u okviru obilježavanja 90. obljetnice smrti Dore Pejačević 2013. godine.

STOP

Godišnji koncert Tamburaškog orkestra OGŠ Dore Pejačević Našice

piše: Mihael Ferić

Pod naslovom STOP u Našicama je 29. lipnja 2001. godine održan godišnji koncert Tamburaškog orkestra Osnovne glazbene škole Dore Pejačević na kojem su sudjelovali brojni i vrsni vokalni i instrumentalni solisti, ženska prateća vokalna skupina, dječji tamburaški orkestar i trenutačno jedan od najboljih tamburaških orkestara u nas — Tamburaški orkestar OGŠ Dore Pejačević iz Našica.

Tom su prigodom uručene i nagrade koje je ovaj orkestar osvojio na državnom natjecanju orkestara glazbenih škola u Dubrovniku, gdje je nadmoćno osvojio prvo mjesto te na XXIV. Festivalu tamburaške glazbe u Osijeku, gdje je polučio dvije najviše nagrade: zlatnu plaketu Tambura Paje Kolarića osvojenu u natjecanju tamburaških orkestara s najviše osvojenih bodova te Plaketu dr. Josip Andrić za najbolju festivalsku praizvedbu.

Sve ove najviše nagrade dovoljno govore o vrijednosti ovoga mladog ansambla koji se već nekoliko posljednjih godina nalazi u vrhu hrvatskog tamburaštva, a ove i prošle godine premoćno i na samom vrhuncu.

Kako nam je to na početku koncerta pojasnila članica orkestra u ulozi voditeljice, mlada, spontana, simpatična i snalažljiva Bojana Bortek, svoj su koncert naslovili riječju STOP; kažu STOP brigama, nedaćama i problemima! Opustite se uz lijepu glazbu, pjesmu i vrsnu svirku! Meni se čini da bi taj njihov STOP mogao imati i druge asocijacije, odnosno konotacije. I to s pravom!

STOP! Tu smo mi s najvišim nagradama i najviše osvojenih bodova. STOP! Vi ostali čekajte novu priliku i svoje vrijeme! STOP kojekakvoj glazbi, napuhanim veličinama, traljavim orkestrima i šeprtljavim dirigentima. Toga u nas ima! Istina sve manje, ali ipak ima!

Ako bi se ovaj njihov STOP primijenio na sadašnju real-

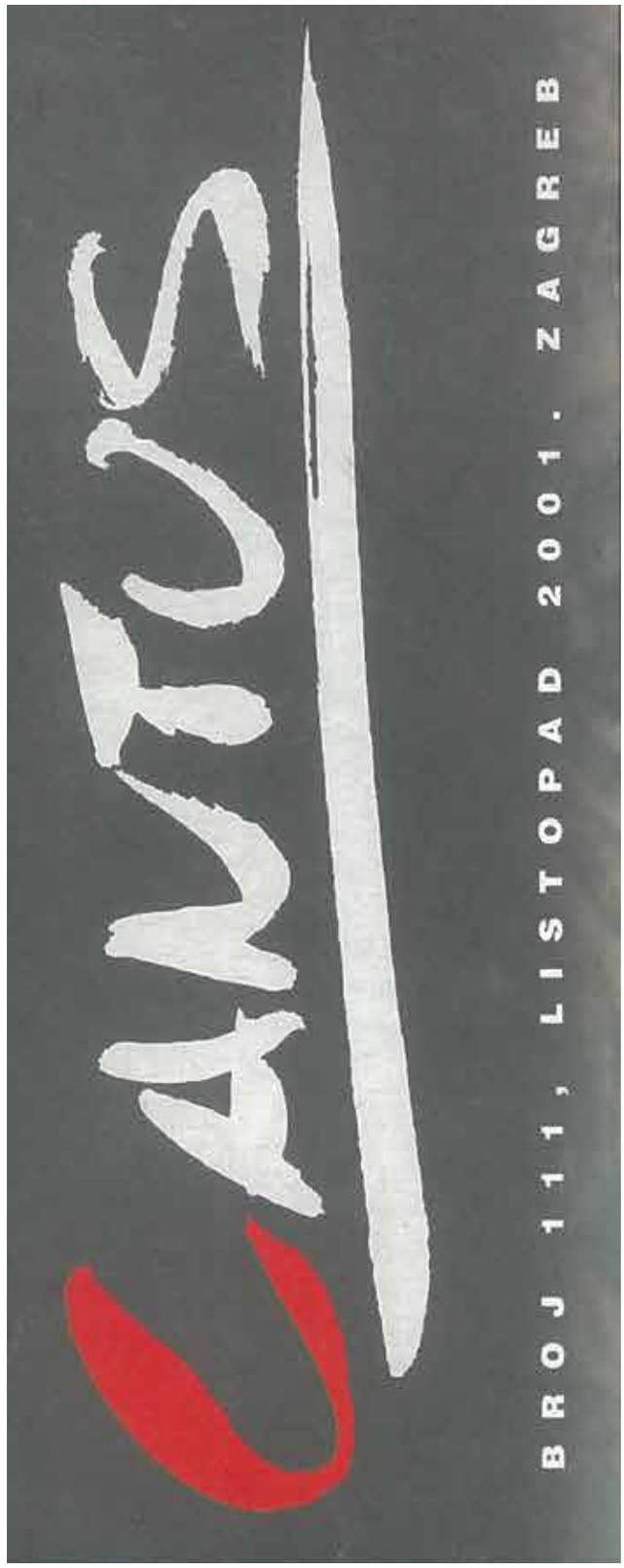

nost, onda bi prava slika izgledala ovako: na Olimpu je uz ovaj tek jedan orkestar (Ferdo Livadić, Samobor), nekolicina ih je blizu, a mnogi jako, jako daleko.

Prvi dio ovog maratonskog koncerta ispunio je program koncertnih orkestralnih skladbi, dviju solo popijevaka, dviju operetnih arija, jedne napolitanske pjesme i jedne folklorne obrade slavonskog kola.

Najpromišljenije su skladbe bile na početku, dok je pri kraju prvog dijela koncerta slijedio nešto popularniji, za praćenje opušteniji i veseliji program.

Počelo je orkestralnom skladbom Adalberta Markovića *Vukovar u mjesečini*, prvonagrađenom na XXIV. Festivalu hrvatske tamburaške glazbe u Osijeku.

I već kod prvih disonantnih i misterioznih suzvučja u uvodu, s dugim tremoliranim tonovima i akordima, kratkim povećanim durskim akordima u bugarijama i akcentuiranim tonovima u čelu i basu, bilo je jasno da je riječ o izvrsno obrazovanom i vođenom orkestru, kojemu mladost nije opravdanje, već neosporna prednost. Upravo su dugi tremolirani tonovi ono što je na tamburi najteže, pogotovo u pianu i pianissimu, a to je izvedeno bez prigovora. Nadalje, zahtjevno fraziranje i legato na tonovima kratkog trajanja, artikuliranje te obilne dinamičke gradacije i zvučni kontrasti riješeni su na najbolji mogući način.

Vukovar u mjesečini svojevrsna je minijaturna glazbena slika (impresija) u kojoj se u devedeset i nešto taktova neprestano smjenjuju i mijenjaju različiti ugođaji, od tajanstvenih, gotovo jezivih tonskih slika na početku i kraju skladbe, do nježnih, spokojnih, umiljatih, čak i svečanih u njezinoj sredini. Ti se ugođaji međusobno prepliću, mijenjajući katastrofično raspoloženje s nadom i optimizmom. Sva ta stanja orkestar je pretočio u orkestralni zvuk, stvarajući vjerne tonske krajolike i cijelu ljestvicu različitih raspoloženja.

Veličanstvena uvertira Tihomila Vidošića *Oj, more duboko* zazvučala je skladno, u punom orkestralnom sjaju, nalik pravom simfonijskom orkestralnom zvuku. Između dviju citiranih tema dalmatinskih napjeva *Oj, more duboko i Da nije 'jubavi*, i često ponavljane teme gracioznoga starog dalmatinskog plesa, blistavo su se doimali snažni akordi i bogati harmonijski sklopovi te efektne modulacije.

Slijedila je skladba *Koncertni stavak* za klarinet i tamburaški orkestar Adalberta Markovića, koja je na ovogodišnjem Festivalu hrvatske tamburaške glazbe u Osijeku nagrađena zlatnom plaketom kao najbolja skladba i Plaketom dr. Josip Andrić kao najbolje izvedena praizvedba. Smireni i muzikalni klarinetist Ivan Krajačić savjesno je odsvirao solo dionicu, a orkestar replicirao toliko koliko treba da suradnja solista i orkestra bude u skladu i suglasju.

Ovom bloku pripada još jedna skladba Adalberta Markovića pod nazivom *Melodija*, a pisana je za solo violinu i tamburaški orkestar. Nakon klarineta, u solo ulozi je još jedno klasično glazbalo, violina, obogatilo registar tonskih boja zvukovno jednorodnih tambura. Ove su kombinacije itekako potrebne, a kako se to dobro radi pokazali su nam autor glazbe i orkestar te mlada violinistica Danijela Jelić, kojoj više ne pripadaju pridjevi nadarenost i perspektivnost, već sviračka zrelost.

Dvije vokalno–instrumentalne skladbe *Tamburе u srcu* Adalberta Markovića i *Bijeli jasmini* Stjepana Mihaljinca, skladane su na značajkama starogradske (varoške) pjesme, ali djeluju više kao koncertne solo popijevke nego kao popularne, lako pamtljive i pjevne melodije široke potrošnje. Dakako da takve skladbe traže profil vokalnog solista različit od onih važećih u estradnoj produkciji. S mnogo emocija i lijepog tona pjevale su ih sopranistice Danijela Pintarić i renomirana gošća Lidija Horvat–Dunjko.

Na programu su bile i dvije arije iz popularne operete *Vesela udovica* F. Lehara; jedna za raspjevanu sopranisticu Lidiju Horvat–Dunjko, a druga za duet s tenorom Nikšom Radovanovićem, koji je izveo popularnu napolitansku pjesmu *Santa Lucia*. I u ovom glazbenom žanru orkestar je bio na razini svog renomea.

Violinistica Danijela Jelić uspješno se okušala u temperamentnom *Peppi csardasu* Zlatka Dvoržaka i izmamila oduševljenje nazočnih.

Na kraju prvog dijela koncerta svoja prva glazbeno–scenska iskustva stjecali su i mališani iz »inkubatora« našičke glazbene škole. Uz podršku orkestra odsvirali su obradu *Slavonskog kola*. Sudeći po njihovu broju i svirci, kojom su za sada ovladali svojim nejakim prstićima, ne treba skrbiti za budućnost orkestra.

O drugom, trosatnom dijelu koncerta teško je govoriti detaljnije, jer je program bio predug.

Iz te smo produkcije slušali znalački odabir svjetskih i domaćih evergreena, filmske melodije, jazz, pjesme Eurosonga, olimpijsku himnu iz Barcelone, Verdijevu napitnicu i mnogo toga drugog.

Nastupilo je mnogo istaknutih vokalnih solista i ansambala, a najveći dio programa pao je na leđa popularnog splitskog pjevača Gorana Karana, koji je blistao s hitovima znamenitog splitskog hitmakera Zdenka Runjića te drugim skladbama iz svog repertoara.

Uz goste, soliste Lidiju Horvat–Dunjko i Nikšu Radovanovića, koji su pjevali i u drugom dijelu koncerta, treba spomenuti domaće solističke snage koje su ponijele preostali dio programa. To su djevojčica Sanja Barbarić iz Osijeka, dječak Matej Turković, profesorica Kristina Brkić, Danijela Pintarić u ulozi solo vokala i solo violine, primaš Saša Sokač, Dean Kopri, Petra i Vlatka Mifka, te Kristina Brkić, Irena Kranić i primašica Andrea Kopri, kao prateći vokalni trio.

Što sve može učiniti dvoje ambicioznih i sposobnih glazbenih pedagoga u malom gradu kroz desetak i nešto godina rada, dakako, uz podršku vodstva škole i mještana, najbolje svjedoči našički fenomen, prof. Marina i Daniel Kopri.

Mlada primašica Andrea Kopri, uspješno je ravnala orkestrom u jednoj koncertnoj izvedbi.

Dirigentica prof. Marina Kopri suvereno je i autoritativno vodila soliste i orkestar kroz cijeli koncertni program, s partiturama u glavi a ne glavom u partituri, jasnim pokretima, gestama i mimikom, dobivala je od izvođača sve što je tražila.

Prof. Daniel Kopri obavio je onaj nevidljivi dio posla bez kojega ništa ne bi izgledalo kako izgleda. Ipak, u prvi bih plan ovaj put stavio ogroman aranžerski posao kojega je obavio za drugi dio koncerta. Slušali smo znalačke orkestralne obrade, stilski korektne, s tipičnim harmonijama i bogatim ritmovima te optimalnim korištenjem svih orkestralnih dionica i tonskih registara tambura.

Slušateljstvo je napunilo veliku školsku sportsku dvoranu i s velikim interesom pratilo koncert. Našićani su izgleda svjesni što imaju u svome gradu!

Što sve može učiniti dvoje ambicioznih i sposobnih glazbenih pedagoga u malom gradu kroz desetak i nešto godina rada, dakako, uz podršku vodstva škole i mještana, najbolje svjedoči našički fenomen, prof. Marina i Daniel Kopri.

Notna izdanja Osnovne glazbene škole i Tamburaškog društva

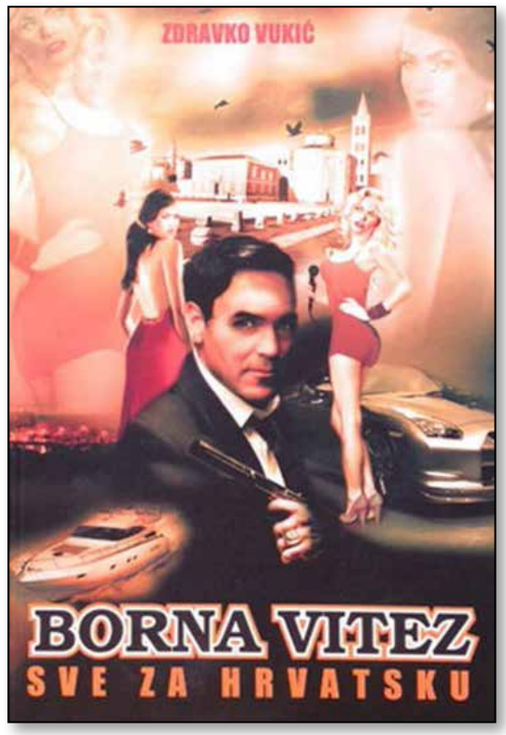

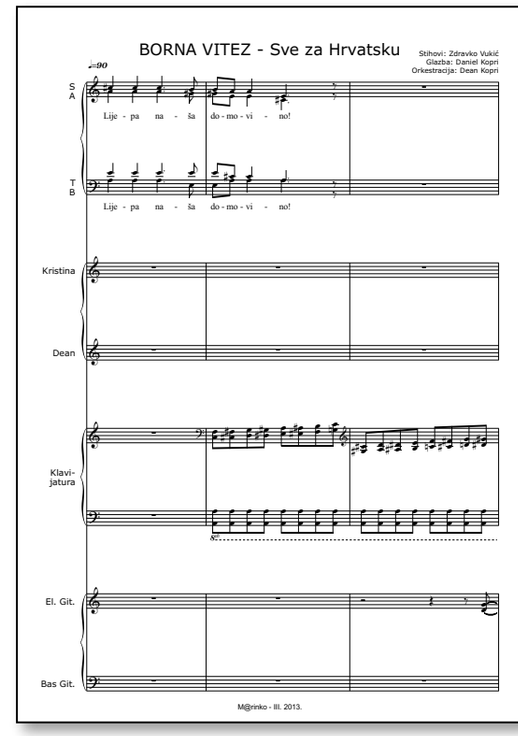

50 godina MEĐUNARODNOG FESTIVALA
HRVATSKE TAMBURAŠKE GLAZBE OSIJEK
VESELA IGRA
ZA MOJ PRVI KONCERT
Daniel Kopri

Zapisi na brezovoj kori
obrade skladbi Dore Pejačević za tamburaške orkestre
povodom 125. obljetnice rođenja Dore Pejačević
i 25. godišnjice Glazbene škole
Daniel Kopri

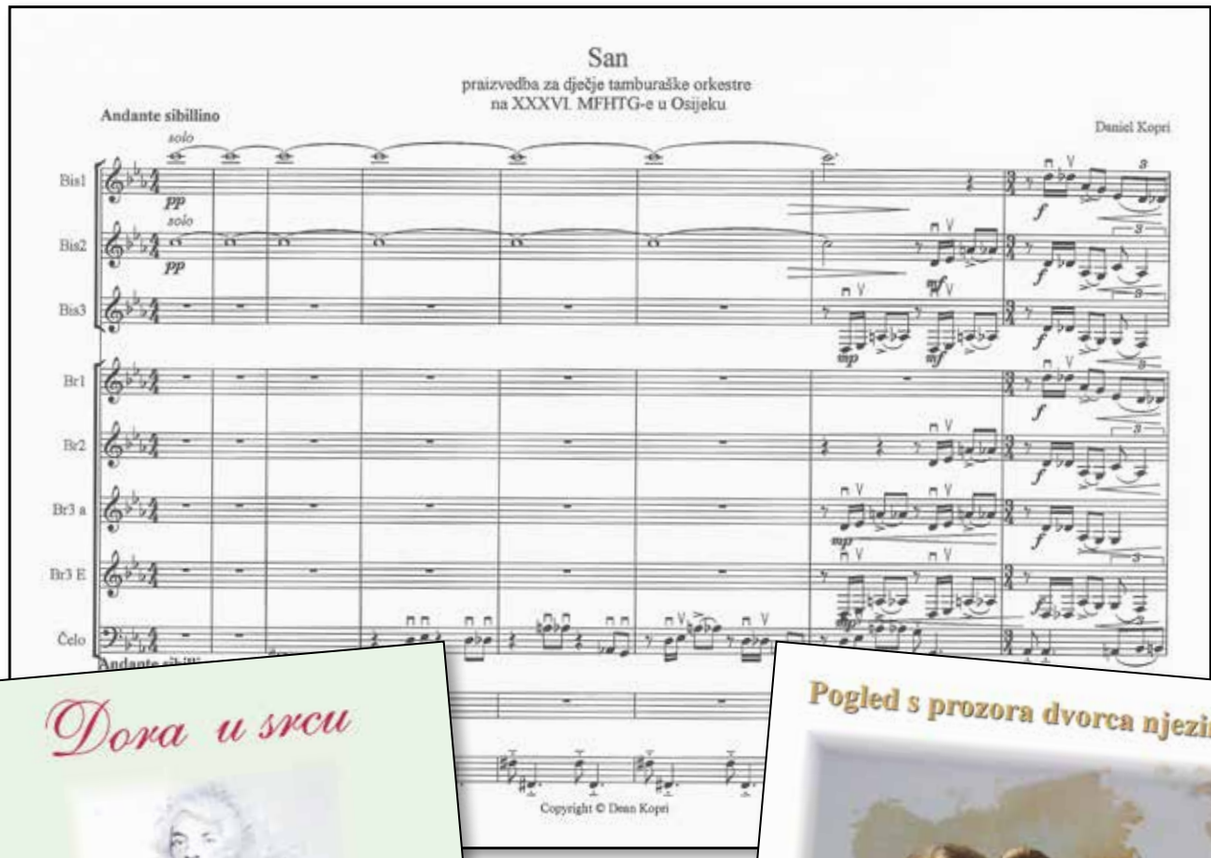
San
praizvedba za dječje tamburaške orkestre
na XXXVI. MFHTG-e u Osijeku
Andante sibillino
Daniel Kopri
Bis1
Bis2
Bis3
Br1
Br2
Br3 a
Br3 E
Čelo
Copyright © Dean Kopri

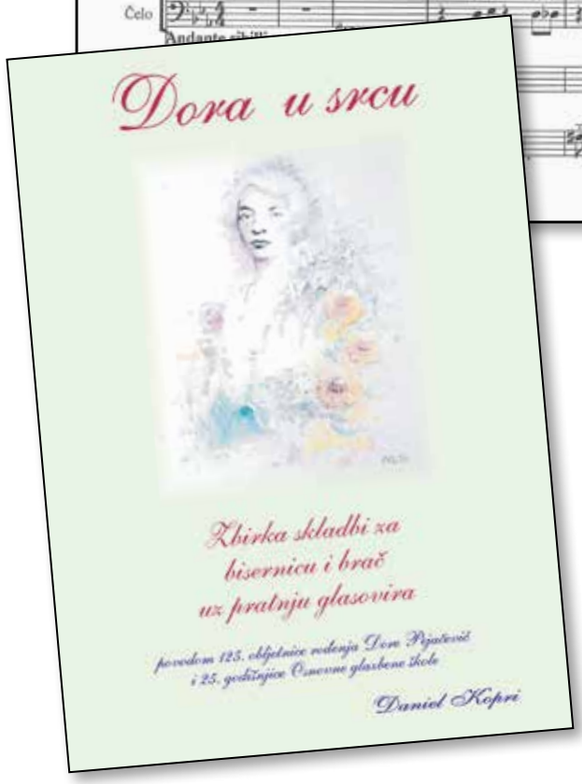
Dora u srcu
Zbirka skladbi za
bisernicu i brač
uz pratnju glasovira
povodom 125. obljetnice rođenja Dore Pejačević
i 25. godišnjice Glazbene škole
Daniel Kopri

Pogled s prozora dvorca njezina
Pjevačkom zboru
Hrvatskog kulturnog društva "Lisinski" Našice
i dirigentici Andrei Kopri
Našice, studeni 2006.
Daniel Kopri

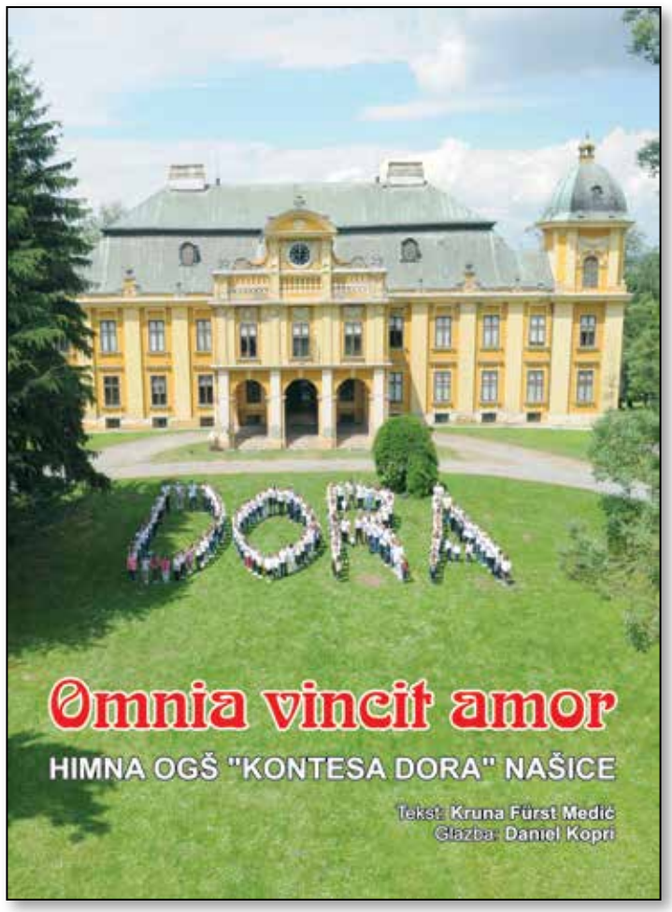

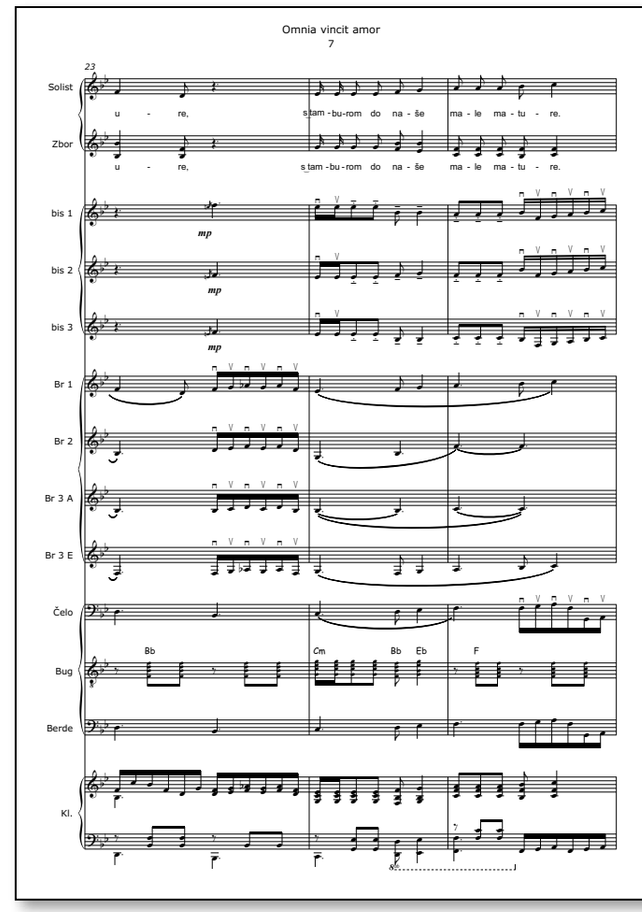

OMNIA VINCIT AMOR

(*Ljubav ne poznaje nemoguće*)

Do, Re, Mi, Fa, So, La, Ti, Do!
To je moja škola!
Tu složno pjeva zbor:
Omnia vincit amor!

Tu pjevaš dok učiš,
Tu sviraš dok radiš,
Solfeggiom se mučiš,
Operetom se sladiš!

Sad staccato budi,
Lirski to odgudi!
Odbubnjaj sve tonski,
Misli ksilofonski!

Znaj klavijature,
Bubanj, partiture!
Lete školske ure,
S tamburom do naše male mature!

Baj, profači, dragi,
Baj, legendo školo!
Sve bilo je evergrinski:
dur svaki i duet, zbor, koncert i solo!

Ma, daj pusu za školu,
Tu pčelu na cvijetu,
Taj cvrkut našičkog gnijezda:
Jer glazba je jezik nebeski na Zemlji.

Ja odlazim velik,
Baš kao Lisinski.
Znam svaku
Glazbenu foru!

U džepu sad imam
Svoj ključ violinski,
Svoju Pejačević, Doru.
Svoju „Kontesu Doru“!

tekst: Kruna Fürst Medić
glazba: Daniel Kopri

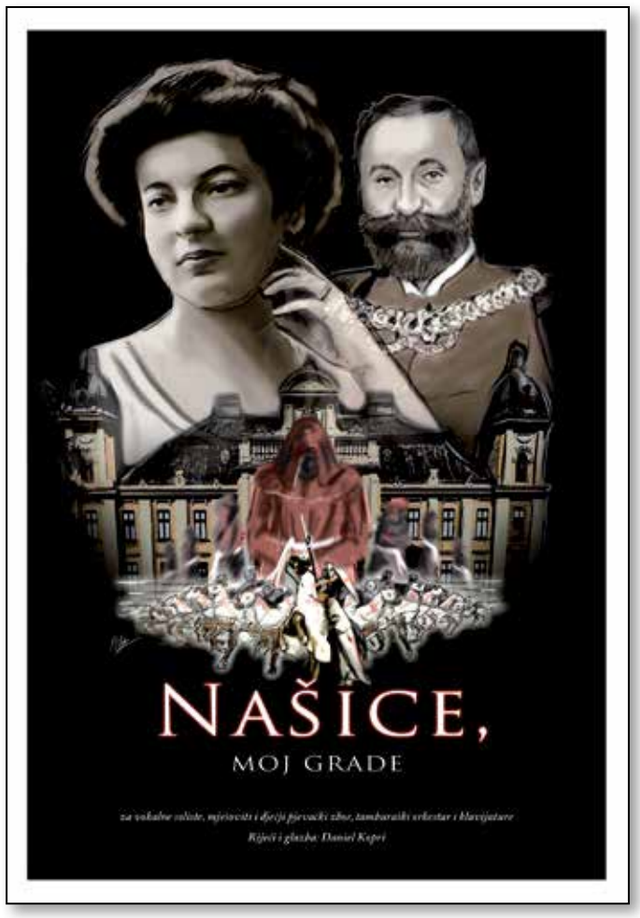

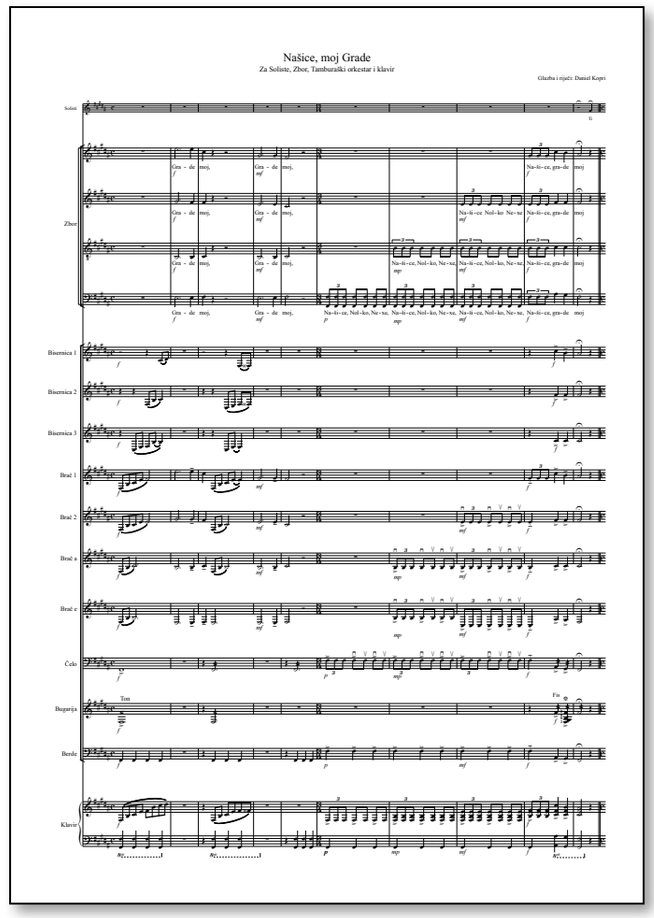

NAŠICE, MOJ GRADE

Ti postojni Grade,
Pamtiš li sve ljude
I njihova djela
Što krase tvoj put?

I franjevci sveti
Do današnjih dana
Utkali su sebe
u vječni tvoj duh.

Ti postojni Grade,
Pamtiš li sve ljude
I njihova djela
Što krase tvoj put?

Templari drevni
Do današnjih dana
Utkali su sebe
u vječni tvoj duh.

Pripjev
Slavni naš grade,
Hrvatskih banova,
Ise i Dore,
I svih ljudi dobre volje!
Našice, moj grade,
Uvijek se vraćam tebi,
Ti si mi snaga
Za životni put!

tekst i glazba: Daniel Kopri

Junaci naše škole...

Tamburaško društvo 2002. godine

Profesor je moj jako dobar prijatelj

„Jednog dana kad konačno odem odavde i napustim ove sjetne ulice, pune sjećanja i slatkih uspomena moga djetinjstva što ga sa tobom na tim ulicama proveo sam ja“ – početni su stihovi jedne pjesme koje sam napisao prije odlaska na fakultet u Zagreb. Činjenica je da se ipak nije tako lako odvojiti od ovoga okružja, ljudi i atmosfere koju oni dišu, a čine “Moj Grad”, najviše zbog toga što sam i ja dio te atmosfere, a udišući ju, i ona je dio mene.

Profesora Koprija upoznao sam u prvom razredu osnovne škole. Bio je jedan od poznanika mog tate s rekreacije, koji je u to vrijeme nagovarao sve njih da upišu svoju djecu u glazbenu školu. Bilo je to prije 14 godina. Oštro sam se tomu protivio pa mi je tata dao 100 kuna za nagovor da isprobam nešto novo, uz dogovor, ako mi se ne bi svidjelo, uvijek mogu odustati. Pristao sam.

Sjećam se da sam na audiciji za upis otpjevao pjesmu Na brigu kuća mala, čije je izvođenje bilo moja ulaznica u glazbenu školu. Glazbu sam brzo zavolio, premda moja mama kaže da sam oduvijek znao pjevati. Tu se spominju neki Leteći medvjedići kada sam imao samo dvije godine, i ratne pjesme s četiri godine, koje sam pjevao dok je tata bio u vojci. Pjevao sam ih na plaži u Ninu, a ljudi se okupljali i slušali... U orkestar sam primljen vrlo brzo. Bio je sat solfeggia i profesor je preludirao po klaviru pjesme za nadolazeći koncert s Goranom Karanom. Jednu od njih, Tu non llores mi querida, započeo sam pjevati dok je on svirao. Bilo je to 2000. godine i što bi ljudi za neke puno važnije stvari rekli: „...i ostalo je povijest.“

Počele su beskonačne probe i nastupi koji su me odvajali i od škole i od moga društva. U isto vrijeme podijelila se i osnovna škola, našao sam se među potpuno drugim ljudima pa je moja zbunjenost postala još veća. Moja baka voli reći da je meni u neku ruku djetinjstvo oduzeto, pa se zbog toga i danas ponašam djetinjasto i neozbiljno. Ogroman je bio teret koji su uzrokovali trema zbog nastupa i stres na putovanjima. Moj „stari“, koji je tih godina pratio orkestar i uvijek bio uz mene, ponekad se pita je li sve to bilo vrijedno tolikog truda i živciranja, a ja mu uvijek kažem, da! Moji nastupi u ulozi Malog Karana koji su me odveli do mnogih zemalja, osvojenih natjecanja i na koncu do Turbo Limača, definirali su me kao osobu u Našicama i dali mi snagu razmišljanja, da ništa nije nemoguće, kao i samopouzdanje da pobijedim beskonačno bijesnu ljubomoru nekih vršnjaka,a koja se na kraju pretvorila u poštovanje.

Poslije nekoliko godina broj nastupa se smanjio, ušao sam u orkestar i kao svirač. Stanje se polako vraćalo u normalu, da bi profesor Kopri opet učinio korak koji mi je preokrenuo život. Nakon jednoga sata teorije glazbe bez nekog posebnog razloga, dao mi je Plavi Album grupe za koju sam samo ponešto načuo - The Beatles. Pjesma Let It Be kao prva od pjesama koje sam čuo od najboljeg glazbenog akta koji se ikad dogodio na planetu, potpuno me osvojila. Bila je bolja od bilo čega što sam dotada čuo. Počeo sam slušati sve njihove pjesme, pa onda i druge izvođače koji su obilježili povijest moderne glazbe i baš kao u filmu Ne dao Bog većeg zla za mene je počelo vrijeme rocka.

Pustio sam dugu kosu, nabavio MP3 od 256MB (što je tada bio hit) i svirao gitaru po cijele dane. Kad su počele loše ocijene u školi, sada već srednjoj, „stari“ je zaključao gitaru i sve što ima veze s glazbom, a ja bih onda po cijele dane „išao po selu“ kod bilo koga tko je onda ima električnu gitaru i svirao do

kasno navečer. Utočište su mi bile probe orkestra, koje su bila zadnja stanica za mnoge moje dana, jer na njima je glazba bila dopuštena. Nebrojene svirke po podrumima i garažama tadašnjih prijatelja, osnivanja nekih prvih bendova, te izlasci u grad koji bi završavali kao zabave na jezeru u parku gdje bih ja pjevao, obilježili su to doba moga života.

Tada mi se dogodilo nešto što nisam mogao predvidjeti, nešto što mi je pomutilo um i na potpuno drugi način izgradilo pogled kojim sam gledao na glazbu i život do tada. No, sada nije ni vrijeme ni mjesto za priču o tomu pa ću je ovdje izostaviti...

Pred kraj drugog razreda srednje škole napustio sam orkestar jer sam osjećao da se nešto mora promijeniti. U međuvremenu sam otišao u Ameriku, vratio se, u meni se probudio osjećaj i potreba za drugim stvarima koje su mi i danas važne i kada je mladost prošla sve što je u tom trenu morala, polako me nostalgija počela vući natrag u orkestar. Uskoro sam otišao i na fakultet te se odjednom više nije pjevao stih s kojim sam započeo članak, nego jedan potpuno novi: „Tamburice, dugo nisam dirao ti žice, ni slušao slavonske mi ptice, ni gledao njeno bajno lice, ni vidio svoje Našice."

I danas, nakon tri godine studiranja i promjene i fakulteta i grada studiranja, osjećam da se još uvijek tražim. Često znam pripomoći orkestru kada treba nešto odsvirati ili otpjevati, a profesor Kopri mi nije više samo profesor, nego je postao jako dobar prijatelj. Još uvijek istinski uživam u glazbi, svirajući i slušajući to nešto čudesno što liječi dušu. A tek mi je dvadeset i jedna godina i osjećam da se još puno toga treba dogoditi i da „priča još nije završena".

Sadašnji učenik: Dora Kovačević

Život je "malo dolje - malo gore, što manje dolje - to bolje"

Zovem se Dora. Ime sam dobila po Dori Pejačević, tako bar tvrdi moj tata.

Rodila sam se u Našicama, ali radi tatinog posla živjeli smo u Zagrebu i Velikoj Gorici pa je tako moje ime bilo jedna od poveznica s Našicama.Tamo sam pohađala vrtić koji je imao klavir, a mi klinci igrali smo se i pokušavali svirati. Vjerojatno mi se tada pojavila želja da se jednom kad odrastem bavim glazbom.

U međuvremenu sam dobila i mlađeg brata kojemu sam dodijelila ime Petar. Zašto Petar, ni dan danas ne znam. Kada sam trebala krenuti u prvi razred osnovne škole, obitelj se vratila u Našice.

Želja za glazbom je ostala, ali i mojim roditeljima je sugerirano da me u Osnovnu glazbenu školu Kontesa Dora (OGŠ) upišu u trećem razredu osnovne škole. Motivacija za sviranjem povećala mi se kada sam prvi puta slušala Tamburaški orkestar iz Našica u HNK-u u Osijeku. Na veliko čudo uspješno sam završila prva dva razreda osnovne škole i ostvarila uvjete za upis u Osnovnu glazbenu školu. Po dolasku na audiciju za prvi razred OGŠ želja mi je bila da se upišem na klavir, no tada mi je rečeno da su mjesta za klavir popunjena. U trenutku mog razočaranja u prostoriju za audicije ušao je „dobri duh" Glazbene škole profesor Daniel Kopri, koji me svojom pričom uvjerio (nisam ni sumnjala da neće) da upišem odjel tambure. S ove razine svijesti mogu reći da nisam pogriješila u tom odabiru.

U velikoj bitci za mene, između profesora Daniela i profesorice Andree Kopri Lončarić, pristupila sam grupi tamburaša kod profesorice Andree. Da su znali kakvu učenicu dobivaju, ne bi se vodila tolika bitka. Ovim putem zahvaljujem profesorici Andrei na velikoj količini strpljenja i živaca koje je potrošila učeći me sviranju. Zahvaljujem i profesorici solfeggia Kristini Brkić, uvijek spremnoj za dobre savjete. Dragovoljno sam ušla i u dječji zbor OGŠ u kojem smo imali odlične uspjehe. Uz dobro vođenje i dirigiranje profesorice Andree i korepetitora profesora Deana Koprija i uz naš angažman rezultati nisu mogli izostati.

Na samom početku moj glazbeni život bio je definitivno više dolje nego gore. Analizirajući te početke shvatila sam da mi je probleme stvaralo to što sam prirodni ljevak i zbog toga nisam mogla usvojiti pravilnu tehniku trzanja trzalicom, a vjerojatno je tome doprinijelo i nedovoljno vježbanje kod kuće. To me navelo na razmišljanje o odustajanju od svega. Tada se ponovno pojavio „dobri duh" profesor Daniel koji me ubacio u „vatru" tj. u orkestar OGŠ Kontesa Dora. Nakon mjesec dana sviranja u orkestru, otvorile su mi se oči i počela sam shvaćati tehniku izvođenja, bit glazbe i muziciranja. U orkestru mi je super, puno putujemo, što je jako lijepo, a idemo i na razna natjecanja s kojih se vraćamo s najboljim nagradama.

Početkom školske 2012./13. godine profesorica Andrea prvi put me upitala da li bih ja željela ići na solo natjecanje uz pratnju glasovira. To me jako obradovalo i s velikim zadovoljstvom sam pristala. Nakon nekoliko dana dobila sam svoje odabrane skladbe i krenula s napornim i svakodnevnim vježbanjem. Uloživši mnogo truda i napora, svakim danom sam napredovala uz pomoć svoje profesorice. Nakon otprilike tri mjeseca imala sam prvi nastup i tada su se pojavili problemi. Dugo nisam imala solistički nastup pa se počela javljati velika trema. Na prvom nastupu imala sam dopuštenje da sviram uz note što mi je puno olakšalo, tako da je koncert završio super. Nedugo zatim došao je koncert na kojem sam se morala služiti samo svojim znanjem, tj. svirati napamet, ali i na tom koncertu sam imala poteškoća koje su me dotukle. Uz podršku svoje profesorice Andree, profesora Daniela, svoje obitelji, prijatelja i svih ostalih shvatila sam da se nemam čega plašiti i da će na natjecanju biti sve u redu. U veljači 2013. godine došao je dan natjecanja kada sam morala pokazati svo svoje znanje stečeno u pet godina obrazovanja u OGŠ. Bila sam osma po redu u svojoj kategoriji solo bisernica i do ulaska u koncertnu dvoranu imala sam veliku tremu. Nasuprot mene sjedio je ocjenjivački sud od pet članova, a jedan od njih bio je i moj profesor, prijatelj i „dobri duh" Daniel Kopri. Na samom početku nastupa, namignuo mi je i svojim osmjehom ohrabrio me, te mi dao nadu u pozitivan ishod. Kad sam počela svirati osjećala sam se prekrasno i ponosno, dala sam sve od sebe, svoj maksimum. Po završetku zadnje skladbe ponosno sam se naklonila. Tada sam osjetila veliko olakšanje i „pao mi je kamen sa srca „. Izašla sam van i ugledala svoju profesoricu Andreu, dirigenticu Marinu Kopri i svoje prijatelje kojima sam zahvalna što su došli poslušati me i dati mi podršku. Nažalost, po rezultatima, za prolaz na državno natjecanje meni je nedostajao 1.0 bod. Osvojila sam drugu nagradu, što mi je u tom trenutku bilo jako žao i bila sam razočarana, jer onaj koji prođe na državno natjecanje putuje avionom do Dubrovnika. Velika mi je želja bila voziti se avionom jer tata mi je pilot helikoptera i kao mala vozila sam se u helikopteru, stoga sam željela usporediti to dvoje. Nakon nekog vremena shvatila sam da je to zapravo jako veliki uspjeh i ponosna sam na to.

Tu školsku godinu orkestar je zapečatio sa 102. nagradom Odjela tambure, na što smo svi bili ponosni. Iste godine osvojila sam pet nagrada od mogućih šest. U Opatiji su se natjecali komorni sastavi gdje smo osvojili prvu nagradu, zatim je slijedilo prednatjecanje na kojemu smo prošli na državno natjecanje u Primošten, gdje u disciplini orkestri, pobjeđujemo u prvoj kategoriji s 97,40 bodova (nedostajalo je 0,60 do prve nagrade). Time smo zaokružili broj nagrada Tamburaškog odjela na nevjerojatnih 100. Nakon Primoštena dolazi 101. nagrada koju nam je polučio moj prijatelj Marin Hasanović -Haso odlaskom u Dubrovnik na 51. hrvatsko natjecanje učenika i studenata glazbe i plesa u disciplini solo brač uz pratnju glasovira. Sljedeće natjecanje bio je 36. Međunarodni festival hrvatske tamburaške glazbe u Vukovaru na kojemu smo opet pobijedili sa respektabilnih 99 bodova. Ostali sudionici festivala nisu nam bili ni blizu po broju bodova. Time smo završili ovu natjecateljsku školsku godinu. Do sada smo osvojili sve što se osvojiti može, ostaje nam jedino da u sljedećim natjecanjima pokušamo osvojiti čistih 100 bodova, a nakon toga sve postaje povijest.

Definitivno, za mene je ova godina u glazbi bila više gore - nego dolje. Sav uloženi trud dao je svoje rezultate na koje sam jako ponosna. Svoje zadovoljstvo i sreću postignutim rezultatima dijelim s ostalim članovima orkestra i profesorima OGŠ, a dobila sam priliku podijeliti ih i s Vama, čitateljima 1. broja ove tiskovine.

Akademski slikar Marcel Arnold

(9. rujna 1944. - 6. siječnja 2003.)

U NAŠICAMA IMA ORKESTAR JEDAN I TO VRIJEDAN

MNOGO JE TU DJECE, UZ MOG SINA,
A TU SU I NJIHOVI PROFESORI, DANIEL I MARINA.
OSVOJILI SU DOSAD MNOGA PRIZNANJA,
UVIJEK VELIKA, A NEKAD I MANJA.
ONI OSVOJE KAD SE SJETE
SVA PRVA MJESTA I ZLATNE PLAKETE.

PROFESORI OČEKUJU NAGRADU GRADA,
AL' OSTAJU BEZ TAMBURA, J...GA BAŠ SADA.

S NJIMA NASTUPAJU I JOSIPA I KLIMA,
KATJA, CIGOJ, VESNA, PINTA ZNANA SVIMA.

PROFESORI OČEKUJU NAGRADU GRADA,
AL' OSTAJU BEZ TAMBURA, J...GA BAŠ SADA.

KRISTINA I KARAN DOBRO SE SLAŽU,
I MNOGI DRUGI NAŠLI SU TU GAŽU.
SVE ODABRANI GLAZBENICI, BEZ IKAKVE MANE,
MARINA DIRIGIRA, DANIEL PIŠE ARANŽMANE.

PROFESORI OČEKUJU NAGRADU GRADA,
AL' OSTAJU BEZ TAMBURA, J...GA BAŠ SADA.

BILI SU U TRONDHEIMU, BARCELONI I KOD PAPE,
U NJEMAČKOJ I SLOVAČKOJ NIJE BILO BOLJE KLAPE.

PROFESORI OČEKUJU NAGRADU GRADA,
AL' OSTAJU BEZ TAMBURA, J...GA BAŠ SADA.

3 CD-A SNIMILI SU U ZAGREBU GRADU,
I OČEKIVANU NAGRADU PRETVORILI U NADU.

PROFESORI OČEKUJU NAGRADU GRADA,
AL' OSTAJU BEZ TAMBURA, J...GA BAŠ SADA.

ŠTO JOŠ TREBA NAPRAVITI NA OVOME SVIJETU,
OTIĆI SVIRATI NA DRUGU PLANETU?
NE TREBA OČEKIVATI NIKAKVA ČUDA,
TREBA NEKOME PRIGNJEČITI MUDA.
TAD ĆE NAGRADA I TAMBURE STIĆI,
JER DRUGAČIJE IZGLEDA NEĆE IĆI.

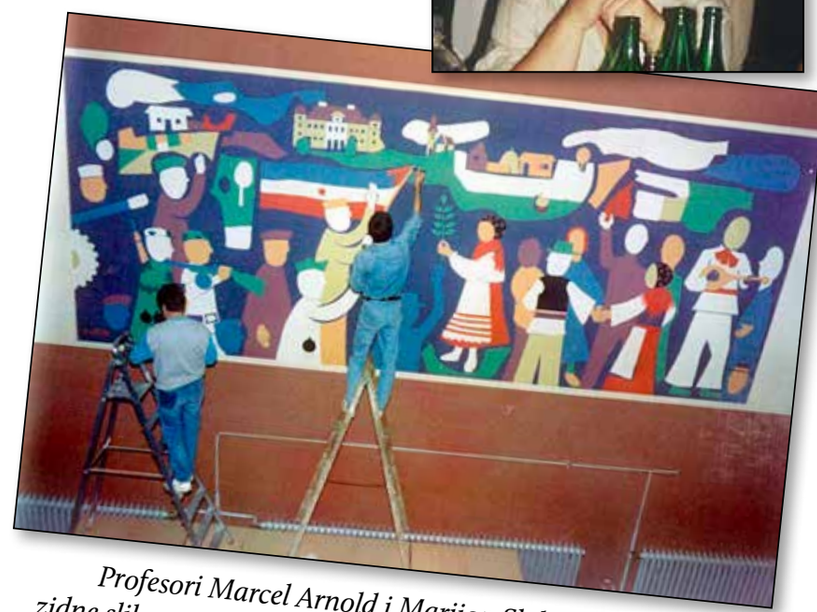

Profesori Marcel Arnold i Marijan Slakić - retuširanje zidne slikeu predvorju Osnovne škole Dore Pejačević Našice, svibanj 1991. godine

P.S. Vjerovao sam kako će zbog sve pedagoške, umjetničke i ljudske ostavštine upravna tijela Osnovne škole Dore Pejačević promijeniti naziv škole u Osnovna škola Marcela Arnolda (op.ur.)

Robert Rigo

Svečani koncert za Dan Grada Našica

Grad Našice ove je godine dobio poseban dar. Naime, u povodu Dana Grada, na pozornici pored dvorca Pejačević, održan je svečani koncert na kojem su nastupili zbor Ad Libitum, Tamburaški orkestar i Dječji pjevački zbor Tamburaškog društva Dora Pejačević, te solisti Goran Karan, Danijela Pintarić, Max Hozić, Antonia Dunjko, Kristina Minarik i Matej Turković. Dvosatni program izvrsnih domaćih glazbenika i njihovih gostiju pratila je mnogobrojna publika, a na ovom posebnom glazbenom događaju zahvalio im je gradonačelnik Krešimir Žagar. Zašto poseban dar? Prvo, koncert je bio odličan. Pa i više od toga. Baš onakav kakav grad kao što su Našice i zaslužuje. Brojni posjetitelji uživali su u glazbi za sve generacije: slavonskoj, domaćoj zabavnoj, evergrinima, rocku i hard rocku, klasici ... Od Zdravka Šljivca i njegove Slavonijo moja pjesmom me probudi do Nightwisha. Našički su mladi glazbenici još jednom pokazali kako se na tamburi može svirati baš sve. I zvuči odlično. Zvijezda večeri, ne podcjenjujući ostale izvođače, svakako je bio Goran Karan, "stari" prijatelj našičkih tamburaša. Bilo je lijepo još jednom na pozornici vidjeti njega i "malog" Mateja Turkovića. Naravno, Matej više nije mali, prošlo je puno godina od njihovog zajedničkog pjevanja"Tu no llores mi querida, ali je i ta izvedba dala poseban "štih" ovom koncertu. Podsjetila nas je koliko dugo već našički tamburaški orkestar priređuje vrhunske glazbene doživljaje u našem gradu i surađuje s vrhunskim glazbenicima. Čuli smo i Danijelu Pintarić, također dugogodišnju "suradnicu" našičkog orkestra, ali i Maxa Hozića s kojim je suradnja započela nedavno. Lavovski posao na svečanom koncertu ponovno je, pjevajući prateće vokale i svirajući klavijature, odradio Dean Kopri, a instrumentalne bravuroze Sanja Vazdar i Tatjana Pernicki - nove suradnice tamburaškog orkestra, inače profesorice u Osnovnoj glazbenoj školi Kontesa Dora. Spoj mladosti i iskustva u pravom smislu tih riječi.

No nije to jedini razlog zašto ovaj koncert možemo zvati "posebnim darom". Ako na jednom koncertu čujemo čak dvije premijere i to premijere himni, onda je to nešto doista posebno. I još kada je autor obje himne isti .... A upravo je to bio slučaj na ovom koncertu - profesor Daniel Kopri. Treba li tome još što dodati? Mogao bih, ali ne bi stalo u ovaj tekst. Neumorni glazbenik, skladatelj, profesor, prijatelj s nogometa .... Ponekad se pitam kako sve to stigne!? Dakle, prof. Daniel Kopri napisao je čak dvije himne: Omnia vincit amor (Ljubav pobjeđuje sve), himnu Osnovne glazbene škole Kontesa Dora i Našice moje grade, svečanu pjesmu zamišljenu kao himnu Grada Našica. Čast da otpjeva himnu svoje glazbene škole dobila je Stela Javorček, a himnu Našicama otpjevali su svi izvođači na pozornici. I zaista je bilo impresivno čuti sve te glasove zajedno. Kad se naježiš nakon prvog preslušavanja, znaš da je dobro to što čuješ. Zaista poseban dar.

No, dar su dobili i izvođači. Naime, u sklopu programa, domaćinima su članovi predsjedništva Međunarodnog festivala hrvatske tamburaške glazbe – Kruna Furst-Medić i Frano Matusinović uručili zlatnu plaketu Tambura Paje Kolarića. Kako je u svom govoru Kruna Furst-Medić rekla, "Grad čine ljudi, ljude čine djela, a kad su ta djela zlatna i njihov grad postaje rudnik zlata. Ta zlatna djela su svom gradu, svojim Našicama, ali i cijeloj Hrvatskoj poklonili opet, osvojivši na 36. po redu Međunarodnom festivalu hrvatske tamburaške glazbe zlatnu plaketu "Tambura Paje Kolarića", sljedeći našički zlatari, učenici Osnovne glazbene škole Kontesa Dora i članovi Tamburaškog društva Dora Pejačević i njihova dirigentica Marina Kopri."

Čestitamo na još jednom zlatu i čestitamo na koncertu. I naravno, s nestrpljenjem očekujemo sljedeći ...

Glas Slavonije

SRIJEDA, 28. PROSINCA 2011. | BROJ 28847 GODINA 91. | CIJENA: 7 KN 1.30 EUR

GLAS SLAVONIJE
Srijeda, 28. prosinca 2011.
www.glas-slavonije.hr/kultura

Kultura

KONTAKT: Narcisa BOŠNJAK
031 223 260
kultura@glas-slavonije.hr

Kontesa Dora 23 godine bez koncertnog glasovira

Našička glazbena škola treća je po nagradama u državi

Snježana FRIDL

Glazbena škola djeluje u Malom dvorcu koji je vraćen obitelji Pejačević

Po tko zna koji put, učenici i profesori Osnovne glazbene škole Kontesa Dora imaju razloga za slavlje na kraju školskog polugodišta.

Uz uspješno organiziran veliki humanitarni koncert pomoći mladoj djevojci koja boluje od multiple skleroze te slavljenički božićni koncert, polugodište će najviše pamtiti po osvojenim visokim nagradama na službenim natjecanjima učenika glazbene škole.

Među brojnim nagradama, posebno se izdvajajaju tri prve i jedna druga nagrada na 49. hrvatskom natjecanju učenika i studenata glazbe i plesa - komorni sastavi, održanom početkom prosinca u Opatiji. Sveukupno, našička glazbena škola zauzela je prestižno treće mjesto u Hrvatskoj. Ispred glazbene škole iz Našica samo su dvije zagrebačke. Iza Našičana su Varaždinci, Omišljani, Bjelovarčani, Šibenčani, Splićani, Dubrovčani, Puljani, Imoćani, Porečani, Riječani, Osječani, Đakovčani, Valpovčani, Požežani, Vinkovčani, Slatinčani...

"Natjecali smo se s 41 školom i, prema ukupnom poretku, treća smo glazbena škola u Hrvatskoj. Ne smijemo biti skromni i ne smijemo se prestati hvaliti ovim vrhunskim uspjehom. Jako sam ponosna na učenike i mentore koji su na najbolji način predstavili su svoj rad, školu i grad - rekla je ravnateljica glazbene škole Marina Kopri.

Marina Kopri
ravnateljica

Ne smijemo biti skromni i ne smijemo se prestati hvaliti ovim vrhunskim uspjehom

I najnoviji veliki vrhunac u nizu dosadašnjih uspjeha mladih glazbenika iz Našica je još i veći kad se u obzir uzmu teškoće s kojima se u svom radu susreću - nedostatak osnovnih materijalnih sredstava i nesigurnost radnog prostora. Naime, glazbena škola djeluje u Malom dvorcu koji je vraćen obitelji Pejačević. A 23 godine glazbena škola djelovala je bez koncertnog glasovira. ■

Mladi glazbenici iz Našica donijeli su treće mjesto svojoj školi u državi

49. hrvatsko natjecanje učenika i studenata glazbe i plesa
KOMORNI SASTAVI od 6. do 10. prosinca 2011. Opatija

OPATIJA
DRŽAVNO

DRŽAVNO

	2011.	SVEUKUPNO						disciplina
		UKUPNO					ukup natj	
r. br.	GLAZBENA ŠKOLA	I.	II.	III.	UK	pr		
1.	Glazbena škola Pavla Markovca, Zagreb	7	1	2	10	0	10	5
2.	Glazbeno učilište Elly Bašić, Zagreb	4	5	3	12	0	12	5
3.	OSNOVNA GLAZBENA ŠKOLA "KONTESA DORA", NAŠICE	3	1	0	4	0	4	2
4.	Glazbena škola u Varaždinu	2	7	3	12	1	13	6
5.	Glazbena škola Ferde Livadića, Samobor	2	2	1	5	0	5	3
6.	Osnovna glazbena škola Lovro pl. Matačić, Omiš	2	1	2	5	0	5	2
7.	Glazbena škola Franje Kuhača, Osijek	2	1	1	4	0	4	2
8.	Glazbena škola Vatroslava Lisinskog, Zagreb	2	1	0	3	0	3	3
9.	Glazbena škola Alberta Štrige, Križevci	1	3	1	5	0	5	3
10.	Glazbena škola Vatroslava Lisinskog, Bjelovar	1	2	1	4	0	4	3
11.	Osnovna glazbena škola Zabok	1	2	1	4	0	4	3
12.	Glazbena škola Blagoja Berse, Zagreb	1	2	0	3	0	3	1
13.	Osnovna glazbena škola Beli Manastir	1	1	0	2	0	2	2
14.	Privatna osnovna glazbena škola Bona, Donja Stubica	1	0	0	1	0	1	1
15.	Glazbena škola Ivana Lukačića, Šibenik	1	0	0	1	0	1	1
16.	Glazbena škola Požega	1	0	0	1	0	1	1
17.	Glazbena škola Josipa Hatzea, Split	0	4	8	12	0	12	4
18.	Umjetnička škola Luke Sorkočevića; Dubrovnik	0	3	3	6	1	7	4
19.	Glazbena škola Jastrebarsko	0	2	1	3	0	3	2
20.	Osnovna glazbena škola Brune Bjelinskog, Daruvar	0	2	0	2	0	2	2
21.	OGŠ Ivan Padovec, Novi Marof	0	2	0	2	0	2	2
22.	Glazbena škola Ivana Matetića Ronjgova, Pula	0	1	2	3	0	3	3
23.	Glazbena škola u Novskoj	0	1	2	3	0	3	2
24.	Osnovna glazbena škola Dr. fra Ivan Glibotić, Imotski	0	1	1	2	0	2	2
25.	Osnovna glazbena škola Matka Brajše Rašana, Labin	0	1	1	2	0	2	2
26.	Osnovna glazbena škola Vrbovec	0	1	1	2	0	2	2
27.	Osnovna glazbena škola, Poreč	0	1	0	1	0	1	1
28.	Osnovna glazbena škola Ivana Zajca, Zagreb	0	1	0	1	1	2	2
29.	OGŠ Zlatka Grgoševića, Sesvete	0	1	0	1	1	2	1
30.	Osnovna glazbena škola Jakova Gotovca, Sinj	0	1	0	1	0	1	1
31.	Osnovna glazbena škola, Đakovo	0	1	0	1	0	1	1
32.	Osnovna glazbena škola "Ladislav Šaban"Ivanec	0	1	0	1	0	1	1
33.	Glazbena škola Josipa Runjanina Vinkovci	0	0	2	2	1	3	2
34.	Osnovna glazbena škola, Koprivnica	0	0	2	2	0	2	2
35.	Glazbena škola Ivana Matetića Ronjgova, Rijeka	0	0	1	1	0	1	1
36.	Osnovna glazbena škola Ive Tijardovića, Delnice	0	0	1	1	0	1	1
37.	Osnovna škola Rivarela, Novigrad	0	0	1	1	0	1	1
38.	Osnovna glazbena škola, Metković	0	0	1	1	0	1	1
39.	Osnovna glazbena škola Slatina	0	0	1	1	0	1	1
40.	Osnovna glazbena škola, Umag	0	0	1	1	0	1	1
41.	Osnovna glazbena škola, Valpovo	0	0	1	1	0	1	1
	UKUPNO	32	53	45	130	5	135	86
	2012. OPATIJA DRŽAVNO	I.	II.	III.	UK	pr	natj	
1.	Muzička akademija Zagreb	2	5	1	8	0	8	3
2.	Filozofski fakultet u Puli	1	1	0	2	1	3	3
3.	Umjetnička akademija Sveučilišta u Splitu	1	0	0	1	0	1	1
	UKUPNO	4	6	1	11	1	12	7

Večernji list PONEDJELJAK, 5. V. 1997. 10

NAGRADA »IVAN FILIPOVIĆ« U RUKAMA NASICANA

Najviše priznanje bračnom paru Kopri

NAŠICE - Nagradu »Ivan Filipović« dijelimo sa članovima našeg tamburaškog orkestra, s kojima smo i postigli najveće uspjehe. Ova nagrada, priznanje je za naš dosadašnji i nadahnuće za budući rad - skromno, ali i ponosno istaknuli su profesori glazbe, Marina i Daniel Kopri, predavači u Osnovnoj glazbenoj školi Dore Pejačević Našice. Ovi mladi ljudi, koji su svoj život posvetili glazbi, pridonijeli su svojim predanom radom, stručnošću i pedagoškim djelovanjem zapaženoj kakvoći rada na nastavi, ali i u HKD-u »Lisinski« Našice, koji već niz godina promiče Našice kao vrijedno glazbeno središte Republike Hrvatske.

Profesori glazbe Marina i Daniel Kopri Snimio Kn. PETRIĆ

Neprocjenjiv doprinos, prof. Marina i prof. Daniel Kopri, dali su i u ostvarenju zahtjevnih programa kao što su »Memorijal Dore Pejačević«, organizacija i sudjelovanje na brojnim koncertima s priznatim solistima hrvatske ozbiljne glazbe među kojima su najčešće bili Josip Klima, Maja Dešpelj, Katja Markotić, Mario Ivelja, Zlatko Rucner i Božena Svalina, izdavnje CD-a i kasete »Razglednica iz Našice«, sudjelovanje na brojnim dobrotvornim koncertima i natjecanjima. S Tamburaškim orkestrom, kojim je ravnala prof. Marina Kopri, sastavljenim od sadašnjih i bivših učenika OGŠ Dore Pejačević, profesori Kopri su primili brojna priznanja i osvojili nagrade: »Zlatna plaketa - Tambura Paje Kolarića« na Festivalu hrvatske tamburaške glazbe u Osijeku - 1995., »Srebrna plaketa - Tambura Paje Kolarića« 1993. i 1996., Prva nagrada na 33. hrvatskom natjecanju učenika glazbe u Našicama 1995. i brojne druge.

Snažno nadahnuće za ove vrsne glazbenike predstavlja i opus djela Dore Pejačević, te djela klasične glazbene baštine: Lisinskoga, Mozarta, Schuberta... Prof. Daniel Kopri aranžirao je brojne kompozicije, a zapažen je i njegov skladateljski rad s Tamburaškim orkestrom. Državnu nagradu »Ivan Filipović«, koja se godišnje dodjeljuje najzaslužnijim prosvjetnim radnicima, zasigurno je došla u prave ruke i kako je hvalevrijedan bračni par istaknuo, služit će kao poticaj za dalje uspjehe.

A. Kurilj

ukratko

Našičani u Dubrovniku

DUBROVNIK - Na 49. regionalnom natjecanju učenika i studenata glazbe i plesa, Tamburaški odjel OGŠ "Kontesa Dora" ponovno se okitio vrhunskim uspjesima svojih učenika i profesora. Uz tri prve (Jasmin Ramić, Stela Javorček, Barbara Bistrović) i četiri druge nagrade u disciplini solo tambura uz pratnju glasovira, prvu je opetovano dobio već dokazani Tamburaški orkestar s visokih 95 bodova u prvoj fazi natjecanja, pa će biti jedini predstavnik Slavonije na državnom natjecanju u Dubrovniku. Uz orkestar nastupit će mlada violinistica Iva Šalić iz Osijeka, učenica GŠ Franje Kuhača. Dirigentica i ravnateljica škole Marina Kopri, voditelj Odjela i skladatelj Daniel Kopri, Andrea Kopri i Dean Kopri (dojučerašnji najmlađi dirigent i skladatelj STD-a "Pajo Kolarić" iz Osijeka) uz korepetitorsko umijeće Rajka Lončarića, ponovno su razveselili Našičane i Slavoniju. "Djeca su željna rada, samodokazivanja, putovanja, uspjeha, pa i neuspjeha, koji su sastavni dio odrastanja. Pristupite li im iskreno, prijateljski, bez pritiska, pratit će vas, pa i tražiti još više", rekao je Daniel Kopri, nakon Julija Njikoša novi predsjednik Međunarodnog festivala hrvatske tamburaške glazbe u Osijeku.(V.L.)

Glas Slavonije
VRIJEME 5°C 20°C
PETAK, 2. TRAVNJA 2010. | BROJ 28624 GODINA 61. | CJENA: 7 KN 1,30 EUR

školske novine

Broj 13-14 (2753-2754) • Godina LXI.
Zagreb, 30. ožujka 2010.

TJEDNIK ZA ODGOJ I OBRAZOVANJE

60 godina školskih novina

ISSN 0037 - 6531
UDK 37 (05)"530.1"

NAŠICE | Nadareni glazbenici

Nastavljena obiteljska tradicija

Sestra i brat Andrea i Dean Kopri postižu sve zapaženije glazbene uspjehe

Našički dječji zbor među najboljima

Da je obitelj osnova i podrška za sveobuhvatni razvoj čovjekovih intelektualnih i duhovnih mogućnosti, kao i talenata, jasno se vidi i po zapaženim uspjesima koje postižu sestra i brat Andrea i Dean Kopri. Oni su nasljednici svojih glazbeno nadarenih roditelja Marine i Daniela Kopri. Od djetinjstva roditelji su u njih utkali puno ljubavi, a iz te ljubavi rodili su se mladi glazbeni talenti. Andrea i Dean Kopri glazbeni su tandem koji se stalno uspinje stepenicama uspjeha. Još od djetinjstva nerazdvojni su i svoje glazbeno umijeće stalno uzajamno dopunjuju i dograđuju. Gdje god nastupaju, nadahnućem i zanosom podižu gledatelje u dvorani na noge. Njihova glazba proizlazi iz titraja srca i prati ritam prirode koja nas okružuje.

Profesorica Andrea Kopri i njezin mlađi brat Dean, student pete godine (prve godine diplomskoga studija) na Umjetničkoj akademiji u Osijeku, još su jednom dokazali da bratsko-sestrinska ljubav uvijek donosi zadovoljstvo življenja u svakom segmentu života. Naime, na ovogodišnjem natjecanju dječjih pjevačkih zborova u Primoštenu dječji zbor Osnovne glazbene škole Kontese Dore iz Našica, kojemu je voditeljica Andrea Kopri, a njezin brat Dean korepetitor, osvojio je drugu nagradu, iako zbor u OGŠ djeluje tek dvije godine i bolji od njih bio je samo dječji zbor iz Splita.

Za njih dvoje početak ove natjecateljske godine počeo je na Državnom natjecanju u Opatiji na kojem su Andrea kao voditeljica i Dean kao svirač u dva tamburaško-teoretičarska komorna sastava, osvojili dvije državne nagrade. Profesorica Andrea je i s komornim sastavom tamburaša iz OGŠ Kontese Dore osvojila državnu nagradu na istom natjecanju. Mnogi su članovi tamburaškoga sastava učenici OŠ kralja Tomislava iz Našica. Od ove školske godine Dean dirigira tamburaškim orkestrom Slavonskoga tamburaškog društva Paje Kolarića iz Osijeka, a Andrea ravna pjevačkim zborom iz Našica. Oboje pomažu u radu tih glazbenih aktivnosti.

Dean je dobitnik stipendije za najbolje studente ove akademske godine, a Andrea je dobila Rektorovu nagradu 2005. U pripremi je njihov zajednički mjuzikl *Dva svijeta*. Nastupaju redovito i na humanitarnim i drugim koncertima pa za njih vrijedi ona misao: *- Za mene postoji samo putovanje putovima koji imaju srca. Tuda ja putujem, i jedini dostojan izazov je da se taj put prijeđe sav i do kraja.*

Đurđica Zailac

školske novine

Broj 11 (2876) • Godina LXIV.
Zagreb, 26. ožujka 2013.

TJEDNIK ZA ODGOJ I OBRAZOVANJE

ISSN 0037 - 6531
UDK 37 (05)"530.1"

broj 11 • Zagreb • 26. ožujka 2013.

PRIMOŠTEN **NATJECANJE UČENIKA I STUDENATA GLAZBE I PLESA**

Nagrada za našičke tamburaše

Analizirajući retroaktivno djelatnost i uvjete u kojima je odjel tambure djelovao, dolazi se do nepobitnog zaključka kako je sva velika djela čovjek izgradio u patnji, a ne blagostanju

U Primoštenu je 9. ožujka održano 51. Hrvatsko natjecanje učenika i studenata glazbe i plesa, a Tamburaški orkestar OGŠ *Kontesa Dora* iz Našica, kao jedini predstavnik iz Slavonije, u disciplini orkestri pobijedio je u prvoj kategoriji. Osvojio je drugu nagradu s 97,40 bodova (0,60 do prve nagrade) i zaokružio svoje dvadesetčetverogodišnje postojanje odjela s nevjerojatnih sto nagrada!

Sudjelujući na različitim natjecanjima tamburaša u disciplinama solo tambura uz pratnju glasovira te komorni sastavi i orkestri, odjel tambure našičke glazbene škole, sa svojim profesorima, dokazuje kako se bez obzira na sve negativne trendove koji su vezani uz današnje mlade naraštaje, ali i uz društvo u cjelini, može doći do vrhunskih rezultata.

Skupiti hrabrosti u sebi, izići iz svoje učionice i pokazati javno svoj rad iskonske su vrjednote kojima se može podičiti vrlo malo prosvjetnih djelatnika. Otvoriti dušu svojim učenicima željnima znanja, uživati u njihovom glazbenom i inom napredovanju, biti zahvalan što si u svom životu dobio mogućnost baviti se tako uzvišenom profesijom kao što je rad s djecom i mladima, biti odgovoran prema radu, roditeljima, školi, svom hrvatstvu i samome sebi, nepogrješivi je put zadovoljstva i uspjeha u najodgovornijoj djelatnosti pozitivnog ustroja svih civilizacija: pedagogiji, znanosti o obučavanju i odgoju novih naraštaja.

Prostorni problemi pratili su školu i odjel tambure od prvog dana (rad na nekoliko lokacija, proširivanje instrumentarija, žice, stalci, note, održavanje instrumenata, vlaga, grijanje...). Sve su to bile otežavajuće okolnosti koje su usporavale razvoj škole. Otvaranje srednje glazbene škole, što je zbog iznimnih uspjeha profesora i njihovih učenika prirodan slijed razvoja kvalitetne škole, obustavljeno je zbog povrata dvorca zakonitim nasljednicima. Izmještanje škole na nekoliko lokacija retrogradan je proces koji je prisutan u mnogim sferama življenja današnjeg čovjeka.

Ljudi koji su cijeli svoj život posvetili radu s mladima i pokazali kako se uspjeh i zadovoljstvo ne mogu omeđiti materijalističko-političko-dogmatskim sferama, sigurno će imati snage u iznalaženju novih mogućnosti daljnjeg razvoja OGŠ *Kontesa Dora* i Tamburaškog društva *Dora Pejačević*, a time i hrvatskog nacionalnog glazbala tambure u Našicama, Slavoniji, Hrvatskoj, Europi!

Daniel Kopri

Glas Slavonije

2. | 3. LISTOPADA 2010. | BROJ 28474 GODINA 90. | CIJENA: 7 KN 1.30 EUR

KRISTINA MINARIK Slavonka s TD-om OŠ "Dora Pejačević" iz Našica uspješno nastupila u showu Nove TV

Tamburaški rock za "Supertalent"

Među brojnim talentima u showu Nove TV, "Supertalent", nastupila je i Slavonka Kristina Minarik, koja je oduševila žiri kombinacijom rock'n'rolla i tamburica. Naime, ona je na osječkoj audiciji za show nastupila u pratnji dvadesetsedmeročlanog tamburaškog orkestra Osnovne glazbene škole "Kontesa Dora" i TD "Dora Pejačević" iz Našica. Kristina (23), koja je inače iz Orahovice sjajno je otpjevala "Eye of the Tiger", naslovnu pjesmu iz filma "Rocky" te neobičnim spojem tamburaške glazbe i rock and rolla ostavila snažan dojam na publiku i žiri.

Zanimljivo je kako Kristina nema nikakvo glazbeno obrazovanje, a ideja o spajanju rocka i tamburice je upravo njezina. "Već četiri godine pjevam s Tamburaškim društvom Dora Pejačević i uvijek izvodim rock-pjesme. Ima tu hitova raznih izvođača, primjerice, Janis Joplin, Evanescence i Heart. Nastupamo po Hrvatskoj, kad se ukaže prilika za takav nastup. Publika je uvijek na početku malo šokirana, jer su naviknuli na tradicionalne tamburaške pjesme, ali ipak im se to na kraju svidi. Gdje god smo nastupali, zvali su nas ponovno. Osim toga, nastupali smo za hrvatske zajednice u Muenchenu i u Mađarskoj", priča Kristina i dodaje: "Uvijek su me poslije nastupa svi ispitivali zašto se ne prijavim u neki talent show, no nije me privlačila ideja da nastupam sama, volim nastupati s orkestrom. I jednog mi je dana tata rekao da je audicija u osječkom HNK-u, pa sam odlučila pozvati orkestar da se okušamo u tome zajedno. Inače uvijek oni mene zovu da nastupim s njima, a sada sam ja zvala njih!", priča Kristina, inače apsolventica na Učiteljskom studiju pri Filozofskom fakultetu u Osijeku. I svoje glazbene početke Kristina može zahvaliti jednom reality showu, ali ne televizijskom. Naime, dok je pohađala Srednju školu Izidora Kršnjavog u Našicama, sudjelovala je na školskom "talent showu" gdje ju je primijetio mladić iz rock benda Nexe. Pozvao ju je u bend i ona je pjevala neko vrijeme s njima. "Budući da su dečki iz benda svirali i u Tamburaškom društvu Dora Pejačević, pozvali su me da zapjevam i tamo i tako je sve počelo", objasnila je Kristina. O nastupu u pravom realityju, odnosno "Supertalentu" Nove TV ima samo pozitivne dojmove. "Zabavili smo se i nastupili možda i najbolji što smo mogli. I svi članovi orkestra imaju samo pozivine riječi za naš nastup. Razmišljamo o tome da za sljedeći put pripremimo nešto još udarnije!", zaključila je Kristina, koja je sa svojim tamburašima prošla dalje u showu.

Marijan Slakić

Maštanja

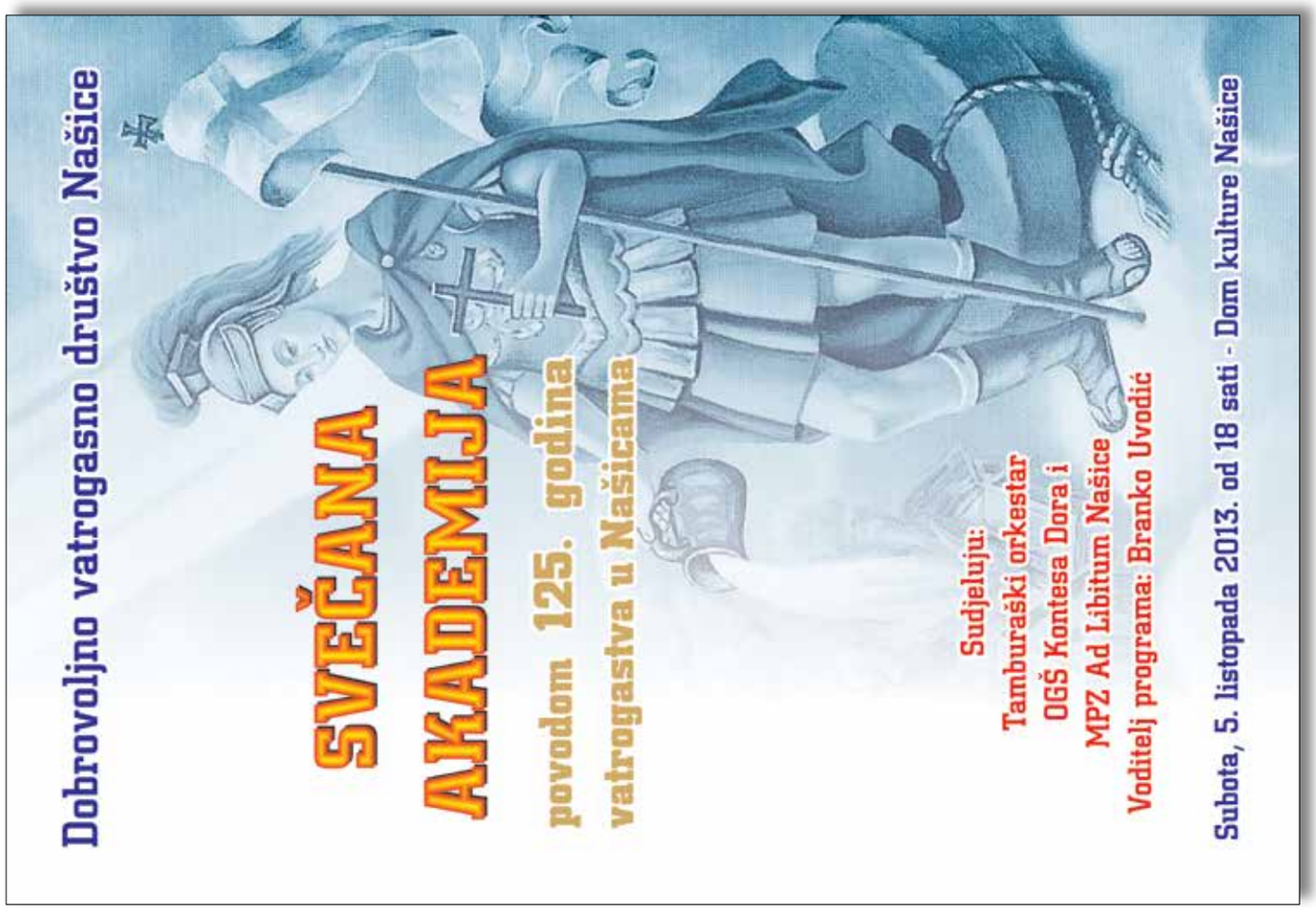
Dobrovoljno vatrogasno društvo Našice
SVEČANA
AKADEMIJA
povodom 125. godina
vatrogastva u Našicama
Sudjeluju:
Tamburaški orkestar
OGŠ Kontesa Dora i
MPZ Ad Libitum Našice
Voditelj programa: Branko Uvodić
Subota, 5. listopada 2013. od 18 sati - Dom kulture Našice

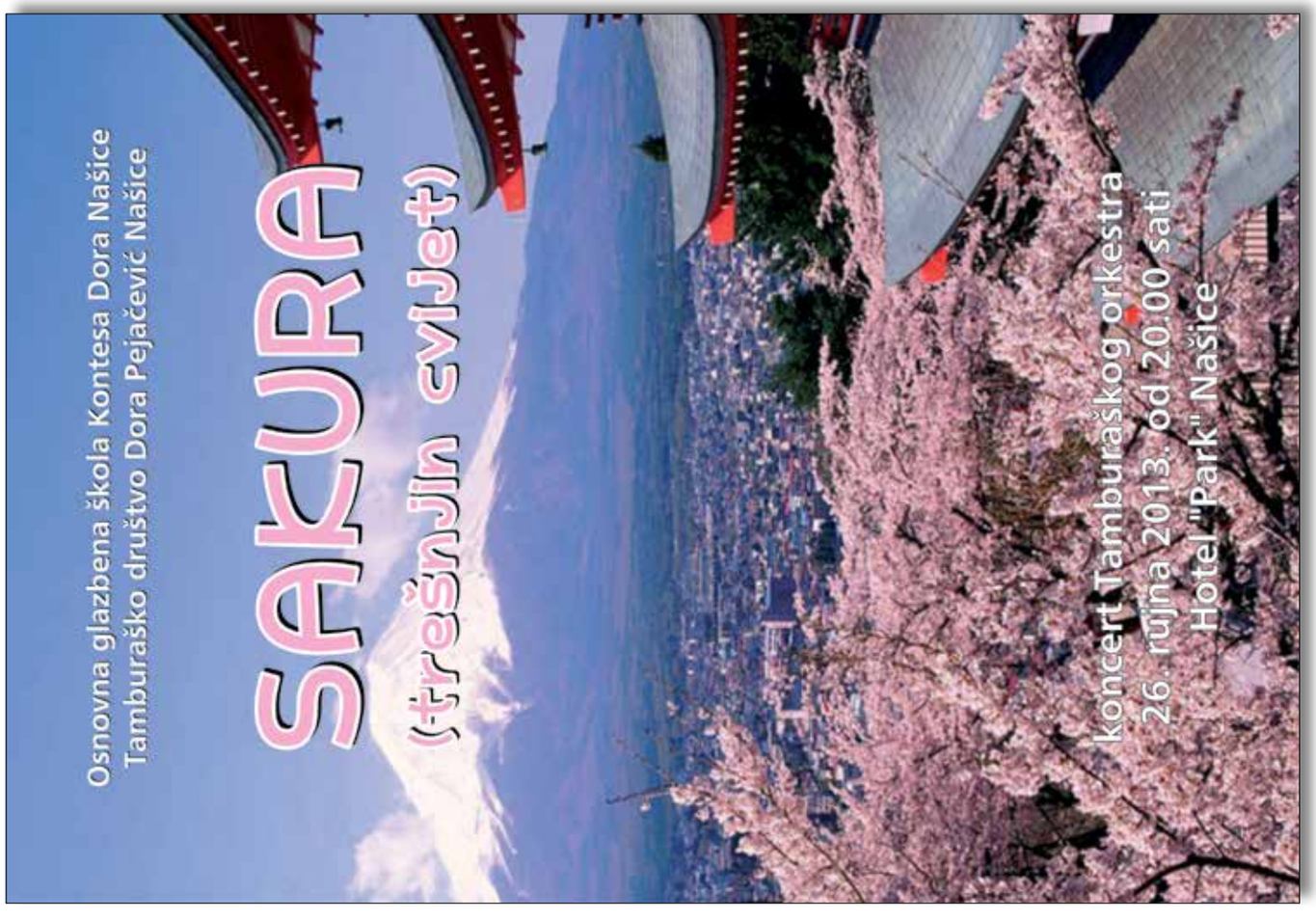
Osnovna glazbena škola Kontesa Dora Našice
Tamburaško društvo Dora Pejačević Našice
SAKURA
(trešnjin cvijet)
koncert Tamburaškog orkestra
26. rujna 2013. od 20.00 sati
Hotel "Park" Našice

Znanstveno istraživanje posljednjeg drevnog čovjeka

	Prije...	Danas
Dirigenti		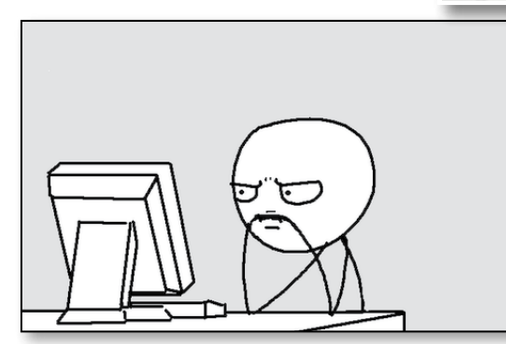
Dueti		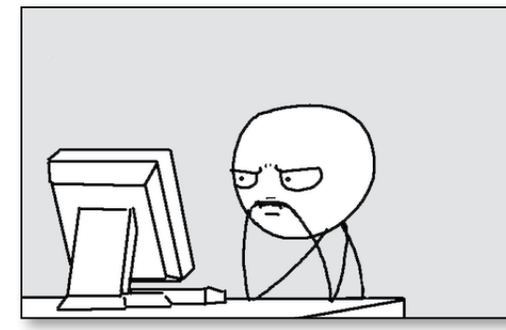
Brat i sestra		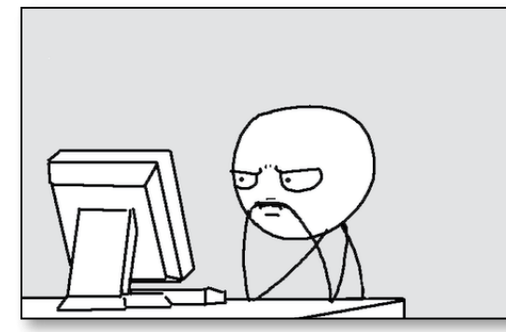
Obljetnice		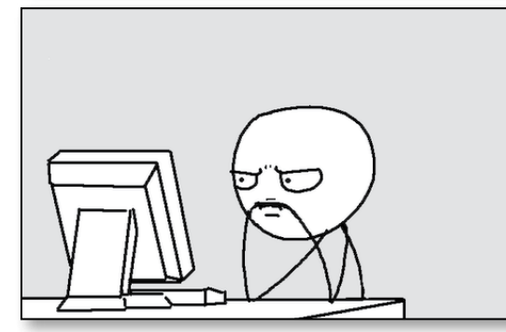
Rođendani		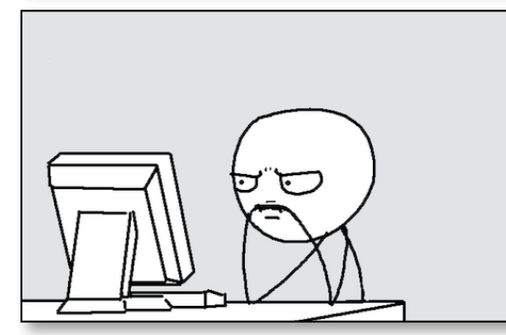

	Prije...	Danas
Berdaš i sv. Nikola		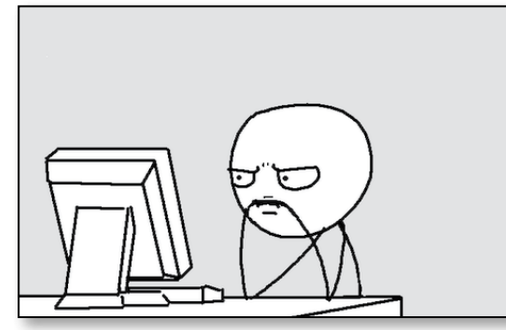
Bračist i čelist		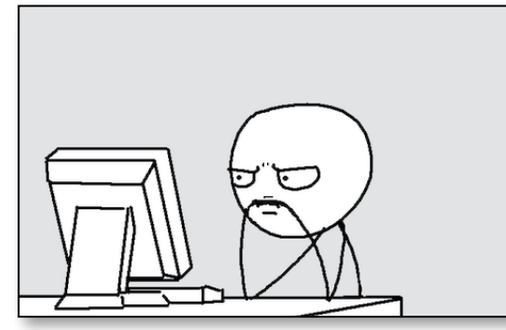
Učenička ljubav		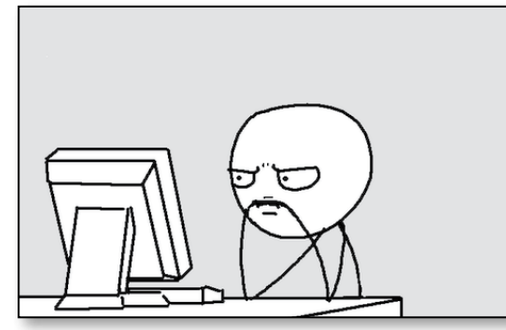
Akvarel fantazija		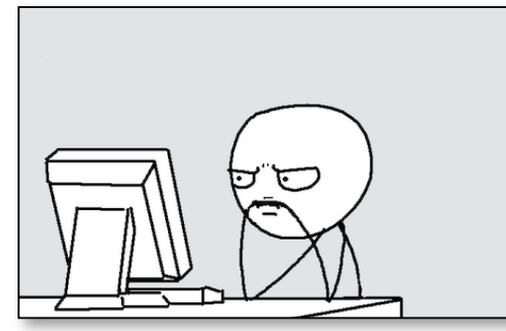
Orkestar		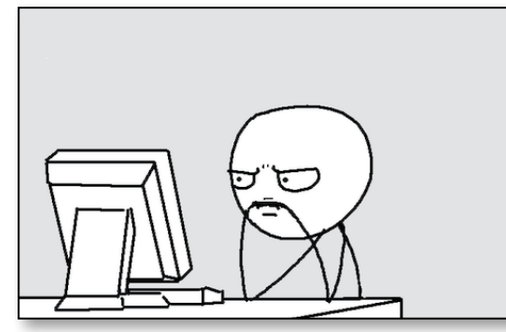

Zaključak: EMOCIONALNA DEEVOLUCIJA!

Memorial Dore Pejačević

20TH ANNIVERSARY OF DIPLOMATIC RELATIONS
BETWEEN JAPAN AND THE REPUBLIC OF CROATIA

Piano concert

Tomohiro Adachi

performs musical masterpieces of
Dora Pejačević, Ivo Josipović,
Kozaburo Hirai, Hajime Okumura
and Božidar Kunc

September 26th, 2013 at 6 PM
Concert hall of Elementary Music School
Kontesa Dora Našice